

๒๕๓

พระปพนพัชร จิรธัมโม

อโรคยศาล วัดดําพระพง

หนังสือที่ระลึก

งานรับพระราชทานปริญญาบัตรวิทยาศาสตร์ชุมชนบัณฑิต

อโรคยศาล วัดคำประมง

จิตอาสา : อาสาสมัครที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์

....ปัญญาญาณแห่งความเมตตากรุณา หัวใจของงานจิตอาสา ทั้งหมดไม่จำกัดที่ร่ำรวยหรือยากจน เด็ก หนุ่ม สาว หรือ คนชรา หากมีศรัทธาตั้งมั่น อยู่บนความเพียรพยายาม ความเอื้ออาทร ความอ่อนน้อม พร้อมที่จะแลกเปลี่ยน เรียนรู้ และจิตวิญญาณแห่งการเสียสละอย่างสูง มุ่งเน้นประโยชน์สาธารณะ มากกว่าปัจเจกตน รูปแบบของงานจิตอาสา อันมีความหลากหลายแตกต่างกันมากมาย ในปัจจุบันจึงจะมีความยั่งยืนอยู่ได้...

เชื่อมั่นต่อหัวใจความเป็นมนุษย์

มณี วรธนเจริญกิจ

คำนำ

วันหนึ่ง...หากท่านหรือญาติอันเป็นที่รักป่วยเป็นโรคมะเร็ง ท่านจะทำอย่างไรกับชีวิต...? มะเร็งเป็นโรคที่สร้างความเจ็บปวดทรมานทุกซั้วทั้งทางร่างกายและจิตใจ โดยเฉพาะผู้ป่วยและคนใกล้ชิด เมื่อคนที่รักกำลังจะจากไป ต่อหน้า หัวใจแทบแตกสลาย โดยที่เราช่วยเหลืออะไรได้ไม่มาก นั้นเป็นความบอบช้ำทางจิตวิญญาณอย่างยิ่ง บางครอบครัวแทบไม่เหลืออะไรทรัพย์สินที่ทำมาหมดสิ้นไปกับการรักษา แถมบางรายยังทิ้งหนี้สินไว้ให้คนข้างหลังอีก

อโรคยศาล วัดคำประมง จังหวัดสกลนคร สถานบำบัดโรคมะเร็ง เป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับผู้ป่วยมะเร็งและญาติ ได้ตัดสิ้นใจเข้ารับการรักษา เยียวรักษาพยาบาลทั้งทางกาย ใจ และจิตวิญญาณ โดยผู้ป่วยไม่ต้องเสียค่ารักษา ค่ายา ค่าที่พัก ค่าหมอ ค่าพยาบาล ค่าน้ำ ค่าไฟ แต่ประการใด ทั้งยังเป็นสถานที่หลอมรวมความรัก ความเมตตา ความเสียสละอย่างทุ่มเทของจิตอาสาทั้งหลาย ที่เข้ามาช่วยเหลือกันคนละไม้ละมือตามความถนัดของตนเอง ในการดูแลผู้ป่วยและญาติมิตร ที่เข้ามาพำนักรักษาตัว ณ อโรคยศาล แห่งนี้

ตลอดเวลา ๔ ปี กับผู้ป่วยมะเร็งกว่า ๑,๒๐๐ คน ซึ่งหลงตาและจิตอาสาวิชาชีพต่างๆ อาทิ แพทย์ พยาบาล ฯลฯ ที่เข้ามาบำบัดดูแลผู้ป่วยโรคมะเร็งด้วยหัวใจ หลวงตาผู้ซึ่งถึงความทุกข์ทั้งกายและจิตใจของผู้ป่วย รวมถึงญาติผู้ป่วยเป็นอย่างดี...

หนังสือที่ระลึกงานรับพระราชทานปริญญาบัตรวิทยาศาสตร์คุณฐิติบัณฑิตเล่มนี้ เสมือนกระจกสะท้อนความคิดเห็นหรือมุมมองของแต่ละคนออกมาเพียงส่วนหนึ่ง เพื่อให้ท่านทั้งหลายที่ได้อ่าน ได้ร่วมกันช่วยพินิจพิเคราะห์ ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ เพื่อสังคม เพื่อประเทศชาติ เพื่อความดีงาม ตามกำลังความรู้ความสามารถของแต่ละคนสืบต่อไป

พระปพนพัชร จิระธัมโม

โครงการ

“บาเป็นจิตอาสาเกินกะ เพียงปีละ ๑ วัน” (หรือมากกว่า)

หลักการและเหตุผล

ปัญหาที่ซับซ้อนของสังคม ทั้งด้านเศรษฐกิจ การศึกษา สิ่งแวดล้อม ความเสื่อมทางวัฒนธรรม เป็นปัจจัยภายนอกที่มีผลกระทบต่อจิตใจของคน ทำให้คนมีปัญหาเรื่องเป้าหมายชีวิตเน้นด้านวัตถุมากเกินไป มีการใช้เวลาส่วนมากไปในทางที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อร่างกายและจิตใจ เหลือเวลาน้อยมากในการประกอบคุณงามความดี ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของทุกศาสนา ความซับซ้อนของปัญหาทำให้เกิดการแตกแยกเป็นปัจเจกบุคคล ต่างคนต่างอยู่ ขาดการรวมตัวกันเป็นกลุ่ม เพื่อทำความดีที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างต่อเนื่อง ยั่งยืน แต่ความมีน้ำใจของคนในสังคมไทยไม่เคยเหือดแห้งจางหายไป และคนไทยก็มีความรู้ความสามารถไม่แพ้ชาวต่างประเทศในทุกๆ ด้าน อีกทั้งทรัพยากรในประเทศก็มีมากมายเป็นที่ได้เปรียบกว่าชาติอื่น เช่น เรามีพระมหากษัตริย์ที่เป็นผู้นำด้านจิตอาสาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีผู้นำในการทำสาธารณประโยชน์มากมายทุกพื้นที่ เงินงบประมาณแผ่นดินจากการจัดเก็บภาษีก็มีมาก เพียงแต่ยังขาดการประสานเรียงร้อยการทำงาน ให้มีพลังมากพอที่จะเกิดผลกระทบเป็นวงกว้างในสังคมไทย

คนส่วนใหญ่อยากทำความดี แต่คนๆ หนึ่งจะลงมือทำความดีเป็นเรื่องที่ยากถ้ามีปัญหาอุปสรรคมากก็เกิดความท้อใจเลิกทำความดีได้ง่าย และความดีเป็นเรื่องที่สัมผัสได้เฉพาะตนทำแทนกันไม่ได้ ดังนั้นถ้ามีการเปิดเวทีในการทำความดีที่ทำได้ง่ายก่อน และอาศัยความต่อเนื่องของการทำความดีจากหลายๆ คน เชื่อมเรียงร้อยกันก็จะเป็นกระแสของความดีที่ยิ่งใหญ่ขึ้น ที่จะดึงดูดให้คนอื่นมาร่วมกันทำความดีได้มากขึ้นไปอีก

วัตถุประสงค์

๑. ต้องการเปิดเวทีให้คนเป็นจิตอาสา ทำความดีเพื่อผู้อื่นอย่างไม่ยุ่งยากซับซ้อน
๒. ปรับปรุงสังคมให้น่าอยู่ มีน้ำใจต่อกัน เห็นใจกัน ลดความอิจฉาริษยากัน
๓. ยกกระดับจิตใจของคนในสังคมให้สูงขึ้นด้วยการบริการผู้อื่นโดยไม่มีสิ่งตอบแทน
๔. ใช้หลักธรรมในการสื่อความหมาย

รูปแบบการปฏิบัติ

๑. อโรคยศาลวัดคำประมง สถานที่บำบัดผู้ป่วยมะเร็ง ด้วยสมาธิ ธรรมชาติบำบัด และแพทย์ทุกแผน ให้ประชาชนทุกคนทุกสายอาชีพทั่วโลก มาเป็นอาสาสมัครในการช่วยเหลือผู้ป่วยมะเร็งทุกๆ ด้าน ตามแต่ที่ตนถนัดและช่วยเหลือได้ เพียงคนละ ๑ วัน ต่อปี หรืออาจจะมามากกว่านั้นก็ได้ เช่น ท่านที่จะมาเที่ยวสกลนคร นครพนมมีโปรแกรมเที่ยว ๗ วันก็มาแวะที่อโรคยศาล ๑ วันเพื่อเป็นจิตอาสา แพทย์ พยาบาล หรือเจ้าหน้าที่ตามโรงพยาบาลต่างๆ โดยถือว่ามาออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ ๑ วันในการทำบุญวันเกิดให้ตัวเอง หรือในวันสำคัญต่างๆ ตามแต่กรณี

๒. ผู้ต้องการเป็นอาสาสมัครแจ้งความจำนงล่วงหน้ามาที่อโรคยศาลผ่านทาง

๒.๑ Website : www.khampramong.com “หัวข้อติดต่อวัดคำประมง” ตรงมุมซ้ายล่าง

๒.๒ E-mail : มาที่ ppp@khampramong.com

๒.๓ โทรศัพท์หรือโทรสาร มาที่วัดคำประมง
เบอร์โทรศัพท์-โทรสาร ๐ ๔๒๓๓ ๕๒๓๖
มือถือ ๐๘ ๑๖๐๑ ๖๕๖๐, ๐๘ ๑๑๑๑ ๓๑๐๗

๒.๔ ส่งจดหมายหรือไปรษณียบัตรมาที่ หลวงตาพนพนพัชร อโรคยศาล วัดคำประมง เลขที่ ๕๕ ม. ๔ ต.สว่าง อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร ๔๗๑๓๐ หรือเดินทางมาที่อโรคยศาลโดยตรง (สำหรับผู้ที่อยู่ต่างจังหวัดควรโทรติดต่อแจ้งความประสงค์ล่วงหน้า เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนการเดินทาง)

๓. หน้าที่ซึ่งต้องการความช่วยเหลือพอสังเขป

๓.๑ แพทย์แผนไทย-ตะวันตก-เงินที่ศรัทธาในการแพทย์แบบ

องค์รวมหรือการแพทย์ทางเลือก

- ๓.๒ ผู้ช่วยพยาบาล ทำแผล เปลี่ยนสายสวน นวดยา แนะนำผู้ป่วย ทางด้านจิตเวช ทำกลุ่มบำบัด
- ๓.๓ แพทย์หรือเทคนิคการแพทย์ ช่วยดูแลกล้องจุลทรรศน์ Dark field
- ๓.๔ แพทย์แผนไทย แพทย์ทางเลือก ช่วยปรับปรุงการดูแลสมดุลร่างกาย
- ๓.๕ อาหารบำบัด ต้องการผู้มีประสบการณ์อาหารบำบัดตามแนว Gerson หรือ Macrobiotics
- ๓.๖ งานวิจัยผลการรักษา อายุขัยผู้ป่วย ทำสถิติติดตามผลการรักษาทางโทรศัพท์ และลงพื้นที่ถ้าจำเป็น
- ๓.๗ การผลิตสมุนไพร ผู้มีความรู้เรื่องการเกษตรไร้สารพิษไม่จำกัดเวลาแต่ต่อเนื่องพัฒนาเป็นพื้นที่ปลูกสมุนไพร ผลิตออกมาใช้ได้

- ๓.๘ เกษัชกร ช่วยจ่ายยา จ่ายสมุนไพร ช่วยแนะนำยา จัดหมวดหมู่ยา
- ๓.๙ การอบสมุนไพร
- ๓.๑๐ การล้างพิษ ช่วยแนะนำ และช่วยทำ Detoxification
- ๓.๑๑ ผู้ป่วยมะเร็งเก่า ผู้มีประสบการณ์ในการช่วยดูแลผู้ป่วย
- ๓.๑๒ การให้ความรู้การปฏิบัติตัวแก่ผู้ป่วย
- ๓.๑๓ การฝังเข็ม แพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญในการฝังเข็ม
- ๓.๑๔ งานเอกสาร จัดบอร์ด ทำแผ่นพับ การประชาสัมพันธ์
- ๓.๑๕ ด้านพิธีกรรมตั๋ยมหาสมุนไพรสวดมนต์สมาธิบำบัดตามฤกษ์ที่เหมาะสม
- ๓.๑๖ การออกกำลังกาย ลมปราณบำบัด (ชีไตนามิกส์ ชี่กง) การเดินจงกรม
- ๓.๑๗ การหัวเราะบำบัด ดนตรีบำบัด ศิลปะบำบัด

สำหรับบุคคลทั่วไป

๑. การเยี่ยมให้กำลังใจผู้ป่วย
๒. การทำความสะอาดอาคารสถานที่
๓. การจัดหนังสือ ห้องสมุด
๔. การลงทะเบียนผู้เป็นอาสาสมัคร
๕. การปลูกผักไร้สารพิษ ทำแปลงผัก รดน้ำต้นไม้
๖. รับโทรศัพท์ การช่วยงานวิจัยในการโทรศัพท์ติดตามผู้ป่วย
๗. ช่วยโรงครัวทำอาหาร
๘. ช่วยกิจกรรม เช่น บริจาคโลหิต ตามเทศกาล
๙. งานเอกสาร ธุรการ และงานอื่นๆ

การปฏิบัติตัว

๑. ปฏิบัติงานด้วยความสบายใจ ไม่เคร่งเครียด ไม่ทะเลาะกับใคร ช่วยเหลือ และให้กำลังใจกันถ้ามีเรื่องกระทบกระทั่ง สรรวมกาย วาจา ใจ ปฏิบัติแบบสุภาพชน ใช้หลักสี่ปรัศธรรม ๗ คือ รู้จักเหตุ ผล ตน ประมาณ กาล บุคคล ชุมชน

๒. รับผิดชอบต่อผู้อื่นน้อยที่สุด กินอยู่อย่างง่าย ช่วยเหลือตัวเองมากที่สุด
๓. ไม่มีการให้ค่าตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้น ค่าใช้จ่ายในการเดินทางต้องออกเอง

๔. มีปัญหาปรึกษาหลวงตา หรือในหมู่คณะ
๕. สิ่งใดทำแล้วไม่มีโทษ มีประโยชน์ต่อคนไข้ และไม่รบกวนต่อโครงสร้างอโรคยศาลโดยรวมสามารถทำได้เลย

การเดินทางมาอโรคยศาล

๑. ทางรถยนต์ ตามทางหลวงสาย ๒๒ ถึง กม. ที่ ๒๓ บ้านสามแยกสูงเนิน (สกล-อากาศ) เลี้ยวไปทางอำเภออากาศอำนวยเส้นทางหมายเลข ๒๓๕๕ ประมาณ ๑๒ กม. ถึงบ้านบัว (น้อย) แล้วเลี้ยวขวาเดินทางไปอีก ๕ กม. มีป้ายบอกทางทุกระยะ

๒. นั่งรถทัวร์จากหมอชิตมาลงสกลนคร มีรถออกตอนกลางคืน ๑๕.๐๐ น. ๒๐.๐๐ น. ๒๐.๓๐ น. และ ๒๓.๐๐ น. ถึงสกลนครตั้งแต่ ๐๕.๐๐ น. ถึง ๐๖.๐๐ น. เช่ารถโดยสารมาที่วัดคำประมง ระยะทางประมาณ ๔๐ กม.

๓. ขึ้นเครื่องบิน PB Air มาลงสนามบินสกลนคร เช่ารถโดยสารมาที่วัดคำประมงระยะทางประมาณ ๓๗ กม. ขึ้นเครื่องบินมาลงสนามบินนครพนม เช่ารถโดยสารมาที่วัดคำประมงระยะทาง ๑๒๐ กม. ขึ้นเครื่องบินมาลงสนามบินอุดรธานี เช่ารถโดยสารมาที่วัดคำประมงระยะทางประมาณ ๑๖๐ กม.

หมายเหตุ

การเป็นจิตอาสา ไม่คิดที่รูปแบบอาศัยเห็นเป้าหมายร่วมกัน นำความรู้ความสามารถมาลงมือปฏิบัติเลย

ประเมินผลที่ความสุขของผู้เป็นจิตอาสา และความสุขของผู้ป่วย

หลวงตาพนพัชร จิรัชัมโม
นพ.ศิริโรจน์ กิตติสารพงษ์

สารบัญ

หมวดทั่วไป

- อัตโนประวัติหลวงพ่อ ๒๐
- อโรคยศาล ๔๕
- วัดอุประสงค์ของอโรคยศาล ๔๖
- วัดอุประสงค์ในการดำเนินงาน ๔๗
- สัมภาษณ์ ๕๑

ภาคผนวก

- คิดใหม่ เข้าใจมะเร็งที่อโรคยศาล ๑๕๓
- ปาฐกถาธรรมและบรรยาย
เรื่องสมาธิบำบัดกับการรักษาโรคมะเร็ง ๑๘๖
- นานาทศนะจากจิตอาสา
- นักศึกษาจิตอาสาสามมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ๒๑๓
- โครงการจิตอาสาคณะพยาบาลศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๑๕
- เรื่องเล่าดีๆ จากศูนย์ประกันสุขภาพที่ ๒ ๒๒๕
- บทความจาก นสพ.กรุงเทพธุรกิจ ๒๓๐
- บทความจาก นสพ.เดลินิวส์ ๒๓๖

บันทึกปลายปิด

- วงเล็บท้ายเล่ม (ของคนทำงาน) ๒๓๕

อัตโนประวัติหลวงตา

หลวงตา ปพนพัชร จิรธัมโม (ภิกษุปักตร์นิฐี)
เจ้าอาวาสวัดคำประมง ตำบลสว่าง
อำเภอพรหมานิกม จังหวัดสกลนคร

บิดา พ.ต.ท.ตรี ภิกษลภักดิ์

มารดา นางอุษา ภิกษลภักดิ์

บรรพชา ๒๕๒๒ ณ อุโบสถวัดสันติสังฆาราม
บ้านบัว ต.สว่าง อ.พรหมานิกม จ.สกลนคร
เวลา ๑๑.๑๐ น.

พระอุปัชฌาย์ พระครูบริหารบาลสังฆกิจ (อุ่น อุตตโม)

การปฏิบัติธรรม มีพระเดชพระคุณ หลวงปู่สิม พุทธาจาโร
(พระญาณสิทธาจารย์) วัดถ้ำผาปล่อง อำเภอเชียงดาว
จังหวัดเชียงใหม่ เป็นพระอาจารย์องค์แรก

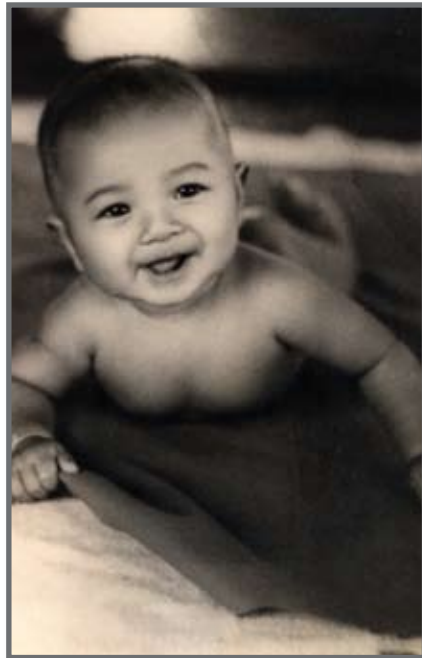
ชีวิตในวัยเยาว์

เด็กชายพัลลภ ภิกษลภักดิ์ เกิดที่จังหวัดกาญจนบุรี ตำบลอ้อ อำเภอท่าม่วง คุณพ่อเป็นนายร้อยตำรวจ แต่งงานกับคุณแม่ประภาศรี ศตชัยเชียรชวานนทบุรี แต่ได้แยกทางกันตั้งแต่หลวงตายังเล็กมากจำความไม่ได้ ในชีวิตจึงไม่เคยเห็นหน้าแม่ผู้ให้กำเนิด และคิดว่าแม่อุษาคือแม่แท้ๆ จนอายุ ๑๖ ปี ได้พบน้องสาวที่โรงพยาบาลธนบุรี ได้เอารูปคุณแม่ประภาศรีให้ดูและบอกว่า เป็นแม่ผู้ให้กำเนิด ถึงแม่แม่อุษาจะไม่ใช่แม่แท้ๆ ของเรา แต่ก็ได้เลี้ยงเรามาสมัยยังเด็กๆ เคยคิดว่าเขี่ยนตี เรามีโกรธตอบ มีน้อยใจไปตามประสาเด็ก ยังคิดไปกระโดดน้ำตายที่สะพานแม่น้ำแม่กลอง เด็กมันยังคิดอะไรไม่ได้มากพอโดนตีบ่อยๆ ก็เลิกคิดเพราะแม่เลี้ยงเขาก็ให้ข้าวให้น้ำเลี้ยงเรามาเราต้องอโหสิ คนเรานั้นต้องคิดถึงข้าวแดงแกงร้อน คิดถึงบุญคุณคนที่ช่วยเหลือเรา ความกตัญญูนี้

เป็นสิ่งสำคัญเป็นมงคลแก่ชีวิต ทำให้บุคคลนั้นเป็นผู้เจริญ ผู้ที่ขาดความ
กตัญญูแม้จะรุ่งเรืองก็ได้ไม่นาน

แม้แต่หมายังต้องคิดถึงบุญคุณมัน ครั้งหนึ่งสมัยเด็กทอดข้าวหิวมาก
หมาข้างถนนมันไปคาบกระดูกสัตว์ทอดมาให้ไม่รู้เอามาจากไหน กลัวยทอดอร่อย
มากยั้งนึกถึงบุญคุณหมาจนทุกวันนี้ เราขอได้ขอให้หมาได้กินก่อน เห็นหมา
จะสงสารหาข้าวให้มันกิน แม้แต่หมาเองมันยังรักบุญคุณคนให้ข้าวมัน ในหลวง
ท่านทรงเลี้ยงคุณทองแดง เพราะนึกถึงบุญคุณหมาไม่เคยทำร้ายคนที่เลี้ยง แต่
คนเราในวันนี้ที่เราดีก็วันก็ว่าร้ายให้ คนที่ไม่รู้จักบุญคุณคนน่าละอายกว่า
หมายั้งนัก บ้านเมืองเราที่วุ่นวายทุกวันนี้เพราะไม่รู้บุญคุณชาติ ศาสนา และ
พระมหากษัตริย์ ฆ่ากันได้ไม่ยำเกรงทำให้ประเทศเกิดหายนะซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็น
เวรเป็นกรรมกันต่อไปอีก

คนเราเกิดมาต้องมีน้ำใจแก่กัน ต่างประเทศเสนองานน้ำใจของหมา
มีหมาตัวหนึ่งวิ่งข้ามถนนโดนรถชนตาย เพื่อนหมาอีกตัวมันเข้าไปลากซาก
เพื่อนมาที่ริมถนนไม่คิดว่าเพื่อนมันตาย หมาลากหมาไม่น่าเชื่อว่ามันจะมีน้ำใจ
โทรทัศน์ออกอากาศไปคนโทรเข้ามาขออุปการะหมาที่ช่วยเพื่อน ปรากฏว่าหมา
ที่ช่วยเพื่อนมันเปิดแนวไปอยู่ข้างถนนต่อ เพื่อช่วยเพื่อนหมาตัวอื่นต่อหากมัน
ไปอยู่บ้าน มันก็ช่วยเพื่อนไม่ได้ต้องคอยประจบเอาใจเจ้านาย หมามันยังรัก
อิสระคิดเป็น ลองย้อนมองคนไทยยามนี้ช่างแล้งน้ำใจแบ่งพรรคแบ่งข้างคอยจ้อง
จะหักกันตลอดเวลา เรื่องหมาๆ นี้ก็สอนเราได้มาก

ด้วยสาเหตุที่คุณพ่อเป็นตำรวจต้องไปปราบโจรในหลายพื้นที่ ชีวิต
ท่านเหมือนร้อนรุ่ม ท่านจึงต้องนำหลวงตาไปฝากเข้าเรียนโรงเรียนครูมาราชบุรี
ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำเป็นโรงเรียนคริสต์ การเรียนการสอนแบบฝรั่ง บราห์เทอร์
จากอิตาลีท่านเคร่งครัดระเบียบวินัยมาก ฝึกการตื่นนอนแต่เช้า สวดมนต์ใน

พระคัมภีร์ ๘ โมงเช้ากินข้าว เรียนหนังสือ สมัยก่อนที่วิไม่มีดู จะเล่นกีฬา อ่านหนังสือ ก่อนจะกินข้าวเย็น ๒ ทุ่ม ก่อนนอนต้องอ่านคัมภีร์อีก ชีวิตอยู่กับฝรั่งตลอดทำให้หลงตามีชีวิตที่เป็นระบบระเบียบมาก เรียบร้อยเองโดยธรรมชาติ ทางโรงเรียนเขามีเมตตาต่อหลงตามากดูแลเป็นอย่างดี เล็กๆ หลงตาเป็นเด็กดีมีคนคนหนึ่งมักจะโดนตีคนแรก คุณเข้าหน้าห้องร่วมกับเพื่อนเป็นร้อย ถึงแม้จะศึกษาศาสนาคริสต์มาแต่เด็กแต่หลงตามักมีข้อแย้งมาตลอด จนจบ ม.ศ. ๕ คริสต์ศาสนาก็ไม่ได้เข้าไปอยู่ในใจเรา แต่ไม่เคยลืมนบุญคุณในศาสนาเขาที่ให้ความรู้แก่เรามาจนทุกวันนี้ รวมถึงความมีวินัย

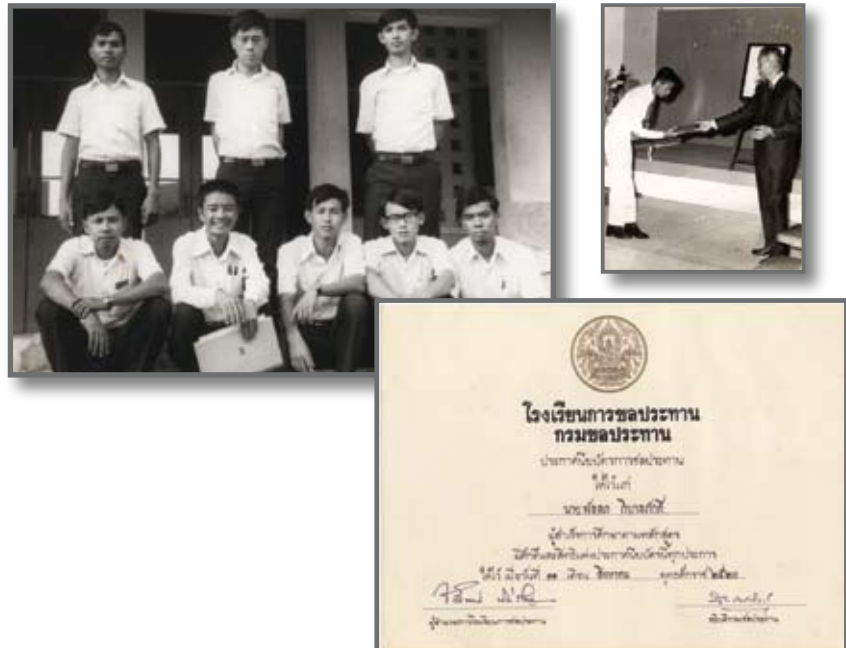
ชีวิตในวัยหนุ่ม

เวลาปิดเทอมมักไม่ค่อยได้กลับบ้านแต่ไหนแต่ไร เลยทำให้เป็นคนที่ไม่พร้อมเผชิญกับทุกสิ่ง เพราะเผชิญมาด้วยตัวเองตลอดเวลาทะเลาะกับใคร นัดไปเตะต๋อยแบบลูกผู้ชายหลังโบสถ์คริสต์ แบบกีฬาแพ้นไม่แพ้ก็ไปมีเรื่องกันที่โรงเรียนฝรั่งจะพักเฉพาะเย็นวันอาทิตย์ มักไปแวะกินขนมเบื้องทุกครั้ง เวลากลับไปราชบุรีที่ไรจะนึกถึงคนที่นั่นนึกถึงบุญคุณพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ผู้มีพระคุณทุกคน อย่างคุณลุงที่ร้านขนมเบื้องคิดถึงแต่ก่อนเคยไปอาศัยอยู่ด้วย ตอนที่บ้านยังสร้างไม่เสร็จ ตอนนี่แกเป็นอัมพาต ต่อมาภรรยาที่เป็นอีกคน เหลือแต่ลูกจึงได้ช่วยเหลือปัจจัยตามสมควร สมัยเด็กฝันอยากเป็นหมอ เป็นวิศวกร เป็นพระอรหันต์ ไปตามประสา สุดท้ายมาเรียนที่กรมชลประทาน แล้วเรียนต่อวิศวกรรมศาสตร์ สาขาการชลประทานที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ คติของหลงตาคือการรู้จักบุญคุณคนชีวิตมนุษย์ต้องไม่ลืมบุญคุณ และต้องไม่ซ้ำเติม

คนล้มหรือคนที่เคยทำร้ายเรา การไปกระทำร้ายตอบคนที่ทำร้ายเรานั้นเท่ากับ เราไปสร้างเวรต่อกันกรรมมันไม่จบสิ้น ถ้าเราหยุดมันจะจบคิดว่าต้องขอบคุณ ที่เขาทำให้เราได้เรียนรู้อีกแง่มุมหนึ่ง

ช่วงเรียนจบมหาวิทยาลัยใหม่ๆ ไปทำงานที่โครงการชลประทานน้ำอูน สมัยที่ผู้ก่อการคอมมิวนิสต์ยังเยอะถือปืนเต็มไปหมด ต้องพักในหลุมบังเกอร์ ที่ทหารขุดไว้ให้ มีการยิงต่อสู้กันต้องคอยหลบ ในหลุมหลบภัยก็คือคนไทย ฆ่ากันเองด้วยความคิดที่แตกต่าง เข้าไปทำงานที่ไซตังงาน ออกแบบไป กลับมา สวดมนต์ก่อนนอนทุกวัน ตั้งแต่เด็กเวลาทำบาปจะเสียใจมากที่ไปพรากเขา อย่างยิงนกระจอกมาตัว พอมาคิด เราเองก็กำพร้ายังไปสร้างเวรกรรมอีก โทม่าจะไม่ค่อยทำบาปไม่เบียดเบียนสัตว์ เจอตะขาบ แมงป่อง ยังปล่อยทิ้งๆ ที่โดนมันต่อย สมัยเรียนเป็นนิสิตที่มีความประพฤติยอดเยี่ยมเป็นตัวแทนของ มหาวิทยาลัยเข้ารับรางวัลจากสมเด็จพระสังฆราช วาสนมหาเถระ วัดราชบพิตร

นิสัยส่วนตัวหลวงตาจะทำอะไรด้วยตัวเองตลอด ขอตายดีกว่าที่จะจ้อหรือไป ขอใครกิน ขออยู่ด้วยลำแข้งตัวเอง ถ้าตัวเองยังดูแลตัวเองไม่ได้ ต้องไปขอ คนอื่นกินจะดูแลคนอื่นได้อย่างไร พอมาทำงานเป็นวิศวกร ๓ ที่ โคราช พอ เงินเดือนออกมักจะไปเลี้ยงพระและส่งเงินไปช่วยสงเคราะห์เด็กกำพร้า อุปการะ แม่ชีสายทองที่มาปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดป่าสาละวัน นครราชสีมา

ชีวิตด้านอื่นๆ ช่วงนั้นเป็นตอนที่ไปวัดแล้วเจอเจอกับพวกจิ๊กโก๋อาวุธ ครบมือ จะเข้าไปทำร้ายคนที่มาปฏิบัติธรรมในวัดหลวงตาก็คิดเข้าไปช่วยเหลือ เขา พอพวกเขาเห็นหลวงตาเขาไม่เล่นงานคนที่มาปฏิบัติธรรมแต่หันมารวมเล่น เราแทน เราก็ใส่เกียรติหมาคลังพระหลวงพ่อโกยวัดหน้าตั้งสิโยมวังกันหน้าตั้งมา ที่ถนนใหญ่ พอดีมีรถเมล์เหลืองวิ่งผ่านมา กระโดดหนีขึ้นมา หลังจากถึงบ้านพัก ยังจะเอาปืนไปพาดกับมันตอ ตอนแรกเรามีเปลาหลวงพ่อศักดิ์สิทธิ์ที่สุดก็ หลวงพ่อโกยไ้ พอไปแจ้งความตำรวจไม่รับแจ้งอีก ชีวิตคนแต่ละคนมีอะไรที่

หลากหลายเข้ามาตลอด ตามวิบากกรรมที่เคยทำมาแต่อดีตอย่างการเป็นมะเร็ง ถือเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตถือเป็นวิบากกรรม ถ้าเราไม่มีศีล สมาธิ ปัญญา ไปเจอวิบากกรรมที่หนักกว่านี้จะทำอะไร เราต้องมีทาน ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นบารมีไว้ด้วย

คุณพ่อหลวงตาเสียชีวิตด้วยมะเร็งลำไส้ กินเหล้ามากรักษาด้วยการให้เคมีบำบัด หลวงตาก็เป็นมะเร็งพร้อมกันฉายแสงพร้อมกัน ได้ดูแลคุณพ่อตายไม่ตายก็ต้องตอบแทนบุญคุณของพ่อก่อน แต่คุณพ่อมะเร็งลามมาที่หลอดอาหาร แต่ท่านก็ตายแบบสบายๆ สิ่งที่ทำให้พ่อ ๑ เดือนที่ท่านมาอยู่ที่วัด คำประมงได้ป้อนข้าว ป้อนน้ำ เช็ดตัว เช็ดสิ่งปฏิกูลให้ ทำให้ท่านมีความสุข แม้ตลอดเวลาแทบจะไม่ได้อยู่ด้วยกันเลย หลังจากนั้นท่านกลับไปให้ทางบ้านดูแลต่อจนวาระสุดท้าย

ชีวิตปัจจุบัน

สาเหตุที่มีมือโรคนทุกวันนี้เนื่องจากหลวงตาต้องใช้หนี้บุญคุณ พระศาสนา ชาติบ้านเมือง ด้วยการช่วยเหลือผู้ป่วยมะเร็ง รายงานในปี ๒๕๔๕ มีผู้ป่วยมะเร็งเสียชีวิตประมาณ ห้าหมื่นกว่าคน ถ้าต้องเสียค่าใช้จ่ายคนละ พันคิดว่าเงินเท่าไร บางคนไม่ใช่แค่พัน เป็นแสน เป็นล้าน หมดยศ หมดยศที่ขายนาขายบ้าน เป็นหนี้เป็นสินอึ้งงุนงัง อดโรคนจึงเกิดขึ้นมา เพื่อช่วยผู้ป่วยและญาติทั้งหลาย จะหายหรือไม่หายก็ขอให้ตายอย่างสงบ นอกจากนั้นประเด็นของการรักษายังประหยัดค่าใช้จ่าย คนป่วยมาอยู่ด้วยกัน เหมือนญาติ พี่น้อง มาดูแลกันและกัน

หลวงตาก็เป็นมะเร็งเป็นอาการมากแล้ว อาเจียน พูดออกมาเป็นเลือด พี่สาวเป็นอาจารย์หมอที่จุฬาฯ เกษียณแล้วมาช่วยงาน ได้ส่งรักษาอย่างดีที่สุด ทั้งเคมีบำบัด ฉายแสง เหมือนที่เราจะโก๋ยิ่งใหญ่ต้องนอนอยู่ในห้องฉายแสง คนเดียวเลยคนอื่นวิ่งหนีกันหมด ยาที่ใช้แรงที่สุดในยุโรปถือว่าอย่างดี เป็น

สะดวก พอเข้าสมาธิ ๓ ชั่วโมงติดต่อกันไวเหมือนแผล็บเดียวเมื่อจิตถอนออกมาพิจารณาธาตุชั้นแล้วก็มาพิจารณาสูตรด้วยสมณไพรยอดยารักษา มะเร็ง ก็คือตัวยาที่ต้มให้คนไข้กินทุกวันนี้ พอหลังจากหลวงตาฉันแล้วเข้ากินข้าวได้หายใจได้สะดวกมีเรี่ยวมีแรงเมื่อฉันยาครบ ๕ หม้อเลือดก็ออกน้อยลง ทั้งสมาธิและสมณไพรมันได้ผล เพราะหลวงตาเอาชีวิตเข้าแลก ปรารถนาความเพียรอดข้าว ๕ วัน ฉันแต่น้ำ นั่งสมาธิ เดินจงกรม ทุกวัน

หากเราไม่สร้างกุศล ทำบุญ ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ต่อ ถึงอย่างไรเราก็ต้องกลับมาตายอยู่ดี ไหมโรคใดก็โรคหนึ่งเพราะฉะนั้นคนที่หายแล้ว และแข็งแรง ดีจึงควรกลับมาเป็นจิตอาสาช่วยคนอื่นต่อไป คนที่มารับการรักษาที่โรคมะเร็ง ๑,๒๐๐ คน หลวงตาไม่เคยคิดค่ายา ค่ารักษา เป็นการทำงานเชื่อมโยงมิติแพทย์ ๓ แผน ได้แก่ การแพทย์แผนไทย การแพทย์แผนทางเลือก การแพทย์แผนปัจจุบัน รวมถึงจิตอาสาניתตแพทย์ พยาบาล นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏฯ

มะเร็งนั้นทุกข์มากทำเคมีบำบัดเป็นการใช้กรรมหนัก ทำทุกวันๆ พร้อมกันทั้งฉายแสง ทั้งให้เคมีบำบัดตลอดสัปดาห์ หลายๆ สัปดาห์ติดต่อกันเจ็บปวดทนทุกข์ทรมานมากต้องภาวนาพุทโธอย่างมากที่สุดจึงจะเอาชนะความเจ็บปวดทนทุกข์ทรมานได้ จนสุดท้ายให้เคมีจนทนไม่ไหวคิดว่ายอมตายเสียดีกว่าอยู่ กำหนดปล่อยวางสภาวะธาตุสภาวะธรรมทั้งหมด ทุกข์ทั้งหลายสลายไปหมดไม่มีความเจ็บปวดหลงเหลืออยู่เลย กายของเราไม่รู้หายไปไหนความเจ็บปวดทุกข์ก็หายไปหมดตามสภาวะพอวางตรงนั้นลงทุกข์หายไป เอาเงินมากองสักพันล้านก็ไม่อยากจะได้ก็ไม่อยากจะทำขอให้พ้นทุกข์เวทนาตรงนี้เท่านั้น ชีวิตคนเราถ้าไม่ฝึกภาวนาไว้เวลาบาปมาถึงเราได้รับเวรเต็มๆ เลย หลังจากรักษาที่โรงพยาบาลแล้วเลือดยังออกไม่หยุด ทำทุกทางแล้ว สุดท้ายนั่งสมาธิแล้วนำตำรายาที่มีเล่มหนาๆ มาศึกษา วิเคราะห์ว่าตอนนี้กินข้าวไม่ได้ หายใจไม่

และจิตอาสาทั่วไป โดยไม่เห็นแก่ค่าตอบแทน นอกจากเห็นความดีความงาม ความเมตตา ความเป็นมนุษย์ที่เกื้อกูล การทำงานที่เป็นระบบเป็นองค์กรรวม เป็นการทำเพื่อคนอื่นแบบประหัตที่สุด ในการรักษาด้วยภูมิปัญญาไทยและพึ่งพาตนเองให้มากที่สุด

การที่มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร มอบถวายปริญญาวิทยาศาสตร ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ (วท.ด.) สาขาวิชาสาธารณสุขชุมชน แก่หลวงตา ก็เพราะว่าทางมหาวิทยาลัยเขาเห็นในสิ่งที่หลวงตาทำเป็นประโยชน์ต่อสังคม ต่อชุมชนต่อประเทศชาติ และคนทั่วไปอย่างมากไม่เฉพาะคนสกลนครเท่านั้น แต่รวมถึงผู้ป่วยมะเร็งทั่วประเทศ และต่างประเทศด้วยแม้แต่ไต้หวันก็ได้รับ มาเมื่อ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๑ มอบให้สำหรับองค์กรที่มีกิจกรรมดีเด่นทางสังคม ที่ทำงานสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้อื่น โดยไม่แสวงผลประโยชน์หรือหากำไรซึ่ง หลวงตาไปรับในนามของอโรคยศาล วัดคำประมง ซึ่งไปรับพร้อมๆ กับหลาย องค์กร อาทิ มูลนิธิเพื่อนพึ่ง (ภา) ยามยาก ขององค์โสมฯ และองค์กาฯ, มูลนิธิป่อเต็กตึ๊ง, มูลนิธิร่วมกตัญญู เป็นต้น ซึ่งองค์กรเหล่านี้ทำความดีให้กับ

สังคม สิ่งเหล่านี้เขาให้มาเองมาเชิญไปรับ เพราะเขาได้ประจักษ์คุณค่าในการทำงานจริงจัง จริงใจตลอดเวลาที่ผ่านมา หลวงตาเห็นว่าเกียรติคุณเหล่านี้เป็น เกียรติต่อพระพุทธศาสนา ต่อชาวสกลและจังหวัดสกลนครที่กำเนิดมาหลาย ร้อยปีได้ทำประโยชน์เพื่อประเทศชาติ ด้วยใจบริสุทธิ์

หลวงตาเคยไปดูงานจิตอาสาที่พุทธนิเวศน์ของไต้หวัน เขากระตือรือร้น มากทั้งที่เล็กกว่าประเทศไทย ด้านเทคโนโลยีเขาก้าวหน้าเป็นอันดับสองรอง จากอเมริกา จีนที่ใหญ่กว่ายังทำอะไรไม่ได้ เขาประทับใจพิบัติทั้งพายุไต้ฝุ่น แผ่นดินไหว ชาวไต้หวันขยันและอดออมมาก ผู้นำองค์กรเป็นพระเป็นนักบวช ผู้หญิงอายุ ๗๐ กว่า มูลนิธิชื่อจี้มีจิตอาสามากมาย เวลาเกิดแผ่นดินไหว กัย พิบัติที่ไหนจะรีบไปช่วยกันทันที มูลนิธิได้สร้างโรงเรียนผลิตแพทย์ พยาบาล

วิศวกร สื่อมวลชน ฯลฯ ทำไมเขาทำได้มีเครือข่ายกว่า ๓๐ ประเทศทั่วโลก ดูแลบริหารจัดการฝักบัวลากรที่มีคุณภาพได้ นั่นเพราะเขาให้ออกาศคนยากจน ตั้งแต่เล็กได้เล่าเรียน พร้อมปลูกฝังคุณธรรมจริยธรรมทุกวันตามหลักพุทธศาสนา โรงพยาบาลของเขาก็เจริญมากแบ่งการแพทย์แผนจีน แผนปัจจุบัน ฉายแสง ผ่าตัด เคมีบำบัด รักษาทุกโรค แต่เขาก็คิดค่ารักษาพยาบาล ค่าหมอ ค่ายา ขายของที่ระลึก คิดหมด เพื่อเอาเงินมาหมุนเวียนใช้จ่าย แต่ที่อโรคยศาล ไม่ได้คิดไม่ได้ขายอะไรทั้งนั้น ทุกอย่างฟรีหมด

หากเป็นคนไข้ที่เขาสงเคราะห์ช่วยเหลือก็จะเขาก็ดูแลอย่างดีที่สุด มี

ความนอบน้อมโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย ไม่มีการแบ่งชนชั้นในการรักษา เมื่อคนไข้ คนนั้นหายป่วยจะกลับมาเป็นจิตอาสาช่วยเหลือมูลนิธิทุกอย่างเป็นการตอบแทน เช่น ช่วยงานบริการให้กับมูลนิธิ บ้างปลูกผักไปขาย บางคนไปเก็บขยะมาขาย เพื่อนำเงินมาบริจาคกลับเข้ามูลนิธิด้วยจิตที่สำนึกว่าคุณตามแต่กำลังความสามารถที่จะทำได้ การกระทำเหล่านี้เป็นสิ่งที่นอกจากสร้างความประทับใจเมื่อได้รับรู้แล้ว ยังทำให้มูลนิธิเขาอยู่รอดและยืนยาวมาได้กว่า ๔๐ ปีจนทุกวันนี้

สำหรับที่อโรคยศาล วัดคำประมงหลวงตาไม่ขายยาไม่ขายของเพราะไม่ชอบเห็นคนทะเลาะกันเวลาที่ผลประโยชน์ไม่ลงตัว เลยให้ฟรีทุกอย่างและเป็นที่ยอมรับในโลก ตายยังเผาฟรี ดูสิว่าจะทำได้จะอยู่ได้ไหม ทำอย่างมีความสุข คนที่มามีแต่ความทุกข์ อยากให้พิจารณากันว่าแต่ละคนมีความดีแล้ว ผิดถูกแต่ปัจจุบันขอให้ทำให้ดีที่สุด ทำต่อไปไม่ประมาทในชีวิตตนเอง และชีวิตของ

ผู้อื่นด้วย หลวงตาอยากให้ทุกคนใช้ชีวิตอาสาและซึ่งกันและกันอย่างพ่อแม่
ญาติ พี่น้อง อย่าทะเลาะกันเหมือนคนละขั้วคนละฝ่ายต่างๆ ที่อยู่ในบ้านใน
เมืองเดียวกัน ถ้าจะทะเลาะขอให้ทะเลาะกับตัวเองว่าอย่าเป็นคนขี้เกียจขี้คร้าน
ให้ขยันสวดมนต์ ออกกำลังกายเท่าที่ทำได้ อยู่อย่างมีคุณค่าคิดเสมอว่าไม่รู้
จะตายเมื่อไหร่ เวลานอนหลวงตาไม่คิดว่าพรุ่งนี้จะตื่น แต่ถ้าตื่นมามีอะไรต้อง
ทำบ้างสำคัญก่อนหลังก็ให้ทำ

ตัวอย่างของการทำงานให้ความรู้ เช่น ช่วงเตรียมงานบรรยาย The
First Asian International Conference ที่มหาวิทยาลัยขอนแก่นจัดและเชิญ
หลวงตาไปบรรยาย เราต้องเตรียมพร้อมขนาดทำงานไม่พักผ่อน ก่อนบรรยาย
ยังเอาสคริปต์งานมานั่งทบทวน พอขึ้นพีริเซนต์ฝรั่งนั่งปากหวิว คณบดีนั่งยิ้ม
มีจดหมายตามมาว่าหากไม่มีการบรรยายของหลวงตาวันนั้นงานคงไม่สมบูรณ์
เพราะสิ่งที่เราบรรยายเป็นความจริงมี CASE STUDY ต่างๆ ของจริงร้อยละ
๕๕ พอใจ แต่จะให้คิดเหมือนเราทุกคนคงไม่ได้ ความจริงต้องพิสูจน์ให้เห็นว่า
เราทำจริง

ชีวิตหลวงตาไม่มีอะไรที่นี่คือชีวิตเรา เราอยู่ตรงนี้เวลานี้สบายที่สุดอาจ
ตายคืนนี้ก็ได้ มะเร็งมันเป็นอย่างนี้อย่าประมาท คนไข้อยู่กันอยู่ดีๆ กลับไป
นอนคืนนี้พรุ่งนี้ตายแล้วก็มี แม้แต่ขณะที่เขียนหนังสืออยู่นี้ก็มีผู้ป่วยมะเร็งตาย
ก่อนหน้านี้ไม่กี่ชั่วโมงต่างๆ ที่เพิ่งจะมาถึงอโรคยศาล เมื่อตอนตีหนึ่งของวันนี้
มาจากกทม. วันนี้ ๕ ถึง ๖ โมงเย็น ลูกชายโทรมาบอกว่าแม่ตายแล้ว เพราะฉะนั้น
บุญกุศลหมั่นสร้างไว้ คือ การภาวนา วางรูป วางนาม วางกาย วางจิต ได้หมด
มะเร็ง คือ โคตรศาสตร์ พระเจ้ายังไม่เคยมาสอนถึงที่แต่มะเร็งมันสอนเราถึงที่
นอน ปวดอย่างนั้น ปวดอย่างนี้ ปวดตรงนั้น ปวดตรงนี้

หลวงตาถึงบอกก่อนนอนให้ทุกคนแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรต่างๆ
รวมถึงผู้ป่วยที่ตายไปก่อนหน้า มีผู้ป่วยจากกระยอง หอบกั้นมานอนพุทโธนอน
วันเดียวคืนเดียวตายยิ้ม มันอยู่ที่วิบากกรรม เรื่องเล่าของผู้ป่วยมีอีกเยอะ
๑,๒๐๐ คน เล่าทั้งคืนยังไม่จบบาปบุญมีจริง

เขาว่าคนเป็นมะเร็งมีกรรมหนักหลวงตาเองก็มีกรรมหนักที่เป็นมะเร็ง แต่มะเร็งทำให้เรามีความสุขได้ทำในสิ่งที่ดีที่สุด ที่แล้วมาก็แล้วไป ต้องทำปัจจุบันให้ดีที่สุด โชคดีที่เป็นมะเร็งทำให้เห็นคุณค่าทำให้เราเห็นมรรคเห็นผล มีมะเร็ง มีหลวงตา มีวัดคำประมง จึงมีโรคมยศาล อย่างทุกวันนี้ ช่วยผู้ป่วย ทั้งชาวไทย ชาวต่างประเทศ ช่วยหมอด ช่วยทำสมาธิ แผ่เมตตา หายจากโรคร้าย กลายเป็นคนที่ดี เพราะของเสียหมดไปแล้ว เหลือแต่ของดีเหลือเท่าไรใช้เท่านั้น ที่เหลือใช้ให้เป็นประโยชน์สูงสุด

หลวงตาทำแบบไม่มุ่งหวังใดๆ นอกจากเพื่อคนอื่น ให้เป็นแบบอย่างของประเทศชาติ จากงานวิจัยเชิงประจักษ์ผู้ป่วยระยะสุดท้ายที่หมอพื้นชนกว่าไม่รอด ๑๔ คนใน ๑๐๐ คน รอดตาย ถ้าเป็น ๑,๐๐๐ คน จะมีคนรอดถึง ๑๔๐ ส่วนผู้ป่วย ๕๐ คนจาก ๑๐๐ คนดีขึ้น ความพอใจของผู้ป่วยมาอยู่ตรงนี้ ถ้วนพอใจ เรื่องค่าใช้จ่ายบางรายจ่ายก่อนมาเป็นหมิ่นเป็นแสนเป็นล้านก็มี พอ

มาตรฐานนี้ในช่วงเวลา ๓๓ วัน เฉลี่ยประมาณคนละ ๘,๐๐๐ บาท หักเป็นค่าเดินทาง ๖,๐๐๐ บาท ยังไม่แพงไม่เท่าทำ MRI ครั้งหนึ่ง ที่เหลือเป็นค่าอุปกรณ์ส่วนตัวของกินของใช้จุกจิกต่างๆ

ดร.เจ กาน จากญี่ปุ่นยังมีน้ำใจ มีโครงการจะมาทำวิจัยในผู้ป่วย ดร.เจ กาน เป็นผู้ป่วยมะเร็งกินยาแล้วโรคนิ่ง ไม่มีเชื้อปกติหมด นี่คืออานิสงส์ของสมุนไพรรไทย เรื่องตั้มยาต้องตั้มให้ได้เวลา เวลากินต้องสวดมนต์ สร้างพลังจิตให้เข้มแข็ง แม้แต่ชาวต่างชาติ ญี่ปุ่น มาเลเซีย ลาว ยังมาฟังก็แล้ว แต่คนไทยจะคิดกันมาก การมาอยู่ที่โรคมยศาลชีวิตเป็นสุขได้รับความรู้ สิ่งของต่างๆ มีคนส่งมาให้หลวงตาไม่ต้องไปขอ ส่งมาเอง ช่วยกันเอง เราไม่ได้ขายให้เอาไปแจกกัน คนไขมีความสุข คนให้ก็ได้บุญ คนทางนี้ได้สวดมนต์แผ่เมตตาให้คนที่ได้รับกุศลกันถ้วนทั่ว สุดท้ายของชีวิตก็อย่าไปยึดมั่นถือมั่น ชีวิตของหลวงตาและชีวิตที่เล่าๆ มานั้น ก็เพื่อให้เอาเป็นพลังใจให้ทุกคนเดินผ่านพ้นช่วงชีวิตนี้ไปให้ได้จริงๆ ทั้งคนที่เป็นมะเร็งและคนที่ไม่ได้เป็น

อโรยศาล

THAI HERBAL NURSING HOME สถานอภิบาลพักฟื้นผู้ป่วยด้วยสมุนไพรตามธรรมชาติ

อโรยศาล หมายถึง สถานอภิบาลพักฟื้นผู้ป่วยด้วยสมุนไพรตามธรรมชาติ ไปจนกว่าอาการของผู้ป่วยจะทุเลาเบาบางลง หรือหมดไป ลั้นไป ด้วยวิถีแห่งธรรมะ และธรรมชาติบำบัด และการแพทย์แบบองค์รวม

อโรยศาล วัดคำประมง ตำบลสว่าง อำเภอยะนิง จังหวัดสงขลา หมายถึง สถานที่ทำการบำบัดรักษาผู้ป่วยโรคมะเร็งแบบองค์รวม คือ ผสมผสาน ระหว่างการแพทย์แผนไทย (สมุนไพร), การแพทย์แบบตะวันตก, การแพทย์แผนจีน (การฝังเข็ม), สมุนไพรบำบัด, ดนตรีบำบัด, ธรรมบำบัด และอาหาร เพื่อสุขภาพ เป็นต้น

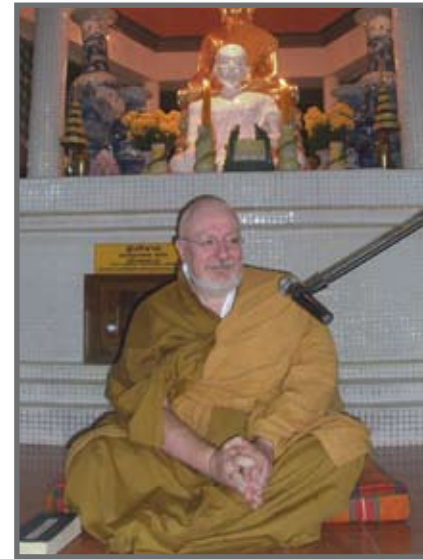

วัตถุประสงค์ของโรคมะเร็ง

เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ (ทุกชาติ ทุกศาสนา) ที่มีความทุกข์อันเกิดจากโรคมะเร็งไข้เจ็บที่รุนแรง โดยเฉพาะโรคมะเร็งโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น ซึ่งค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการดูแลรักษาได้มาจากผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายร่วมกันบริจาค เริ่มเปิดให้บริการเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๘ จนถึง (พฤษภาคม ๒๕๕๐) มีผู้ป่วยเข้ารับการรักษาประมาณ ๖๐๐ คนแล้ว ใช้งบประมาณทั้งสิ้น ๓๐ ล้านบาท (ข้อมูล เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๐) ซึ่งผู้ป่วยที่เข้ามารับการรักษาจากทั่วทุกภาคของประเทศไทย รวมทั้งผู้ป่วยชาวต่างชาติ

เป้าหมายของการรักษา

ไม่ได้อยู่ที่การรักษาโรคให้หาย หรือทุเลาเบาบางลงไปแต่เพียงอย่างเดียว หากแต่อยู่ที่สามารถตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติของผู้ป่วย ที่ต้องการความเข้าใจชีวิตและมีความสุขในช่วงที่เจ็บป่วย ถ้าหากว่าจะต้องเสีย

ชีวิตก็เสียชีวิตไปอย่างสุขสงบ (ตายแบบยิ้มได้) ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของการปฏิบัติตามแนวทางศาสนาและวิทยาศาสตร์การแพทย์ ญาติและผู้ป่วยก็จะได้รับประโยชน์จากการช่วยเหลือผู้ป่วย ซึ่งจะมีผลในการปรับทัศนคติในการดำเนินชีวิตอย่างมีความสุข และสามารถเข้าใจและดูแลตนเองไม่ให้ป่วยเป็นมะเร็งได้ต่อไป

ปัจจุบัน โรคมะเร็ง วัตถุประสงค์เป็นเสมือนโรงเรียนที่ให้ความรู้แก่บุคคลทั่วไป เป็นแหล่งศึกษาและวิจัยเพื่อพัฒนาการแพทย์แผนไทย และการแพทย์ทางเลือกได้มีคณะบุคคลต่างๆ นักเรียน นักศึกษา แพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่สาธารณสุข จากทั้งในจังหวัดสกลนคร และจังหวัดใกล้เคียงขอเข้าเยี่ยมชมเป็นจำนวนมาก สัปดาห์ละหลายคณะ ในปัจจุบันมีอาสาสมัครจากหลายสาขาวิชาชีพที่เสียสละตน เข้ามาช่วยเหลือดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วย ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจโดยไม่คิดมูลค่าใดๆ เช่น แพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่

สาธารณสุข นักจิตเวชบำบัด นักโภชนาการบำบัด ฯลฯ ซึ่งทุกท่านที่อาสาเข้ามา นั้นเสียสละเป็นอย่างมาก นอกจากนี้ อโรคยศาลยังได้นำวิทยาการสมัยใหม่ บางอย่าง เช่น DARKFIELD MICROSCOPE มาเพื่อตรวจสอบเลือดสดๆ (LIVE BLOOD ANALYSIS) ของผู้ป่วย เพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ และติดตามความก้าวหน้าในการรักษาโรคให้ดียิ่งขึ้น โดยการแนะนำของกอง การแพทย์ทางเลือก กระทรวงสาธารณสุข

ในอนาคตอันใกล้ อโรคยศาล วัดคำประมง ยังมีวิสัยทัศน์ที่จะพัฒนาต่อไป เป็นสถาบันวิจัยและพัฒนาการแพทย์แผนไทย และการแพทย์ทางเลือก แบ่งเป็นสองภาคส่วนด้วยกันคือในภาคส่วนของ จิตวิภาค ได้แก่การก่อสร้าง “พระนาครัตนโพธิ์สักกมหาธาตุ” ซึ่งเป็นสถานที่ที่เป็นที่พึ่งทางใจของผู้ป่วย และญาติมิตร กับทั้งเป็นขวัญและกำลังใจให้กับเจ้าหน้าที่ แพทย์ พยาบาล อาสาสมัคร ที่เสียสละเวลามาช่วยเหลือดูแลผู้ป่วยโดยไม่คิดมูลค่าใดๆ ทั้งสิ้น ในภาคส่วนของ กายวิภาค นั้น ได้แก่การก่อสร้าง “สถาบันญาณสิทธิธรรม โอสธบำบัด” ซึ่งเป็นการผสมผสานในการดูแลรักษาผู้ป่วยมะเร็ง และพัฒนาทางจิตวิญญาณอย่างกลมกลืนแบบบูรณาการ โดยทั้ง ๒ ภาคส่วน (กายวิภาค

และ จิตวิภาค) นี้จะหลอมรวมเป็นเนื้อเดียวกัน เพื่อประโยชน์สูงสุดในการ ศึกษาวิจัยและพัฒนา พร้อมกับการเรียนรู้เพื่อนำมาปรับใช้ในการบำบัดรักษา ผู้ป่วยมะเร็งในระยะต่างๆ อย่างสมดุล ด้วยวิถีแห่งธรรมะและธรรมชาติ ให้เกิด ประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผลอย่างสูงสุดทั้งด้านรูปธรรมและนามธรรมต่อไป

วัตถุประสงค์ในการดำเนินงาน

๑. เพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยที่เป็นโรคมะเร็งทุกชนิด ในกรณีต่างๆ ดังต่อไปนี้

๑.๑ ผู้ป่วยมะเร็งในระยะสุดท้าย ที่ไม่สามารถบำบัดรักษาให้ดีขึ้น ด้วยกระบวนการรักษาที่ดีที่สุดในการแพทย์แผนปัจจุบันที่มี หรือมีการพยากรณ์ โรคที่ไม่ดี (Poor Prognosis) เช่น มะเร็งตับ มะเร็งท่อน้ำดี เป็นต้น

๑.๒ ผู้ป่วยมะเร็งที่ได้รับการบำบัดรักษาด้วยการแพทย์แผน ปัจจุบัน หรือแผนอื่นมาบางส่วนแล้ว และต้องการการบำบัดรักษาเพิ่มเติมอย่าง ผสมผสาน ที่อโรคยศาล วัดคำประมง

๑.๓ กลุ่มผู้ป่วยที่ไม่ต้องการจะรักษาด้วยแผนปัจจุบัน และ ต้องการเข้ารับการบำบัดโดยวิธีนี้

๑.๔ กลุ่มผู้ที่มีความเสี่ยงและมีแนวโน้มว่าจะเป็นมะเร็ง เช่น กลุ่มผู้ติดเชื้อไวรัส Hepatitis B และผู้ป่วยที่ขาดแคลนทุนทรัพย์ ไม่สามารถ เข้ารับการรักษาแบบแผนปัจจุบัน ที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายสูง หรือกลุ่มผู้ป่วย ต้องการรักษาทางการแพทย์แผนไทยด้วยสมุนไพรเท่านั้น

๒. เพื่อเป็นการผสมผสานแนวทางการรักษาแบบแผนไทย แผนจีน แผนตะวันตก และการรักษาอื่นๆ ตามแนวทางของการแพทย์ทางเลือก โดย ยึดความประสงค์ของผู้ป่วยเป็นที่ตั้ง เป็นความสมัครใจของผู้ป่วยเอง ในการที่ จะเลือกแนวทางการรักษา

๓. เป็นการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ (โดยเฉพาะผู้ป่วยมะเร็ง) โดยไม่ เรียกหรือคิดค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อารีย์ นวลอินทร์

อาจารย์พิเศษผู้เชี่ยวชาญพิเศษ
สาขาวิชาวิศวกรรมสำรวจ
และสารสนเทศภูมิศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขต
กำแพงแสน ๕๑ ปี
การศึกษา วิศวกรรมศาสตรบัณฑิต
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Master of Engineering (Geodesy)
University of Toronto, Canada.

ประกาศเกียรติคุณให้เป็น “เกษตรปุณีย์ ๖๐ ปี”
ท่านเป็นครูบาอาจารย์ ของพระพัลลภ หรือ
พระปพนพัชร จิรัชฌโม

ชีวิตจิตใจของผู้ช่วยศาสตราจารย์ อารีย์ นวลอินทร์ ยึดมั่นในการบำเพ็ญตนเพื่อเป็นสาธารณประโยชน์ที่เรียกว่า Public sense มากกว่าที่จะนึกถึงผลประโยชน์ในด้านธุรกิจ หรือ Business sense อาจารย์จึงมีความพอใจที่จะรับราชการที่มีเงินเดือนน้อย แต่ได้รับใช้ประชาชนทั่วประเทศ และไม่สนใจว่าวันนั้นจะมีค่าล่วงเวลาหรือไม่ก็ตาม ขอให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนและองค์กร อาจารย์ก็ยินดีที่จะทำโดยไม่ทอดয়

สมัยอาจารย์อารีย์ยังเด็ก คุณพ่อซึ่งเคยบวชเป็นพระอยู่หลายพรรษา มีความรอบรู้ในพระพุทธศาสนาอย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง และปรารถนาพุทธภูมิจนกระทั่งอายุ ๓๐ ปีจึงได้ลาสิกขามามีครอบครัว มักจะเล่านิทานชาดกให้ฟัง อาจารย์เป็นเด็กที่มีความจำดีเยี่ยม จึงสามารถจดจำนิทานชาดกได้เป็นอย่างดี

โดยเฉพาะกับประโยคที่ว่า “ไปถึงเมืองแก้ว กล่าวแล้วคือพระนิพพาน” ทำให้อาจารย์เกิดความสนใจศึกษาค้นคว้ามาโดยตลอดว่า พระนิพพานนั้นมีจริงหรือเปล่า จึงเป็นการจุดประกายให้อาจารย์ศึกษาวิธีปฏิบัติมาโดยตลอด

ท่านมักปลุกฝังให้นิสิตเคารพในจรรยาบรรณแห่งวิศวกรโครงสร้าง อันเป็นรากฐานในการพัฒนาคุณภาพมาตรฐาน การก่อสร้างงานพื้นฐานขนาดใหญ่ที่มั่นคง มุ่งมั่นสร้างบุคลากรให้มีคุณธรรม จริยธรรม นำหลักธรรมพระพุทธศาสนา เป็นแนวทางสร้างความรักความสามัคคี มีคุณธรรมจริยธรรมในการครองตน ครองงาน อาจารย์อารย์เป็นครูบาอาจารย์ของพระปพนพัทธ์ ความรู้สึกที่อาจารย์มีต่อศิษย์คนนี้ ท่านกล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า พระพัลลภ (ขอเรียกแบบนี้เพราะจำชื่อเดิมได้แม่นมาก) นับเป็นศิษย์ยอดกตัญญู สิ่งที่ท่านจำได้ดีเป็นช่วงที่ท่านนิสิตไปฝึกงานที่ จ.อุบลราชธานี นอกจากมีพระพัลลภเป็นศิษย์ที่อุปฐากครูบาอาจารย์ คอยช่วยเหลืออำนวยความสะดวกอย่างดีแล้ว สิ่งที่อาจารย์ประทับใจมาจนทุกวันนี้และได้เล่าให้ศิษย์หลายต่อหลายรุ่นฟัง คือ ตอนที่พระพัลลภมาสะกิดเตือนให้ท่านสวดมนต์ “อาจารย์ครับอย่าเพิ่งนอนถ้ายังไม่ได้อ่านสวดมนต์ทำวัตรเย็น” โดยปกติอาจารย์ได้นำศิษย์สวดมนต์หมู่ก่อนแยกย้ายกันไปอยู่แล้ว มีแต่พระพัลลภที่สังเกตเห็นว่าผมยังไม่ได้ทำวัตรเย็นซึ่งทำเป็นประจำ ซ้ำยังมาคอยเตือน ซึ่งไม่เคยมีศิษย์คนไหนทำแบบนี้มาก่อน เรียกได้ว่า ทำให้ผมประทับใจมาก ถือเป็นศิษย์ที่ตอบแทนครูด้วยการทำหน้าที่ ซักชวนให้มีสัมมาทิฐิ ซักชวนให้ทำบุญ ทำสมาธิ วิปัสสนาที่ล้ำเลิศ

ผมเห็นปฏิปทาในเรื่องพระพุทธศาสนาของพระพัลลภได้ชัดเจนจากนั้นพระท่านก็สนใจปฏิบัติธรรมด้วยตัวท่านเอง ตอนเป็นนิสิตก็ไปช่วยวัดเป็นที่ปรึกษาของชมรมพุทธศาสตร์ ม.เกษตรฯ พอเรียนสำเร็จมาอยู่ที่ลำน้ำอูน จ.สกลนคร รับราชการใช้หนี้ทุนอยู่ประมาณ ๓ ปี และช่วงที่ผมบวชกับพระอาจารย์ฝั้น พระพัลลภตอนนั้นได้อุปฐากผมไปส่งผมถึงวัด ดูแลติดตามข่าวครอบครัวผมจนแม่บ้านผมซื้อรถกลดแบกกลดไปส่ง หลังจากนั้นไม่ได้ติดต่อกับพระท่านนานมาจน ๒๕ มิถุนายน ๒๕๒๐ เจอท่านที่ถ้ำผาล่อง พอ

ปี ๒๕๓๕ ผมเกษียณก็ตามหาท่านตลอดไม่เคยรู้ว่า จนมาทราบว่าคุณอยู่ที่คำประมงปี ๒๕๔๑ ได้มาถวายพระจึงมีโอกาสนเจอพระพัลลภ ท่านบ่นเมื่อวานนี้เองว่าอาจารย์อารย์หายไป แต่ผมบอกท่านว่าผมตามหาท่านมา ๑๔ ปี ได้ฟังพระท่านก็ซึ่ง จากนั้นมีโอกาสจะไปหาท่านแวะไปนมัสการ อยากจะเชิญมาเทศน์ให้ลูกศิษย์ฟัง

ตอนจัดงานแซยิด ๗๒ ปี ผมขอให้ อาจารย์ศุภกิจทำอะไรง่ายเลี้ยงพระทำบุญแค่นั้น พอดีศุภกิจไปขอพระพุทธรูปไชยคุรุโพธิ์ขะรุประภา ๕๕๕ องค์ไปแจกให้คนที่มาแสดงมุทิตาจิต ซึ่งพระพัลลภก็มอบให้มาผมแบ่งนำไปทำพิธีพุทธาภิเษกต่อเนื่องพิเศษอีก ๑๐๘ จบ นับเป็นการสงเคราะห์สิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ครูบาอาจารย์อีกครั้ง หลังจากนั้นผมได้โทรไปหาจิตใจที่ท่านบอกบุญเรื่องสร้างอโรคยศาล หลังจากพระพัลลภหายจากมะเร็งผมก็มีส่วนร่วมในบุญครั้งนี้ ๒๐ เดือน และวันนี้ได้ทราบข่าวว่ามีสถาบันการศึกษาที่สกลนครจะถวายปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์ให้ท่าน ต้องดีใจด้วยเพราะพระพัลลภเป็นเด็กดีขยันเรียน ซึ่งแบ่งเป็นที่มาท่านอยู่ที่เด็กดี มีชื่อรุ่นว่า พวกขยันเรียนทีมชาติ

ผมกับพระพัลลภนั้นมีอุดมการณ์เหมือนกัน เคยปรารถนาในขณะที่อยู่ร่วมอุดมการณ์เดียวกันมาก่อน คือ ปรารถนาในพระโพธิญาณ เป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งที่ไม่ต้องการไปคนเดียว แต่พากันไปพร้อมกันให้ถึงฝั่ง แต่ตอนนี้ถูกเกี่ยวจนล้าก็จะจะเป็นเพื่อนของหนูไต้ย ขอเปลี่ยนจากหลักสูตรยาวมาเป็นหลักสูตรสั้น คือถ้ายังปรารถนาพุทธภูมิแต่ยังไม่เลิกสงเคราะห์ ก็เหมือนพระโพธิสัตว์ที่ให้ทั้งหมดจนกว่าจะสิ้นอายุขัย คงต้องเกิดดับอีกหลายภพชาติกว่าจะพาไปทั้งหมดได้ สำหรับพระพัลลภท่านเปลี่ยนอุดมการณ์นี้หรือยังผมไม่ทราบ ผ่ากหนูไปถามท่านทีนะ แต่ผมเปลี่ยนเป้าขอปรารถนาในพุทธองค์ขอถึงนิพพานหรือโสดาบันเหมือนหนูไต้ยในวันนี้ หรือภพนี้ก่อนถ้าทำได้ เพราะผมกำลังจะสิ้นอายุขัยเหมือนกัน หากอะไรที่เป็นบุญกุศลที่ยังช่วยได้ก็จะทำต่อไป เหมือนหนูไต้ยทำอยู่นี้ละ จิตอาสา ขนานแท้ ซึ่งมีฐานธรรมะเป็นปัญญาคุณอาวุธคอยช่วยท่านอย่างทุ่มเทต่อไปอย่าท้อ

แม่หนูไม่ต้องกังวลในการเตรียมตัวแม้จะยังไม่หลุดพ้นนั้นก็ยังสามารถทำได้ อย่างน้อยผู้ละ โลกะ โทสะ โมหะ นั่นก็เป็นโศดาบันระดับหนึ่ง ยังมีสิทธิอยากกรวยแต่ต้องไม่โกงใคร ทำงานซื่อสัตย์สุจริต ลดโทสะ ต้องโกรธง่ายหายเร็วไม่ผูกใจเจ็บ ส่วนโมหะก็กินข้าวร้อน นอนกรรยา แต่ไม่ยุ่งกับคนอื่น มีความพอใจในสันโดษ คือความพอใจในสิ่งที่มีอยู่ มีกำลังแค่ไหนก็ทำแค่นั้น พอใจในสิ่งที่ควร มีความสุขไม่ทำผิดศีลนะ

สุดท้ายสิ่งที่พระพัลลภทำมาทั้งหลายทั้งปวง นับว่าท่านทำจิตใจของท่านถึงแล้ว ก็ขอให้ท่านถึงพระโพธิญาณในอนาคตกาล ตามที่ท่านปรารถนา ในอุดมการณ์เดียวกันนี้มา ผมคงสนับสนุนท่านต่อไปตามกำลังความสามารถ อำนวย และมีโอกาสจะไปนมัสการเยี่ยมเยียนท่านอีก

คุณรุ่งเรือง จุลชาติ

อธิบดีกรมชลประทานคนที่ ๒๓

อดีตผู้บังคับบัญชาของ นายพัลลภ ภิบาลภักดี
ปัจจุบัน พระปพนพัชร จิรัธมโม

ผมรู้จักคุ้นเคยกับ “พระพัลลภ” ฉายา จิรัธมโม มาตั้งแต่ครั้งที่ท่านยังเป็นเพียง นายช่างพัลลภโดยภายหลังจากที่ท่านสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนการชลประทาน และมหาวิทยาลัยเกษตรแล้ว ท่านได้เข้ารับราชการภายในกรมชลประทาน ตามสัญญาผูกพันที่ต้องชดใช้ทุนการศึกษาที่ได้รับจากหน่วยราชการแห่งนี้ และได้ถูกส่งตัวไปทำงานร่วมกับผม ซึ่งตอนนั้นทำหน้าที่วิศวกรควบคุมงานก่อสร้างเขื่อนน้ำอูน จังหวัดสกลนคร ในช่วงเวลานั้นเป็นพื้นที่สีแดง จากการถูกคุกคามของผู้ไม่หวังดีต่อชาติ ตลอดระยะเวลาที่ได้ทำงานร่วมกันแม้เพียงไม่นาน กลางวันต่างคนต่างทำงานตามภาระหน้าที่ กลางคืนนอนในบังเกอร์ จากความใกล้ชิดสนิทสนมทำให้พวกเราทุกคนประจักษ์และประทับใจ ในความใช้ชีวิตเรียบง่าย สมถะ พุดน้อย ขยัน ตั้งใจไม่เคยแสดงความหวาดเกรงภัยอันตรายใดๆ ของท่านเป็นอย่างมาก

จากความรู้จักคุ้นเคย พัฒนาสู่ความเลื่อมใสศรัทธาในตัวตนที่งดงามด้วยจิตใจที่มีเมตตา สุภาพสงบเสถียรในท่วงท่ากิริยา ประพฤติปฏิบัติชอบอยู่ในศีลในธรรม โอบอ้อมอารีและใจบุญสุญทาน ไม่เคยคิดทำลายหรือทำร้ายจิตใจใคร ครั้งหนึ่งพวกเราเคยเห็นแมงป่องที่ซู่หางตรงรี่เข้าไปจะต่อยท่าน สิ่งที่ได้เห็นเป็นเพียงแค่การเขี่ยสัตว์มีพิษร้ายแรงนี้ออกไปเพียงเบาๆ เท่านั้น และ

เป็นประจำที่ได้เห็นท่านเยี่ยมคน แผลงตัวเล็ก ๆ ที่มารบกวน

นายช่างพัลลภปฏิบัติงานร่วมกับผมได้เพียง ๓ ปี ก็ขอลาบวช โดยใช้เวลาตามสิทธิเป็นเวลาหนึ่งพรรษา ด้วยมีจิตตั้งมั่นที่จะอุทิศกุศลผลบุญจากการบวชครั้งนี้ ให้กับบิดาที่ล้มป่วยลง และท่านได้เดินทางไปบวชที่วัดถ้ำผาปล่อง อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีหลวงปู่สิมเป็นเจ้าอาวาสตลอดพรรษาท่านได้เจริญศีลภาวนา ปฏิบัติธรรมอยู่ ณ วัดแห่งนี้ แต่เมื่อถึงกำหนดที่จะต้องลาสิกขา ด้วยเพราะความสุขสงบในพระบวรพุทธศาสนาและซาบซึ้งในพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์ ทำให้ท่านมีจิตศรัทธาที่อยากจะขอลาบวชต่อ และได้ทำเรื่องขอลาบวชอย่างเป็นทางการ หากด้วยข้อจำกัดที่ต้องทำงานใช้ทุนตามที่กล่าวถึงข้างต้นทำให้ไม่ได้รับอนุมัติ ดังนั้นเมื่อผมและบรรดาผู้ที่เคารพท่านทราบเรื่อง ผมจึงได้เดินทางไปกราบนมัสการหลวงปู่สิม ที่วัดถ้ำผาปล่อง และได้รับคำยืนยันจากปากพระพัลลภ ถึงความศรัทธาที่จะขอบวชต่อ เป็นการยืนยันคำพูดต่อหน้าทั้งหลวงปู่สิมและผม ในที่สุดผมและผู้มักคุ้นทั้งหลายของท่าน ซึ่งรับเป็นธุระจัดการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่มีอยู่ให้หมดไป จนสำเร็จเรียบร้อย เป็นผลให้ “พระพัลลภ” ได้ก้าวสู่ความสุขในสมณะเพศ โดยปราศจากความกังวลใดๆ

ต่อมา พระพัลลภ ได้ย้ายมาจำพรรษาที่วัดคำประมง จังหวัดสกลนคร ซึ่งเป็นวัดที่ หลวงปู่สิม สร้างขึ้นและได้จำพรรษาอยู่ที่วัดนี้จนหลวงปู่สิมมรณภาพ ท่านจึงรับเป็นผู้ดูแลและพัฒนาวัดแห่งนี้ต่อ โดยได้รับแต่งตั้งให้เป็นเจ้าอาวาส ด้วยความเป็นวิศวกรและเป็นผู้มีสายตากว้างไกล ทั้งในการพัฒนาและสร้างสรรค์ ท่านจึงมีปณิธานที่จะสร้างสิ่งที่จะเป็นประโยชน์ให้เกิดขึ้นกับสังคมส่วนรวม ดังเช่น ท่านได้ถวายฎีกาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ขอพระราชทานอ่างเก็บน้ำคำประมง ซึ่งก่อสร้างปิดกั้นลำน้ำอูน บริเวณที่ไหลผ่านวัดเพื่อให้วัดและประชาชนที่อาศัยอยู่โดยรอบวัดได้มีน้ำกินน้ำใช้เฉพาะอย่างยิ่งในฤดูแล้งอย่างไม่ขาดแคลน

นอกจากการพัฒนาทางด้านถาวรวัตถุ ท่านยังเป็นพระนักเทศน์ พระ

ที่มีศีลวัตร อันหมายถึงพระผู้มีความประพฤติดี มีศีลธรรม ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่จะมีญาติโยมจากทุกสารทิศเลื่อมใสศรัทธา เดินทางมากราบไหว้ร่วมทำบุญกับท่านจำนวนมากในแต่ละปี ด้วยความที่ทุ่มเทอุทิศชีวิตให้กับพระบวรพุทธศาสนา ไม่ค่อยได้เอาใจใส่สนใจสุขภาพตัวเอง ทำให้ท่านล้มป่วยด้วยโรคมะเร็งโพรงจมูก ในการรักษาทางแพทย์แผนปัจจุบันที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์นั้น ท่านก็รักษาตนเองด้วยยาสมุนไพรชนิดต่างๆ ที่คิดค้นขึ้นเอง ซึ่งท่านเรียกว่า ยาผีบอก ควบคู่ไปกับการเจริญภาวนา วิปัสสนา จนมีสุขภาพแข็งแรงหายจากโรคร้ายที่เป็นอยู่

จากสิ่งที่เกิดกับตัวเอง ทำให้ท่านเกิดความสงสารเวทนาผู้ป่วยด้วยโรคมะเร็งที่ต้องทุกข์ทรมานทั้งร่างกายและจิตใจอย่างมาก จึงได้นำผลที่ได้รับจากประสบการณ์ของตนมาช่วยเหลือผู้ป่วยโรคมะเร็ง เป็นการดูแลให้บริการทั้งที่พัก อาหาร และรักษาฟรี โดยใช้เงินบริจาคที่ได้รับจากผู้มีจิตศรัทธา จึงปรากฏมีผู้ป่วยโรคมะเร็งที่ส่วนใหญ่อยู่อาการอยู่ในระยะสุดท้ายเดินทางไปให้ท่านรักษา ตั้งความหวังต้องการกำลังใจ และสู่หนทางสว่างในธรรมะ ที่จะเยียวยาสมานใจให้บรรเทาคลายความเจ็บป่วยและทุกข์ทรมาน

สถานที่รักษาโรคมะเร็ง ซึ่งญาติโยมร่วมกันบริจาคเงินสร้างขึ้นภายในวัด ยาผีบอก ที่เจียดด้วยตามชนิดและอาการของโรค สนธิกับ คาถาสักกัฏวาจา ๓ จบ การรักษาช่วยให้สามารถยืดอายุของผู้ป่วยแต่ละรายออกไปได้ ทำให้ผู้ป่วยมีชีวิตที่สุขสงบ ไม่ทรมานทรมายทั้งกายและใจ การช่วยเหลือซึ่งถือเป็นการให้บริการสังคมของท่าน เป็นที่รำลือเล่าขานไปสู่สาธารณชนเป็นที่ยอมรับของวงการแพทย์ จนถึงขนาดส่งเจ้าหน้าที่เข้าไปขอศึกษาดูงานเป็นประจำ นอกจากนั้นท่านยังรับนิมนต์ไปบรรยายตามสถานที่ต่างๆ รวมทั้งทางวิทยุ โทรทัศน์ เพื่อเป็นวิทยาทาน เป็นประจำเกือบทุกปี ผมจะเดินทางไปร่วมทำบุญกับศิษย์แก่น้ำอูน หมายถึงที่เคยปฏิบัติงานร่วมกันที่โครงการเขื่อนอูนและไม่เคยละเว้นที่จะไปกราบนมัสการ พระพัลลภด้วยศรัทธาในวัตรปฏิบัติอนุโมทนาในทุกสิ่งที่ท่านทำเพื่อส่วนรวม ในสิ่งที่ท่านจะทำนั้นผมเคยนมัสการ

กราบเรียนท่านว่า ในช่วงที่เรามีบารมีก็ทำได้ เมื่อสิ้นเราแล้วมันจะเป็นภาระให้กับคนที่สานต่อไป ซึ่งเขาอาจจะไม่มีจิตศรัทธาเหมือนเรา หากรัฐบาลกระทรวงสาธารณสุขยอมรับแล้ว ก็ควรส่งต่อให้กับหน่วยงานของรัฐเข้ามาสานต่อ

ผมคิดว่าที่ท่านกำลังทำอยู่ขณะนี้ หน่วยราชการหลายแห่งได้เข้ามามีส่วนร่วม เช่น ผู้อำนวยการโรงพยาบาลสกลนคร กระทรวงสาธารณสุขเข้ามาช่วยดูแลรักษาควบคู่กันไป ท่านไม่ได้หวังรักษาให้หาย หวังให้ผู้ป่วยมีจิตใจสงบทั้งๆ ที่รู้ว่าไม่รอด แต่พอไปอยู่กับท่านทำอะไรให้จิตใจสงบสามารถต่อสู้กับโรค จนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตได้อย่างไม่ทรมาน ทั้งร่างกายและจิตใจ ซึ่งทรมานจิตใจเป็นเรื่องลำบากต้องใช้ธรรมะช่วยและทางกายใช้ยาสมุนไพร สิ่งเหล่านี้โรงพยาบาลแพทย์แผนปัจจุบันไม่ได้ทำ ผมขออนุโมทนาในสิ่งที่ท่านทำและจะอยู่เบื้องหลังท่าน ถ้าขาดเหลือหรือต้องการสิ่งใดอยู่ในวิสัยที่ผมจะทำได้ ช่วยได้ ผมยินดี

ในโอกาสที่ พระพัลลภ ได้รับการถวายปริญญาวิทยาศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาสาธารณสุขชุมชน จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร อันเนื่องมาจากเมตตาธรรมของท่านที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ เป็นสิ่งที่ผมปลื้มปิติยินดี และชื่นชมในความเป็นพระผู้ประพฤติปฏิบัติชอบตามครรลองของพระพุทธศาสนา

อาจารย์ปราโมทย์ ไม้กลัด

อธิบดีกรมชลประทานคนที่ ๒๔

ครูบาอาจารย์และหัวหน้างานของ

นายพัลลภ ภิบาลภักดิ์

ปัจจุบัน พระปพนพัชร จิรัชมโม

รำลึกถึง “พระปพนพัชร จิรัชมโม” ด้วยความเคารพและศรัทธา

ผมมีความชื่นชมยินดี เมื่อคณะเพื่อนและศิษย์ที่เคารพศรัทธาพระปพนพัชร จิรัชมโม แจ้งว่าจะทำหนังสือรวบรวมประวัติและผลงานของท่านเพื่อประโยชน์ในการศึกษาและเผยแพร่เป็นวิทยาทาน และขอให้ผมช่วยเขียนเรื่องราวในบางแง่มุม จากความทรงจำ และความประทับใจของผมที่มีต่อท่าน... กล่าวคือตั้งแต่สมัยที่ท่านยังครองเพศฆราวาส และต่อมาเป็นพระภิกษุปพนพัชร (พระภิกษุพัลลภ) จิรัชมโม ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๐ จนถึงปัจจุบัน เพื่อรวบรวมบันทึกไว้ในหนังสือดังกล่าว

เมื่อเอ่ยถึงชื่อพระปพนพัชร จิรัชมโม (พระพัลลภ ภิบาลพัคค์ธนีสึ) แห่งวัดคำประมง อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร บางคนอาจไม่เคยได้ยินชื่อหรือไม่เคยรู้จักท่านมาก่อน แต่คงมีคนอีกจำนวนมากไม่น้อยกว่าเรือนแสน ทั้งในจังหวัดสกลนครรวมกับอีกหลายจังหวัดในประเทศไทย ที่คุ้นเคยกับชื่อนี้เป็นอย่างดี และบางคนอาจเป็นลูกศิษย์เข้ามาศึกษาและปฏิบัติธรรมอยู่กับท่าน หรือบางคนอาจเคยเข้ามารับการบำบัดรักษาโรคมะเร็งกับท่านที่ศูนย์รักษาโรคมะเร็งด้วยแพทย์แผนไทย ณ วัดคำประมง ซึ่งท่านจัดตั้งขึ้นเพื่อรักษาโรคมะเร็งด้วยวิธีแพทย์แผนไทยร่วมกับการใช้พลังจิตรักษา และทราบ

ว่าผู้ป่วยจำนวนมากที่เข้ามารักษาแล้วหายจากโรคมะเร็งอย่างน่าอัศจรรย์ ทั้งหมดนี้ผมมีความเชื่อว่า ทุกคนเมื่อได้สัมผัสหรือร่วมทำกิจกรรมกับพระปพนพัชรแล้ว ย่อมสัมผัสกับคุณธรรมและคุณความดีของท่าน เพราะนอกจากการเป็นพระสงฆ์ปฏิบัติดีเคร่งครัดในพระธรรมวินัยแล้ว ขณะเดียวกันท่านยังสละกำลังกายและกำลังความคิดเป็นพระภิกษุนักสังคัมสงเคราะห์ ที่มุ่งมั่นสังเคราะห์ช่วยเหลือผู้คนให้พ้นความทุกข์จากโรคร้ายแรง ตามวิถีภูมิปัญญาไทยร่วมกับการใช้หลักธรรมบำบัด ซึ่งในปัจจุบันมีผลงานปรากฏเป็นที่ประจักษ์ไปทั่ว และที่สำคัญที่สุด ในปัจจุบันหลายวงการให้การยอมรับ และกล่าวถึงผลงานของท่านด้วยความชื่นชมและศรัทธา

ผมรู้จักกับพระปพนพัชร จิรัชฌโม มานานกว่า ๓๕ ปี ตั้งแต่เมื่อครั้งผมเป็นอาจารย์สอนหนังสือที่โรงเรียนการชลประทาน (ปัจจุบันคือ วิทยาลัยการชลประทาน สถาบันสมทบของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์) ซึ่งสมัยที่พระปพนพัชรยังเป็นฆราวาส ศึกษาวิชาการทางโลกระดับอุดมศึกษานั้น กล่าวได้ว่า ท่านเป็นนักศึกษาที่ประพฤติปฏิบัติดี ใฝ่ธรรมะมาตั้งแต่ครั้งนั้น ขยันขันแข็งและมีผลการเรียนดี จนสำเร็จการศึกษาได้รับพระราชทานปริญญาวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต (สาขาวิศวกรรมชลประทาน) จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ด้วยอายุเพียง ๒๐ ปีเศษเท่านั้น

จึงกล่าวได้ว่า พระปพนพัชร จิรัชฌโม โดยพื้นฐานทางโลกท่านเป็นวิศวกรชลประทาน หลังจบการศึกษาได้เข้ารับราชการที่กองออกแบบ กรมชลประทาน ซึ่งสมัยนั้น กรมชลประทานให้วิศวกรบรรจุใหม่ทุกคนต้องฝึกปฏิบัติหาประสบการณ์ ด้านการคำนวณออกแบบอาคารชลประทานเป็นเวลานานอย่างน้อย ๑ ปี ก่อนที่จะอนุญาตให้แยกย้ายสมัครไปทำงานด้านอื่นตามที่แต่ละคนถนัด ผมทำงานที่กองออกแบบ และที่กองออกแบบนี้แม้ว่าจะไม่ได้เป็นผู้บังคับบัญชาของท่านโดยตรง แต่ด้วยความเป็นอาจารย์กับศิษย์กันมา ผมจึงมีโอกาสแนะนำเรื่องราวทางวิชาการ และเทคโนโลยีการออกแบบให้กับท่านอยู่เสมอ ทำให้ผมมีความใกล้ชิดสนิทสนม และคุ้นเคยกับท่านมากขึ้น

จนกระทั่งเมื่อปฏิบัติงานอยู่ที่กองออกแบบนานเกิน ๑ ปีแล้วคงด้วยความสนใจเกี่ยวกับการก่อสร้างและการทำงานในชนบท ท่านจึงขอย้ายไปทำงานก่อสร้างเขื่อนและระบบส่งน้ำชลประทานที่โครงการชลประทานน้ำอูน จังหวัดสกลนคร

สำหรับโครงการชลประทานน้ำอูนนี้ เป็นโครงการชลประทานขนาดใหญ่ของกรมชลประทานที่ก่อสร้างในภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน ผมมีหน้าที่และความรับผิดชอบกำกับดูแลงานวางโครงการ และการออกแบบรายละเอียดเขื่อนเก็บกักน้ำและระบบส่งน้ำชลประทาน มาตั้งแต่เริ่มต้นประมาณปี ๒๕๑๑ จนแล้วเสร็จประมาณปี ๒๕๒๕ โดยมีสำนักงานออกแบบอยู่ที่กรมชลประทานสามเสน ช่วยด้านการก่อสร้างมีนายช่างผู้อำนวยการก่อสร้างเป็นผู้รับผิดชอบจัดการทั้งหมด และท่านผู้นั้นต่อมาก็ได้ดำรงตำแหน่งอธิบดีกรมชลประทาน คืออธิบดีรุ่งเรือง จุลชาติ ซึ่งความรับผิดชอบเกี่ยวกับโครงการนี้ท่านต้องทำหน้าที่ผู้อำนวยการ กำกับดูแลและบริหารงานก่อสร้างทุกด้านในเขตพื้นที่โครงการเพื่อให้ทุกอย่างแล้วเสร็จตามแผนอย่างมีคุณภาพ ดังนั้น เมื่อพระปพนพัชรมาทำงานที่โครงการชลประทานน้ำอูนประมาณปี ๒๕๑๕ จึงมีอธิบดีรุ่งเรือง จุลชาติ เป็นผู้บังคับบัญชาโดยตรง

ความทรงจำของผมกับพระปพนพัชร หลังจากท่านย้ายมาทำงานที่โครงการชลประทานน้ำอูนแล้ว แต่ในปีเมื่อผมต้องไปที่โครงการชลประทานน้ำอูนเกือบทุกเดือน จึงพบกับท่าน และมักประสานเรื่องการวิเคราะห์ ข้อมูล และรายละเอียดการดำเนินงานด้านวิศวกรรมของโครงการกับท่านเสมอ ผมพบว่าการทำงานในบทบาทที่พระปพนพัชรได้รับมอบหมายนี้ ท่านเป็นวิศวกรคนหนึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาให้ความไว้วางใจ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง มีเหตุการณ์ที่ยังคงจารึกอยู่ในความทรงจำของผมตราบนานทุกวันนี้ คือช่วงปี ๒๕๑๕ นี้ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเสด็จฯ มาประทับแรมที่โครงการน้ำอูนนานหลายเดือน เพื่อทรงเยี่ยมเยือนราษฎรจังหวัดต่างๆ ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและยิ่งกว่านั้น ในช่วงเดือนพฤศจิกายนปีนั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ได้เสด็จฯ มาประทับแรมที่โครงการด้วย เนื่องจากพระตำหนักภูพานราชนิเวศน์ยังก่อสร้างไม่เสร็จ

เพื่อทรงงานช่วยเหลือราษฎรในเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งทั้งสองเหตุการณ์นี้ ผมได้มีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องด้วยเป็นครั้งคราว และทุกครั้งได้พบกับพระปพนพัชรที่เป็นประจำ เพราะผู้บังคับบัญชาหมอบหมายให้ท่านปฏิบัติงานประสานกับผู้ใหญ่ของส่วนราชการต่างๆ ที่มาปฏิบัติหน้าที่ประจำหรือร่วมรับเสด็จ อาทิ อธิบดีกรมต่างๆ ผู้ว่าราชการจังหวัด รองอธิบดี นายทหาร และนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตลอดจนข้าราชการระดับสูง เป็นจำนวนมากในแต่ละวัน ด้วยบุคลิกที่คล่องแคล่วสุภาพเรียบร้อยของท่าน จึงได้รับคำชมเชยจากผู้ใหญ่ทั้งหลายในครั้งนั้น

พระปพนพัชรรับราชการอยู่ได้ไม่นาน ด้วยความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา ซึ่งผมคาดคะเนว่าเมื่อท่านทำงานที่โครงการน้ำอูนนี้ ท่านคงมีโอกาสสัมผัสและได้สนทนาธรรมะกับพระสงฆ์ผู้ทรงศีลทรงธรรม หลายองค์ที่พุทธศาสนิกชนเคารพศรัทธาที่วัดต่างๆ ในเขตโครงการน้ำอูน แล้วบังเกิดความซาบซึ้งศรัทธาอย่างจริงใจ หลังจากนั้นต่อมาจึงได้ลาออกจากราชการอุปสมบทเป็นพระภิกษุเมื่อปี ๒๕๒๐ ณ พัทธสีมาวัดสันติสังฆาราม (ธรรมยุติ) ตำบลสว่าง อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร ซึ่งวัดแห่งนี้ตั้งอยู่ในเขตโครงการชลประทานน้ำอูนที่ท่านทำงานนั่นเอง

นามของท่านเมื่ออุปสมบท คือพระภิกษุปพนพัชร จิรัชฌโม และหลังจากอุปสมบทแล้วพระภิกษุปพนพัชรได้เข้าศึกษาปฏิบัติธรรมอยู่กับพระครูสันติวิธาน (หลวงปู่สิม พุทธาจาโร) ที่สำนักสงฆ์ถ้ำผาปล่อง อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ นานถึง ๕ ปี ระหว่าง พ.ศ. ๒๕๒๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๒๗ ในช่วงนี้ท่านก็ยังคงติดต่อกับผมเป็นครั้งคราวเมื่อมีโอกาส

ต่อมาในปี ๒๕๒๗ กรมชลประทานแต่งตั้งผมเป็นผู้อำนวยการสำนักกิจกรรมพิเศษ ทำหน้าที่เป็นวิศวกรอำนวยการโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ เป็นผู้แทนกรมชลประทานปฏิบัติงานสนองพระราชดำรินในทุกภาค ผมจึงมีโอกาสเข้ามาช่วยพระปพนพัชรในกิจกรรมต่างๆ ได้มากขึ้น ในยุคที่ท่านพยายามอย่างยิ่งที่จะหาทางพัฒนาวัดคำประมงที่ท่านจัดสร้างขึ้นให้มีความ

ครบถ้วนสมบูรณ์ ให้เหมาะสำหรับใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม เพื่อจรจรโรงพระพุทธรูปศาสนาในย่านท้องถิ่นนั้นให้สถิตสถาพรอย่างยั่งยืน

วัดคำประมงนี้ ผมทราบว่าเริ่มจัดตั้งเมื่อต้นปี ๒๕๒๕ โดยชาวบ้านคำประมง เพื่อให้เป็นวัดประจำหมู่บ้าน โดยได้ร่วมกันถวายที่ดินเพื่อสร้างวัด แต่พระครูสันติวิธาน (หลวงปู่สิม พุทธาจาโร) ซึ่งต่อมาท่านได้เลื่อนสมณศักดิ์เป็นพระญาณสิทธาจารย์ ปัจจุบันได้มรณภาพแล้ว วัดคำประมงอยู่ในเขตหมู่บ้านคำประมง ตำบลสว่าง อำเภอพรรณานิคม ทางราชการได้พิจารณาอนุญาตให้สร้างวัดได้ โดยมีประกาศกระทรวงศึกษาธิการเมื่อ ๓๐ มกราคม ๒๕๓๐ ให้ชื่อวัดนี้ว่า “วัดคำประมง” มีเนื้อที่บริเวณวัดรวมทั้งหมด ๔๘ ไร่ และต่อมาเจ้าคณะจังหวัดสกลนคร (ธรรมยุติ) ก็ได้แต่งตั้งพระภิกษุพัฒนภิบาลพัคค์นธิธิ ในฐานะที่เป็นศิษย์ของหลวงปู่สิม พุทธาจาโรให้เป็นเจ้าอาวาสวัดคำประมง เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๓๐

พื้นที่บริเวณวัดคำประมงโดยทั่วไป กล่าวได้ว่ามีต้นไม้ไม่น้อยใหญ่นานาพันธุ์ขึ้นกระจัดกระจายทั่วไป ทำให้บังเกิดความวิเวก สงบ มีความร่มรื่นเหมาะสำหรับใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติธรรม พระปพนพัชร จิรัชฌโม ณ เวลานั้นอุปสมบทมาได้ ๑๐ พรรษา หลังจากเป็นเจ้าอาวาสแล้วจึงวางแผนพัฒนาวัดและปริมณฑลรอบวัดอย่างจริงจังเป็นขั้นเป็นตอน โดยใช้ประสบการณ์ด้านวิศวกรรมบริหารสมัยที่ท่านรับราชการ นำมาประยุกต์ประกอบการวางแผนอย่างมีเหตุผล และที่สำคัญคือการขอความร่วมมือไปยังเครือข่ายต่างๆ และคณะบุคคลที่เคารพศรัทธาท่าน ให้เข้ามามีส่วนร่วมทำงานที่เป็นบุญกุศลเหล่านี้ร่วมกัน ซึ่งนับรวมถึงผมด้วย

งานลำดับแรกคือ การติดต่อขอให้ทางราชการช่วยพัฒนาเส้นทางคมนาคมไปยังหมู่บ้านคำประมงและวัดคำประมง ให้มีสภาพสามารถใช้การได้ดีตามควร เพื่อการใช้ประโยชน์กันระหว่างหมู่บ้านกับวัด

ลำดับที่สอง ได้แก่การวางแผนพัฒนาแหล่งน้ำ หาน้ำให้กับพื้นที่เพาะปลูกในเขตหมู่บ้านคำประมงที่ขาดแคลนน้ำ และทางวัดคำประมงก็จะได้อาศัย

น้ำจากแหล่งน้ำนี้ด้วย พระปพนพัชรได้ตัดลินใจทำหนังสือฎีกาทูลเกล้าฯ ถวาย พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวขอพระราชทานอ่างเก็บน้ำดังกล่าว และต่อมาได้ ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้รับโครงการก่อสร้างอ่างเก็บน้ำค่าประมงไว้ เป็น โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ จึงได้พิจารณาวางโครงการและก่อสร้าง โครงการอ่างเก็บน้ำค่าประมงเพื่อสนองพระราชดำริ โดยสร้างเขื่อนดินปิดกั้น ลำห้วยขนาดเล็กไม่ไกลจากวัด เกิดเป็นอ่างเก็บน้ำขนาดความจุประมาณ ๕๕๐,๐๐๐ ลูกบาศก์เมตร พร้อมกับสร้างคลองส่งน้ำขนาดเล็กไปยังพื้นที่เพาะ ปลูกประมาณ ๕๐๐ ไร่ อ่างเก็บน้ำมีน้ำเต็มทุกปี จึงมีน้ำใช้เพาะปลูกพืชได้ทั้งปี อีกทั้งบริเวณวัดก็ได้อาศัยน้ำจากอ่างเก็บน้ำมีน้ำใช้อย่างสมบูรณ์ตลอดทั้งปี เช่นกัน นับตั้งแต่ปลายปี พ.ศ. ๒๕๓๑ จนถึงปัจจุบันนี้

ลำดับที่สาม คือการก่อสร้างอุโบสถ เนื่องจากวัดค่าประมงเพิ่งเริ่มจัดตั้ง มีสิ่งก่อสร้างไม่มาก ไม่มีอุโบสถ เมื่อพระปพนพัชรดำริว่าควรสร้างอุโบสถสัก หลังหนึ่ง ท่านจึงวางแผนและเตรียมงานอย่างรอบคอบ ที่สำคัญคือการ พิจารณาถึงเงินทุนในการก่อสร้างที่ต้องอาศัยการบริจาคจากญาติโยม ในที่สุด กำหนดแผนก่อสร้างอุโบสถเป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กเพื่อความถาวรใน การใช้งาน มีขนาดกว้าง ๗ เมตร ยาว ๑๕ เมตร เพื่อให้มีพื้นที่เพียงพอกับ จำนวนพระภิกษุและสามเณรในอนาคตที่จะเพิ่มมากขึ้น ซึ่งในการออกแบบ อุโบสถหลังนี้มีบุคคลที่ควรกล่าวถึง คือ คุณทรงศักดิ์ ทวีเจริญ สถาปนิก ผู้เชี่ยวชาญของกรมชลประทานเป็นผู้ออกแบบลักษณะทรงสถาปัตยกรรม ให้กลมกลืนกับสภาพธรรมชาติ และศิลปวัฒนธรรมของท้องถิ่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ส่วนวิศวกรของกรมชลประทานหลายท่านก็รับภาระคำนวณออกแบบ โครงสร้างส่วนต่าง ๆ ของอุโบสถให้มีความมั่นคงแข็งแรง และยังรวมถึงนายช่าง และวิศวกรจากโครงการชลประทานน้ำอูน และโครงการชลประทานสกลนคร อีกหลายคนที่เข้ามามีส่วนร่วมช่วยควบคุมดูแลการก่อสร้างให้ดำเนินไปด้วยความ เรียบร้อยจนเสร็จงาน ซึ่งบรรดาผู้คนที่เข้ามาช่วยงานก็ด้วยความ

ศรัทธาต่อพระปพนพัชร จิระธัมโม อย่างแท้จริง และรวมทั้งผู้มีจิตศรัทธาทั้ง หลายทั้งจากกรุงเทพฯ และจังหวัดต่างๆ ก็ได้ร่วมแรงร่วมใจบริจาคบิณฑบาตเพื่อ เป็นทุนในการก่อสร้างกันอย่างไม่ขาดสาย ส่งผลให้การก่อสร้างอุโบสถหลังนี้ แล้วเสร็จตามแผนที่กำหนดในปี ๒๕๓๖

ระหว่างการก่อสร้างอุโบสถและหลังจากสร้างอุโบสถเสร็จแล้ว มี เหตุการณ์อันเป็นมงคลยิ่งที่ต้องจารึกไว้ในประวัติศาสตร์การจัดตั้งวัด เมื่อ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงมีพระเมตตาเสด็จพระ ราชดำเนินมายังวัดค่าประมงถึง ๒ ครั้ง คือ ครั้งแรกเสด็จฯ มาทรงเป็นประธาน ในการเททองหล่อพระประธานประจำอุโบสถ พระพุทธรูปปางพระนาคปรก ขนาดหน้าตักกว้าง ๓๕ นิ้ว เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๓ และอีกครั้งหนึ่ง หลังจากงานก่อสร้างอุโบสถเสร็จเรียบร้อยได้เสด็จฯ มาทรงตัดหวายลูกนิมิต ในพิธีผูกพัทธสีมาฝังลูกนิมิตประจำอุโบสถ เมื่อเดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๖ ทั้งนี้ ตามที่คณะศิษย์เครือข่ายชลประทานของท่าน ได้ดำเนินการกราบบังคม ทูลพระกรุณาขอพระราชทานอัญเชิญเสด็จฯ

และก็เป็นที่น่าปลื้มใจแก่ทุกฝ่ายว่า พิธีการเททองหล่อพระประธานฯ และพิธีการผูกพัทธสีมาฝังลูกนิมิต ทั้ง ๒ ครั้งนี้ มีผู้คนที่เคารพศรัทธาพระ ปพนพัชรได้เดินทางมาชุมนุม เพื่อร่วมทำบุญเป็นจำนวนมาก แต่ละครั้งนั้น ผมประมาณว่าน่าจะเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าเรือนหมื่น หลายคนก็ได้มาปักหลัก ค้างแรมในที่พักรับพักรวซึ่งทางวัดจัดไว้บริการกระจายไปทั่วบริเวณ ทั้งนี้เพื่อ รอคอยโอกาสที่จะได้เข้าเฝ้าทูลละอองพระบาทในช่วงพิธีการสำคัญ ซึ่งหลาย คนอาจเป็นครั้งแรกในชีวิตที่ได้มีโอกาสเช่นนี้

หลังจากนั้นต่อมา สมัยเมื่อผมเป็นอธิบดีกรมชลประทาน ก็ได้มีโอกาส นำคณะเครือข่ายชลประทานทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคไปทำบุญที่วัด ค่าประมงอีกหลายครั้ง ครั้งหนึ่งในความทรงจำ คงเป็นต้นปี ๒๕๕๒ ได้ มีการจัดผ้าป่าชลประทานไปทอดถวายที่วัด โดยผู้มีจิตศรัทธาทั้งหลายส่วน ใหญ่ประกอบด้วย ข้าราชการกรมชลประทานที่ซาบซึ้ง ศรัทธาในวัตรปฏิบัติ

อันบริสุทธิบริบูรณ์ของท่าน ทั้งผู้ทำงานอยู่ที่กรุงเทพฯ และต่างจังหวัด และ
ร่วมด้วยเหล่าอดีตนักศึกษาวิศวกรรมชลประทาน เพื่อนร่วมรุ่นของท่าน ต่าง
ก็ได้ร่วมแรง ร่วมใจ รวบรวมกันตามกำลัง เพื่อรวบรวมปัจจัยไปสมทบทุนสร้าง
ศาลาเอนกประสงค์ขนาดใหญ่ที่ท่านกำลังดำเนินการ เพื่อรองรับพุทธศาสนิก
ชนที่ในปัจจุบันในแต่ละครั้งไปร่วมทำบุญกันเป็นจำนวนมาก ครั้งนั้นผู้ใดว่าง
ไม่มีการกิจการงาน ต่างก็ไปร่วมทำบุญตักบาตรพระสงฆ์นับร้อยรูปตอนเช้าตรู่
ร่วมกันถวายผ้าป่าอยู่ในศาลาเอนกประสงค์ที่กำลังก่อสร้างนั้น....

และอีกเรื่องราวหนึ่งราว ๑๐ ปีที่ผ่านมา บรรดาญาติโยมและผู้ใกล้ชิด
ต่างปรวิตถกันมาก เมื่อทราบข่าวว่าท่านอาพาธเป็นมะเร็งในโพรงจมูก ซึ่ง
สาเหตุนี้ต่างสันนิษฐานว่า ท่านคงสูดควันธูปเข้าไปซ้ำจำเริญหว่างนั่งสมาธิ
เป็นเวลานานหลายปี แต่ก็เป็นที่น่ายินดีต่อมาท่านสามารถรักษาโรคนี้อภัย
ขาดได้ ด้วยตัวท่านเอง นั่นคือการใช้สมุนไพรไทย โดยด้วยหลักเป็นรากไม้
เปลือกไม้ ของพืชสมุนไพรที่ท่านได้วิเคราะห์และเสาะหามาต้มฉนเป็น
ประจำ ร่วมกับการทำสมาธิสร้างพลังจิตให้กล้าแข็ง ให้จิตนิ่งมีพลัง สร้างพลัง
ให้กับร่างกาย เมื่อร่างกายมีพลังแล้วระบบสรีระต่างๆ ก็ทำหน้าที่ได้ตามปกติ
สร้างสิ่งใหม่ซ่อมสิ่งเก่าและขจัดของเสียออกหมด ในที่สุดเพียงระยะเวลาไม่
นานโรคร้ายแรงของท่านได้หายเป็นปลิดทิ้ง

หลังจากนั้นต่อมา พระปพนพัชรจึงได้จัดตั้งศูนย์รักษาโรคมะเร็งด้วย
แพทย์แผนไทยขึ้นที่วัดคำประมง โดยนำองค์ความรู้จากประสบการณ์ตรงของ
ท่านเองมาเป็นแบบอย่างในการรักษา ท่านมีความตั้งใจทำงานนี้ด้วยความ
เสียสละ อุทิศแรงกายแรงใจและสติปัญญา ที่จะสงเคราะห์ผู้ป่วยผู้มีรายได้น้อย
โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย จึงมีผู้ป่วยเป็นโรคมะเร็งแบบต่างๆ เข้ามารักษาที่ท่านที่
ศูนย์แห่งนี้เป็นอย่างมาก ซึ่งหลายคนเมื่อหายขาดจากมะเร็งแล้ว ยังได้รับ
การพัฒนาจิตจนมีศักยภาพเพิ่มพูนได้มากกว่าที่คิดอย่างไม่มีที่สิ้นสุดอีกด้วย
ทุกวันนี้จึงมีเครือข่ายและอาสาสมัครจากหลายวงการ ทั้งแพทย์แผนปัจจุบัน
ข้าราชการหน่วยงานต่างๆ และประชาชนทั่วไป ที่เคารพศรัทธาประจักษ์ถึง

ผลงานของท่านแล้วให้การสนับสนุนและอุปถัมภ์ การดำเนินงานศูนย์รักษาโรคมะ
เร็งแห่งนี้อย่างกว้างขวาง

ทั้งหมดเหล่านี้ คือเรื่องราวและเหตุการณ์บางตอนที่ผมขอเรียงร้อย
เป็นบทความ ให้ผู้อ่านได้ประจักษ์ถึงผลงานเพื่อเป็นอนุสรณ์รำลึกถึง พระ
ปพนพัชร จิระธัมโม ด้วยความเคารพและศรัทธา และตราบนวันนี้ พระปพนพัชร
ก็ยังคงมุ่งปฏิบัติเจริญสมาธิเป็นกิจวัตร เพื่อความสงบทางใจและเกิดปัญญาอัน
เป็นวัตรปฏิบัติที่น่าเลื่อมใส ร่วมกับการทำงานสังคมสงเคราะห์ที่สร้างจุดเปลี่ยน
แปลงที่ดีให้กับสังคม และชีวิตของคนจำนวนมากได้อย่างลงตัว....

คุณชลิต ดำรงค์ศักดิ์

รองปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์
เพื่อนร่วมรุ่นสมัยศึกษา รุ่น ๒๘
พระปพนพัชร จิรัชฌโม
วิทยาลัยกรมชลประทาน
และที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผมเป็นเพื่อนกับปลัด (พระปพนพัชร) เมื่อสมัยเรียนหนังสือที่วิทยาลัยการชลประทาน และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยนิสัยส่วนตัวของท่าน ถือว่าประจำตัวก็ได้ คือมีความมุ่งมั่นอย่างสูง ขณะที่เรียนก็ตั้งใจเรียนมาก ขณะทำงานก็มีความมุ่งมั่นตามที่ท่านตั้งใจไว้ เมื่อผมทำงานที่เชียงใหม่ ท่านจำพรรษาแรกอยู่กับหลวงปู่สิม ที่วัดถ้ำผาปล่อง อำเภอเชียงดาว โยมแม่ของท่านไปหาแจ้งข่าวโยมพ่อว่าท่านป่วยหนัก อยากให้ท่านสึก ท่านกล่าวว่า เป็นเรื่องของกฎแห่งกรรม แม้ท่านสึกออกไปก็ช่วยอะไรท่านไม่ได้ เป็นไปตามไตรลักษณ์ ถือเป็นปฏิบัติอย่างสูงที่ท่านมีต่อพระพุทธศาสนาอย่างเต็มเปี่ยม

ในความตั้งใจมั่นของท่านที่จะทำศูนย์รักษาผู้ป่วยโรคมะเร็ง บางสิ่งที่เราคิดว่าเป็นทางโลกแต่แท้จริงแล้วเป็นทางธรรมด้วย เพราะท้ายที่สุดที่ท่านทำคือดูแลรักษาผู้ป่วยมะเร็ง ด้วยความมุ่งหมายคือการผสมผสานกันระหว่างการแพทย์แผนไทยกับแพทย์แผนปัจจุบันอย่างองค์รวม โดยเป้าหมายอันยิ่งใหญ่กว่านั้นของท่าน คือการรักษาจะหายหรือไม่หาย จุดมุ่งหมายของพระท่านคือสิ่งที่ท่านทำนั้นมันสามารถจบลงตรงที่ความสงบ มีความสุขสูงสุดท้ายในบั้นปลายชีวิต ท้ายสุดจิตที่ออกไปคือความสุขในมิติของจิตวิญญาณ

การทำงานตรงนี้ของท่านเมื่อมีคนเห็นว่าสิ่งที่ท่านทำ ท่านไม่ได้หวังผลประโยชน์ใดๆ ไม่คิดค้ารักษาพยาบาลกับคนไข้ ถือว่าเป็นเมตตาอย่างสูงของการเสียสละ โดยส่วนหนึ่งของความสำเร็จที่ได้มาไม่ว่าจะเป็นรางวัลองค์กรพัฒนาเอกชนดีเด่นที่ช่วยเหลือสังคม ซึ่งยังขาดแคลนอยู่มาก และปริญญาเอกวิทยาศาสตร์คุณกัญภัณฑิต สาขาสาธารณสุขชุมชน เป็นสิ่งที่ตรงกับจุดประสงค์ของผู้มอบซึ่งต้องพิจารณาตรวจสอบพิสูจน์มาอย่างดีแล้ว

พระปพนพัชรได้ริเริ่มงานจิตอาสาที่วัดคำประมงนั้น เคยได้กล่าวไปแล้วว่าท่านทำเรื่องนี้มีเหนื่อยนะ ในฐานะที่ผมเป็นเพื่อนสมัยเรียน สมัยบวช ท่านอยากไปทางศาสนา ทางธรรม เหมือนพระวัดป่าหลาย ๆ รูปที่ผมทราบประวัติมา สุดท้ายพอท่านลูกมาทำสถานที่บำบัดคนป่วยมะเร็ง ในเรื่องจิตอาสาการที่จะให้คนเข้าใจเรื่องนี้ และไปทำ ไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ ถ้าท่านทำได้ผมคิดว่ามันเกิดประโยชน์กับคนมากมาย การที่ท่านตั้งเป้าหมายเพื่อจะเดินไปทางนี้ให้ได้ ต้องได้รับความร่วมมือจากหลายๆ ส่วน จากผู้สนับสนุน และผู้บริจาค อีกทั้งต้องมีจิตอาสาจากบุคคลหลายฝ่ายช่วยกัน เพราะทุกอย่างไม่ใช่ตัวท่านเอง ต้องร่วมมือกัน

ผมเองมีบางส่วนที่ได้มีโอกาสร่วมงานกับท่าน แต่พูดถึงภาพรวมก็ไม่ได้มีส่วนร่วมมาก ส่วนใหญ่ผมจะรบกวนท่านมากกว่า เช่น มีงานเกี่ยวกับศาสนา ในส่วนที่เราช่วยท่าน ท่านจะมองมากกว่าว่าเราจะช่วยเรื่องอะไรได้บ้าง ประสานงานต่างๆ ที่จะไปช่วยเสริมวัดของท่าน เช่น การรักษาผู้ป่วยจะต้องใช้ยาเยอะท่านจะมองว่าในส่วนพื้นที่ของวัดมีพื้นที่เยอะ ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่เป็นประชาชนที่มีฐานะค่อนข้างลำบาก อาจจะจ้างมาดูแลทางด้านเกษตรเพราะพื้นที่ว่างก็นำมาปลูกสมุนไพร มีการประสานกับทางอธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตร และเกษตรจังหวัดสกลนคร เข้าไปดูว่าบริเวณพื้นที่ของวัดจะปลูกสมุนไพรอะไรได้บ้าง เพราะยาสมุนไพรมันก็ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษามาก หากทำได้ก็ช่วยประหยัดและได้ยาพื้นบ้านไทยที่ควบคุมคุณภาพได้

ได้เห็นการทำงานของพระปพนพัชรในวันนี้แล้ว คำแนะนำคงไม่มีหรอก

มีแต่ความเป็นห่วง ในฐานะที่เราเป็นเพื่อนมาก่อน ขณะที่ท่านเข้าไปสู่ พุทธศาสนาในการที่ท่านคิดทำ ท่านมุ่งมั่น เราก็อยากสนับสนุน ให้ท่านทำ สำเร็จตามที่ท่านตั้งใจ ในขณะที่เดียวกันสิ่งที่ท่านทำนั้นเป็นเรื่องที่ไม่ใช่เรื่อง เล็กๆ การเสียสละเวลา การที่จะทุ่มเท จนบางครั้งเวลาพักผ่อนแทบไม่มี ก็ ห่วงใยสุขภาพด้านสุขภาพท่านด้วย

สิ่งที่อยากฝากถึงท่านเนื่องจากท่านมีความมุ่งมั่นมาก ในสิ่งที่ท่านทำ เป็นโครงการนำร่อง การผสมผสานระหว่างโบราณกับปัจจุบัน บางครั้งการ ดำเนินการก็ยาก มันน่าจะมืองค์กรเข้าไปช่วยดำเนินการ มันล่อแหลมต่อวิชาชีพ ท่านทำนำร่องขึ้นมา มันก็จะสามารถไปสู่คู่ขนานกับระบบ ซึ่งสถาบันแพทย์แผน ไทยก็สามารถนำไปต่อยอดพัฒนาให้สูงขึ้นได้

คุณสุเทพ น้อยไพโรจน์

วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต

วิศวกรรมชลประทาน

มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ผู้อำนวยการสำนักชลประทานที่ ๑

จังหวัดเชียงใหม่

กรมชลประทาน กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

เพื่อนเรียนรู้ร่วมกับพระปณพัชร จิรธัมโม

ได้พบกับพระปณพัชรที่โรงเรียนการชลประทาน หลังจากจบมัธยม ศึกษาปีที่ ๕ โดยไปสมัครสอบเข้าโรงเรียนการชลประทานของกรมชลประทาน ปากเกร็ด ได้เป็นนักเรียนช่วงรุ่นที่ ๒๘ ในช่วงปีการศึกษา ๒๕๑๕ ต่อ ๒๕๑๖ เฝืออยู่ห้องพักใกล้เคียงกัน หลวงตาท่านอยู่ห้อง ๗ ผมอยู่ห้อง ๘ ท่าน เป็นคนที่ชอบเรียนหนังสือมากและขยันขันแข็ง ตั้งแต่เข้าขอบอกกำลังกาย เป็นผู้นำของนิสิตในช่วงนั้น ผมสนิทกับท่านเรื่อยมาหลังเรียนจบในปี ๒๕๑๘ เราได้ไปปฏิบัติงานกันที่จังหวัดขอนแก่นพักหนึ่ง ท่านก็ได้ไปเรียนต่อที่ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ หลังจากหลวงตาท่านจบเกษตรศาสตร์ ได้ไป ทำงานอยู่ที่ขอนแก่นอีกจนถึงปี ๒๕๒๐ หรือ ๒๕๒๑ ผมจำได้ไม่แม่นนัก ท่านก็ได้กล่าวกับเพื่อนๆ ว่าได้เที่ยวมากแล้ว ท่านจะขอไปบวชกับหลวงปู่ สิมที่วัดถ้ำผาล่อง อำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่ ตอนนั้นเป็นช่วงที่สนิท กันเพราะว่าได้กินได้เที่ยวกันมากมายในช่วงจบใหม่ๆ

ในความเป็นเพื่อนยินดีที่ท่านได้อยู่ในสมณะเพศตามปรารถนา แต่ก็ หวังลึกๆ ว่าถ้าท่านไปเอาดีทางสมณะเพศแล้วก็ไม่น่าจะสึก ยังเคยหยอกล้อ

ท่านว่าห้ามสีกนะท่านก็ไม่สีกจริงๆ และท่านยังได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ประชาชนมากมาย ท่านได้ศึกษาวิชาที่จะมารักษาผู้ป่วยเกี่ยวกับโรคมะเร็ง ซึ่งผมให้ความสนับสนุนมาตลอดตั้งแต่เริ่มสร้างวัด สร้างศาลารักษาผู้ป่วยด้วยความเต็มใจ

จนมาถึงวันนี้ผมว่าสิ่งที่พระท่านทำมาตลอดเวลานั้นได้สัมฤทธิ์ผล นอกจากรางวัลจากหน่วยงานต่างๆ ทางสังคม รวมถึงปริญญาคุณกวีบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครนั้น ถือได้ว่าท่านสมควรได้รับด้วยว่าท่านทุ่มเทมากเหลือเกิน ท่านมีความเสียสละมาก ท่านเสียสละทั้งที่ต้องไปค้นคว้าวิชาความรู้ เสียสละที่ต้องใกล้ชิดผู้ป่วยอะไรต่างๆ โดยที่ท่านไม่เคยได้เรียกร้องค่าใช้จ่ายอะไรจากผู้ป่วย นอกจากจิตศรัทธาบริจาคที่จะได้มาจากทางไหนก็แล้วแต่ ที่จะไหลมารวมกันเพื่อช่วยเหลือรักษาผู้ป่วยให้หายจากโรคร้ายไข้เจ็บ

ด้วยความที่เป็นเพื่อนกับท่านได้เห็นท่านทำงาน แบบไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยมานาน ผมเคยบวราณาตัวไว้กับท่านว่าสิ่งใดท่านจะให้ผมช่วยตามที่ผมมีความสามารถผมยินดีที่จะช่วย ผมขออยู่รอบๆ นอก เพราะปัจจุบันภารกิจด้านทางราชการผมยังมีอยู่มากมาย แต่หลังจากเกษียณอายุราชการแล้วอาจจะไปช่วยกันอีกหรืออย่างไรนั้นคงเป็นเรื่องของอนาคต

สิ่งที่อยากฝากถึงท่านว่าไหนๆ หลวงตาก็ได้ให้การเสียสละและทำเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว เป็นการบำเพ็ญกุศลอันยิ่งใหญ่อยู่แล้ว อยากจะให้ท่านทำต่อไป แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นอยากให้ทำแล้ววิจัยไปด้วยเพื่อให้เห็นว่าได้ผลจริงๆ มีการบริหารจัดการอย่างเป็นระบบ อย่าไปทำอย่างที่ว่าหนังสือพิมพ์ออกว่าทำแล้วเหมือนไปหลอกลวงชาวบ้าน แต่ผมคิดว่าหลวงตาไม่ใช่เพราะผมได้สัมผัสพวกนี้มาแล้ว อยากให้ท่านไม่ทอดทิ้งทำเต็มความสามารถที่จะให้เป็นแหล่งวิชาการ ให้เข้ากับทางวิชาการแพทย์ทั้งแผนไทยและแผนปัจจุบันได้ด้วย

คุณชัยรินทร์ พันธุ์ปัญญาภรณ์

ผู้อำนวยการสำนักชลประทานที่ ๑๑ นครบุรี
เพื่อนร่วมรุ่นกับพระปพนพัชร จิระธัมโม

สมัยตอนเรียนสิ่งที่เพื่อนฝูงเห็น คือโดยมากเพื่อนฝูงมักออกไปเที่ยวเตร่ตามประสาชายหนุ่ม แต่ท่านมักจะไม่ไปไหนจะอยู่ที่ห้องแล้วก็ฟังเทศน์จากหลวงพ่อบุญญาทางวิทยุเป็นประจำ ถ้ามีโอกาสท่านก็ไปทำบุญที่วัดชลประทานและวัดอื่นๆ สม่ำเสมอ เมื่อท่านมาเป็นเจ้าอาวาสวัดคำประมงและทำงานเกี่ยวกับการดูแลรักษาผู้ป่วยมะเร็งนั้น เป็นสิ่งที่น่าอนุโมทนาและเป็นที่น่าภาคภูมิใจมาก ผมคิดว่าความคิดและความรู้สึกรักของท่านนั้นมีเมตตาค่อนข้างสูง ท่านมีจิตใจที่เมตตาและพยายามที่จะช่วยเหลือมวลมนุษย์ที่มีความยากไร้ตกทุกข์ได้ยาก โดยเฉพาะผู้ที่ได้รับโรคร้ายไข้เจ็บยิ่งเป็นผู้ที่ป่วยเป็นมะเร็งระยะสุดท้ายไม่มีใครจะเหลือแล้ว แต่ท่านก็มีเมตตาที่จะช่วยเหลือบุคคลเหล่านี้เพื่อให้รอดพ้นจากความทุกข์ยาก จนได้รับการยอมรับจากสังคมทั้งด้านเกียรติบัตรเชิดชู หรือแม้แต่การถวายปริญญาคุณกวีบัณฑิตทางด้านสาธารณสุขชุมชนนั้น เรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าชื่นชมจะเหมาะสมในความเป็นจริงแล้ว ท่านมีความตั้งใจสูงและกระผมคิดว่าปริญญานี้เป็นเครื่องชี้วัดทางด้านสังคมอย่างหนึ่ง แต่ในเรื่องการวัดความเมตตาที่พระปพนพัชรมีต่อผู้ป่วย ผู้ยากไร้ นั้น ค่อนข้างจะสูงมากกว่านี้เยอะนัก

ตลอดเวลาที่มีส่วนได้เข้ามาช่วยพระท่านในด้านต่างๆ ได้เห็นเรื่อง

ของงานจิตอาสาที่เกิดขึ้นนี้คิดว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ดี เพราะว่าการทำงานที่จะรักษาโรคมะเร็งได้นั้น จะรักษาทางกายทางจิตและสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ ทางกายนั้นคือการควบคุมโภชนาการต่างๆ เรื่องอาหารเรื่องการออกกำลังกายต่างๆ ส่วนด้านจิตนับเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนและค่อนข้างจะลำบาก เนื่องจากผู้ป่วยที่ยากไร้มักจะไม่ค่อยมีญาติหรือมีน้อย ซึ่งตรงนี้ทำให้ความรู้สึกนึกคิดของผู้ป่วยเกิดความท้อแท้ จนอาจเกิดความล้มเหลวในชีวิตได้ เพราะฉะนั้นการที่จะบำบัดในเรื่องของจิตใจ ทำให้ผู้ป่วยมีความรู้สึกว่าได้ถูกทอดทิ้ง ในขณะที่เดียวกันต้องทำให้เขารู้สึกว่าชีวิตเขายังมีความหวัง เพื่อที่จะมีกำลังใจที่จะต่อสู้กับโรคร้าย ใช้เงินให้ประสบผลสำเร็จให้ได้ เพื่อตนเองและเพื่อครอบครัว และเรื่องของสิ่งแวดล้อมก็เป็นสิ่งที่สำคัญ การที่เขาอยู่ในสภาพที่ลำบากเกิดทุกข์ทรมาน เขาก็จะเกิดความรู้สึกท้อแท้ใจได้ สิ่งแวดล้อมที่ทางวัดคำประมงมีอยู่นั้นค่อนข้างจะเป็นธรรมชาติ และจะเป็นสิ่งที่ทำให้การบำบัดผู้ป่วยนั้นได้หายเป็นปกติ หรือพบกับในสิ่งที่ดีที่สุดในช่วงสุดท้ายของชีวิตได้

ตลอดเวลาผมเห็นว่าการช่วยท่านทำในสิ่งต่างๆ เป็นเรื่องน่าอนุโมทนา เป็นสิ่งที่บุญเป็นกุศล ความตั้งใจของพระปณพัชรเป็นสิ่งสูงส่ง สิ่งใดที่ผมสามารถสนับสนุนได้ผมถือว่าเป็นการจรรโลงพระพุทธศาสนา สามารถช่วยเหลือผู้ที่ตกทุกข์ได้ยาก นับเป็นบุญกุศลผมยินดีอย่างยิ่งกับการให้การสนับสนุน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยานพาหนะ สถานที่ หรือเรื่องอื่นๆ ซึ่งเป็นกุศลทุกอย่างของวัดคำประมง ผมยินดีอย่างยิ่งถือว่าเป็นการอนุโมทนาบุญที่ยิ่งใหญ่

เวลาท่านเข้ามากรุงเทพฯ ต้องติดต่อหาผม และคุณชัชวาลเป็นประจำ สำหรับบ้านผมอยู่ใกล้กับสนามบินดอนเมือง หลวงตาสามารถไปติดต่อกับสถานที่อื่นๆ ได้สะดวก ส่วนมากแล้วท่านจะไปโปรดโยมที่เป็นผู้ป่วยให้กำลังใจในการรักษา และเผยแพร่ทางวิชาการให้กับสถาบันต่างๆ ซึ่งทางผมเองยินดีสนับสนุนหลวงตาปณพัชรเป็นอย่างดี

ยามที่หลวงตามาจำวัดที่บ้านอันนี้ผมถือว่าเป็นบุญกุศลมหาศาล กับผมและครอบครัวที่หลวงตาเมตตาใช้ที่บ้านผมเป็นสถานที่จำวัด เพราะเราได้

ดัดแปลงอาคารซึ่งเป็นโรงเรือนที่ไม่ได้ใช้ ทำเป็นอาคารสำหรับจำวัดซึ่งมีลักษณะง่ายๆ ท่านเองก็มีความพึงพอใจ เป็นที่สงบและเป็นบริเวณที่อยู่ใกล้ๆ กับสวนซึ่งเป็นสวนในพื้นที่หมู่บ้าน ทางครอบครัวของผมมีความยินดีและมีความภาคภูมิใจที่ได้รับใช้หลวงตาปณพัชร

แม้จะเคยเป็นเพื่อนกันมาผมก็มีอาจจะให้ความเห็นหรือให้คำแนะนำอะไรแก่ท่าน เพราะว่าสิ่งที่ท่านได้ตั้งใจอย่างสูง ถือได้ว่าท่านดำเนินการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการเผยแพร่พระพุทธศาสนา และการรักษาผู้ป่วยซึ่งถือว่าเป็นการให้ความเมตตาต่อผู้ป่วยไร้้นั้น นับได้ว่าเป็นบารมีที่สูงมากทางผมและครอบครัวเห็นว่าสิ่งเหล่านี้ เป็นสิ่งที่ต้องสนับสนุนท่านเพื่อเป็นการจรรโลงพระพุทธศาสนา ในขณะเดียวกันก็สามารถที่จะแผ่เมตตาให้กับประชาชนหรือบุคคลที่ยากไร้ ที่มีอาจจะได้รับการรักษาในลักษณะที่จะต้องมีการใช้จ่ายสูง เป็นการรักษาโรคมะเร็งซึ่งถือว่าเป็นอีกทางเลือกทางหนึ่ง ซึ่งขณะนี้สิ่งที่ท่านทำได้รับการยอมรับแล้วจากสถาบันต่างๆ รวมทั้งจากบุคคลที่มีชื่อเสียงก็ให้การยอมรับ สิ่งเหล่านี้ผมก็อนุโมทนาสรรเสริญกับหลวงตาปณพัชร เพื่อให้ท่านได้ปฏิบัติสิ่งเหล่านี้ให้เกิดเป็นมรรค เป็นผลตามความตั้งใจของท่านต่อไป

สิ่งที่ป็นห่วงท่านคงเกี่ยวกับสุขภาพของท่าน เพราะท่านได้ทุ่มเทแรงกายแรงใจและสติปัญญาของท่านตลอดเวลา จนมีเวลาพักผ่อนค่อนข้างน้อยปกติแล้วท่านจะต้องตื่นเช้าขึ้นมาบริหารบวช ตอนสายตรวจคนไข้ ตอนบ่ายตรวจดูภายในวัด ตอนเย็นมีการสวดมนต์ เทศน์สั่งสอน และมีการติดตามผลการรักษาคนไข้ในช่วงหัวค่ำ จนกระทั่งดึกคืนท่านยังติดต่อผ่านเว็บไซต์ติดตามเรื่องของผู้ป่วยต่างๆ รวมถึงเรื่องงาน ซึ่งมีการติดต่อในจังหวัดต่างๆ รวมทั้งในกรุงเทพฯ ภาคเหนือ ภาคใต้ ซึ่งจะมีปัญหาเกี่ยวกับโรคมะเร็ง ท่านมีเมตตาคอยตอบข้อซักถามต่างๆ จนกระทั่งดึกคืนบางครั้งตีสามตีสี่ บางครั้งก็แทบไม่ค่อยได้จำวัด เพราะฉะนั้นจะเป็นห่วงเรื่องสุขภาพของท่าน ควรได้มีการพักผ่อนที่เพียงพอ หรือว่าได้มีการบำรุงร่างกาย จะเป็นสิ่งที่ดีและท่านก็จะสามารถช่วยเหลือผู้เจ็บป่วยได้มากขึ้น

การทำงานมากขนาดนี้ทั้งๆ ที่เมื่อก่อนนี้ท่านเคยเป็นโรคมะเร็ง โดยไม่คำนึงถึงสุขภาพตัวเอง แสดงให้เห็นว่าสิ่งนี้แหละครับที่เป็นเมตตาบารมีที่ท่านมีอยู่สูงที่จะช่วยผู้ป่วยทุกคน และเป็นความตั้งใจที่สูงส่งมาก ตั้งแต่รู้จักกันมาผมคิดว่าหลวงตามีความตั้งใจมาตั้งแต่เด็กๆ ท่านเป็นผู้ที่ฝึกฝืนพระกรรมในช่วงก่อนที่จะบวช ท่านได้ไปพบผมตอนนั้นผมอยู่ที่จังหวัดกาญจนบุรี ท่านได้ไปนอนและได้คุยสนทนาธรรมกับผม ท่านได้บอกผมถึงเรื่องราวการปฏิบัติธรรม เรื่องของสังขารเป็นเรื่องที่ค้นคว้ายากลำบาก ซึ่งจะต้องใช้การบวชเป็นเครื่องมือที่สำคัญ และท่านก็แสดงธรรมให้ผมเห็นว่าท่านมีความตั้งใจจริงในการปฏิบัติธรรมที่ท่านเคยทำทุกวัน เช่น ท่านจะใส่บาตร ทำสมาธิ และคำว่า ตักบาตรของท่าน บางครั้งท่านไม่สามารถตักบาตรได้ ท่านจะอาศัยเวลากลางคืนนั่งสมาธิเสร็จท่านจะเอาเงินไปใส่บาตรและสะสมไว้ พอสะสมได้เยอะพอสมควร ท่านได้นำไปซื้อเครื่องอัฐบริวารให้กับพระที่ขาดแคลน ฉะนั้นเวลาท่านไปทำงาน ท่านก็จะหิ้วกระเป๋าสองใบ ท่านบอกว่ากระเป๋านี้เป็นกระเป๋าทองกัน ส่วนใบนี้เป็นเครื่องอัฐบริวารของพระ ซึ่งท่านจะชอบใช้คำว่า “กัน” กันก็คือตัวท่านเอง และท่านจะนำอัฐบริวารไปถวายพระที่ขาดแคลนในต่างจังหวัด เป็นความตั้งใจของท่านเสมอมาก่อนที่ท่านจะบวช โดยผมรับรู้สัมผัสจากท่านในฐานะเพื่อนสนิทคนหนึ่ง

นายชวัล ปัญญาทีนันท

ผู้อำนวยการสำนักวิจัยและพัฒนา
กรมชลประทาน

เพื่อนรุ่นเดียวกับพระปพนพัชร จิรัชมโม

จากความเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันสิ่งที่เห็นในตัวหลวงตา หรือพระปพนพัชร ท่านเป็นคนที่มีความตั้งใจจริง ในเรื่องของการเรียนท่านจะเป็นคนที่ตั้งใจเรียนมาก นั่งอยู่แถวหน้าตลอด และมีการทบทวนบทเรียนตลอด ในความรู้สึกรู้สึกของผมท่านเป็นคนเข้าใจช้าแต่ท่านอาศัยความขยัน ท่านชอบดูหนังสือดีก แล้วตื่น ๔.๐๐ น. เท่าที่รู้จักท่านมาท่านมักจะทำสมาธิตั้งแต่เรียนปีหนึ่งจนจบมหาลัย ตกเย็นจะเล่นกีฬา กีฬาที่ชอบมากที่สุด คือบาสเกตบอล กับฟุตบอลแล้วก็เซปักตะกร้อ สิ่งที่ผมประทับใจในช่วงที่เราไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ด้วยกัน ในวิชาภาษาอังกฤษ อาจารย์ลินลีเป็นผู้สอนภาษาอังกฤษที่คณะสังคมศาสตร์ มีการควิกเทสต์ หลังจากควิกเทสต์เสร็จแล้ว อาจารย์ก็ไม่ได้สนใจให้ตรวจข้อสอบเองแล้วมีเฉลย เรา ๓-๔ คนบางคนก็ไปแก้เพื่อให้ตรงกับคำตอบ ผมก็พยายามบอกท่าน ท่านก็ไม่แก้ท่านก็เอาตามนั้น เกรดเท่าไรก็เอาตามนั้น เพราะฉะนั้นการปฏิบัติในเรื่องของการรักษาศีล ท่านปฏิบัติมาตั้งแต่สมัยเรียนรับประกันได้

การทำงานได้รับการถวายปริญญาบัตรหรือเกียรติบัตรอะไรก็ตาม เป็นส่วนหนึ่งของสังคมแต่ในเรื่องของการปฏิบัติสมาธิหรือในเรื่องการปฏิบัติกิจของสงฆ์ ผมคิดว่าท่านอาจจะไม่ยึดติดในเรื่องของสังคมแต่กับบุคคลทั่วไปอาจ

จะเป็นเรื่องเชิดชูเกียรติยศ อย่างไรก็ตามก็ปรัชญาบัตรเหล่านี้มันเป็นเรื่องที่ย้อนกลับมา เป็นเครื่องประกันคุณภาพ กับสถาบันอโรคยศาลมากกว่า คิดว่าปรัชญาคุณูปกตของหลวงตา ท่านคงไม่ถือเป็นสาระเท่าไร เพราะว่าเป็นเรื่องของการปฏิบัติธรรมมันเป็นเรื่องโลกธรรม ๘ มีลาภเสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ฯลฯ ไม่เที่ยง

ถ้ากล่าวถึงวัดคำประมงแล้วเกิดขึ้นประมาณปี ๒๕๓๗-๒๕๓๘ ตอนนั้นอยู่ระหว่างที่ท่านเป็นมะเร็งที่โพรงจมูก จริงๆ แล้วเพื่อนก็ยังไม่เข้ามาช่วยอะไรมากเท่าไร ขณะที่ผมทำงานที่กรมชลประทานช่วงปี ๒๕๓๘-๒๕๓๙ อยู่ๆ ได้รับโทรศัพท์มาบอกว่าหลวงตามรณภาพ ใครเป็นเพื่อนหลวงตาบ้าง รู้สึกว่ามีไม่กี่คนที่อยู่ในกรมชลประทาน ผมจึงเดินทางไปกับภรรยาที่ โรงพยาบาลจุฬาฯ ผมบอกกับภรรยาว่า ถ้าท่านมรณภาพไปเราจะทำในสิ่งใดไปคุยกันไปพอไปถึงปรากฏว่าท่านไม่ได้มรณภาพ ท่านเพิ่งออกมาจาก ICU หลังทำคีโมปรากฏว่าเป็นข่าวลือ พอเจอท่านก็ปกติก็ไม่คิดว่าท่านจะไปสร้างอโรคยศาลอะไร หลังจากที่ท่านกลับจากโรงพยาบาลจุฬาฯ ท่านอาจนิมิตญาณหรืออะไรก็ตาม ผมไม่แน่ใจ ท่านเข้าสมาธิเพื่อให้เกิดปัญญา พอปัญญาเกิดแล้วท่านหายปรากฏว่ามีชาวบ้านมาช่วยรักษา เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๙-๒๕๔๐ ท่านก็พยายามให้เพื่อนมาช่วย เราก็ได้ไปช่วยสร้างอโรคยศาล นึกว่าไปทำสิ่งเล็กๆ สุดท้ายเติบโต ดังที่เห็นในปัจจุบัน ช่วงนั้นเพื่อนฝูงที่เป็นนักเรียนช่างชลประทานรุ่น ๒๘ ได้มาช่วยสร้างพระกริ่งพุทธโฆษชยคุรุไวฑูรยประภาตถาคต ในนามของรุ่นผม หลังจากนั้นได้ช่วยท่านมาโดยตลอด

การรักษาคนไข้ของหลวงตา ถ้าถามว่าเป็นหน้าที่ของพระภิกษุไหม ก็อาจจะไม่ใช่ แต่ในความรู้สึกของผมเอง รู้สึกว่าในปัจจุบันสังคมเจริญขึ้น พระภิกษุจะนั่งวิปัสสนาเพียงอย่างเดียวอาจจะไม่ถูก การเข้ามามีส่วนช่วยเหลือสังคมบ้าง ในความเห็นของผมก็เป็นสิ่งที่ดีงาม เป็นมิติด้านจิตวิญญาณ ซึ่งให้ชาวบ้านหรือผู้ป่วยที่เขามารักษาด้วยสมาธิบำบัด เป็นการผสมผสานระหว่างแพทย์แผนปัจจุบันและแผนโบราณ ซึ่งภูมิปัญญาไทยๆ นี้ก็ประสบผลสำเร็จ

แม้ว่าผู้ป่วยจะเสียชีวิตหรือไม่เสียชีวิตก็ตาม ในบางครั้งสามารถช่วยชีวิตของผู้ที่เข้าไปรับการรักษา ให้ได้วางจิตอย่างสงบ เรื่องของอโรคยศาลนี้เดิมผมคิดว่าเป็นงานเล็กๆ แต่ในส่วนเท่าที่ผมได้สัมผัส และมีประสบการณ์จากการดูงานในต่างประเทศก็ดี สิ่งที่ผมมองในมุมมองของศาสนา มองว่าเมื่อเป็นแค่จุดเล็กๆ มันไม่มีประโยชน์ ทำเหมือนผ้าป่าหรืออะไร การทำให้มันคงหรือยั่งยืนมันน้อยมาก

ท่านลองสังเกตศาสนาคริสต์หรือศาสนาอิสลามก็ดี สิ่งก่อสร้างที่ทำหรือสร้างทั่วโลกเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่ถล่มถล่ม คนจะเห็นว่าเป็นการสิ้นเปลือง ถ้าเป็นศาสนาพุทธก็จะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ฟุ่มเฟือย แต่ในเรื่องของการสร้างเพื่อทำนุบำรุงพระศาสนา สำหรับวัดเล็กๆ การอบรมในเรื่องของจิตวิญญาณหรือวัตรปฏิบัติจะได้น้อย ฉะนั้นเมื่อเราทำใหญ่ผมเห็นว่าทุกสิ่งทุกอย่างควรต้องใหญ่ด้วย มันจะเป็นมรดกกับลูกหลานหรือมรดกของประเทศชาติต่อไป เห็นชัดเจนว่าที่สำนึกว่าดีนี่เป็นมรดกของทางศาสนาคริสต์ ซึ่งสามารถเก็บเกี่ยวผลประโยชน์มาใช้ได้ เพราะเขาสร้างไว้ใหญ่โตสวยงามมาก ดังนั้น อโรคยศาลนี้ทุกคนอาจจะมองว่าทำไมต้องทำให้ใหญ่โต มุมที่ผมมองอาจไม่เหมือนใคร การจัดการถ้าเกิดเจริญเติบโตด้วยระบบของมันเองก็ดี ไม่ใช่ตัวบุคคลของหลวงตาหรือของใครก็ตาม ถ้ามันมีความยั่งยืนด้วยระบบ ผมคิดว่าจะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติมากกว่ามหาศาล

ในฐานะที่ผมเป็นเพื่อนกับหลวงตามีความเป็นห่วงท่าน เนื่องจากว่าอโรคยศาลกำลังเติบโต ก้าวจากเล็กไปใหญ่แล้วก็ใหญ่มากด้วย ฉะนั้นหลวงตาจะต้องมีกำลังกายทุ่มเทไปในทุกส่วน ทั้งด้านความคิดเรื่องสมาธิ วัตรปฏิบัติที่จะได้รับจากอโรคยศาล หลวงตาท่านได้พบการเกิด แก่ เจ็บ ตาย ของผู้ป่วยก็ดีหรือประชาชนที่เข้ามาก็ดี ในส่วนนี้อาจนำหลวงตาปฏิบัติไปสู่หนทางแห่งมรรค ๘ อิทธิบาท ๔ ซึ่งหลวงตาสามารถที่จะบรรลุธรรม บรรลุโสดาบัน อนาคามีหรืออะไรก็ได้ เมื่อได้พบเห็นและฝึกปฏิบัติอยู่เรื่อยๆ นี่เป็นส่วนหนึ่งในเรื่องของความทุ่มเทที่หลวงตาให้ ซึ่งท่านมีความตั้งใจตั้งแต่สมัยหนุ่มแล้ว

ท่านไม่เคยทิ้งอะไรถ้าท่านทำแล้ว ท่านไม่เคยถอยตัวเองยังเป็นห่วงเรื่องสุขภาพของท่าน

ถ้าถามผมเท่าที่มองเห็นน่าจะเป็นเรื่องการรักษาคนไข้ผู้หญิง คนอื่นอาจจะมองพระภิกษุสมควรหรือไม่สมควร อันนี้คนทั่วไปต้องแยกให้ดี แต่สำหรับผมคิดว่าท่านไม่ได้มองถึงปัญหาในเรื่องนี้ แต่คนนอกที่มองการรักษาของพระภิกษุ กับผู้ป่วยที่เป็นหญิงก็อาจเป็นอีกลักษณะหนึ่ง คงจะไปห้ามความคิดใครไม่ได้ ดูที่ผลของการกระทำ ดูเหตุที่เจตนา ความสำเร็จที่อโรคยศาลนั้นได้เดินทางมาพอสมควร หากสิ่งที่คิดจะทำใหญ่มากคงต้องใช้เวลา ๑๐-๒๐ ปี อยู่ที่บุญบารมีที่ท่านสะสมมาอาจจะเร็วหรือช้า บางครั้งอาจใช้เวลาถึงร้อยปีก็ได้

ข้อคิดเห็นเป็นส่วนตัวที่ขอแนะนำในเรื่องที่ห่วงจริงๆ คือเรื่องการจัดระบบ ทำอย่างไรถึงจะเกิดระบบการบริหารจัดการที่ดี ถ้าระบบการบริหารจัดการไม่ดี เมื่อหลวงตาไม่อยู่หรือละสังขารไปจะอย่างไรให้มันอยู่ได้ อโรคยศาลจะต้องมีหน่วยงานของรัฐมาช่วยสนับสนุน เพื่อให้ระบบดำเนินไปได้ เช่น เรื่องของจิตอาสา ระบบจิตอาสาต้องอยู่ด้วยระบบของตัวเอง เช่นที่ได้เห็นเรื่องระบบจิตอาสาที่วัดคำประมง ถ้าหากมันอยู่ได้ก็คือผลสำเร็จของอโรคยศาลมีความมั่นคงแล้วนั่นเอง

คุณปัญญา มหาชัย

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
การศึกษา

- ระดับปริญญาตรี, วท.บ.(เคมี) ๒๕๑๘ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่
- ระดับปริญญาโท, วท.ม.(การสอนเคมี) ๒๕๒๔ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จ.เชียงใหม่

ปัจจุบัน อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
(พ.ศ. ๒๕๕๗ – ปัจจุบัน)

ประสบการณ์ทำงาน

- หัวหน้าภาควิชาเคมี วิทยาลัยครูสกลนคร
- หัวหน้าคณะวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี วิทยาลัยครูสกลนคร
- หัวหน้าสำนักงานอธิการบดี วิทยาลัยครูสกลนคร
- ผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี สถาบันราชภัฏสกลนคร
- รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ สถาบันราชภัฏสกลนคร
- รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
- กรรมการการเลือกตั้งประจำจังหวัดสกลนคร

เครื่องราชอิสริยาภรณ์ชั้นสูงสุดที่ได้รับ

ตริตาภรณ์ช้างเผือก	๕ ธันวาคม ๒๕๓๖
ทวีติยาภรณ์มงกุฎไทย	๕ ธันวาคม ๒๕๔๐
ทวีติยาภรณ์ช้างเผือก	๕ ธันวาคม ๒๕๔๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีขนาดพอเหมาะที่จะจัดการศึกษาสำหรับคนในท้องถิ่น เราพยายามประมวลตัวเองว่าต้องการอะไร หลายปีที่ผ่านมาส่วนใหญ่พบว่าเด็กมีพื้นฐานการเรียนรู้ไม่เก่งมาก มีมากกว่า ๘๕% จากสกลนคร นครพนม มุกดาหาร และพื้นที่อื่นๆ บ้างพื้นฐานอ่อนโอกาสสู่ระบบแข่งขันใหญ่ลำบาก ภาพของที่นี่จากการพูดคุยว่าเราจะเรียนมหาวิทยาลัยแบบไหนคิดด้วยกัน ภาพที่ออกมาเราจะเน้นที่สร้างคนดี มีจิตสาธารณะ มีทักษะวิชาชีพ คือ ลูกหลานเป็นคนดีจิตใจรู้จักให้ การเรียนเพื่อประกอบอาชีพพื้นฐาน โดยสรุปคือ มหาวิทยาลัยสร้างคนดี การขับเคลื่อนองค์กรเรื่องการเรียน การสอน เน้นเรื่องแบบอย่างให้เด็กเรียนรู้จากการให้คนอื่น ขณะเดียวกันก็ใช้เวลาที่มีประกอบอาชีพ เพราะทักษะอาชีพฝึกกันได้ไม่มีสูตรสำเร็จ เด็กต้องฝึกฝนตนเองในการพัฒนาอาชีพ แต่การสร้างคนดีทำยาก ทำอย่างไรจะปลูกฝังได้ ผู้ให้ทั้งคณาจารย์ตลอดจนเจ้าหน้าที่การโรง ต้องเป็นแบบอย่างให้เด็กซึมซับ มหาวิทยาลัยมีกิจกรรมหลากหลาย แต่มีกิจกรรม ๑ เป็นส่วนหล่อหลอมให้ทำกิจกรรมเพื่อความดี

ประจวบเหมาะกับการทำงานของพระปพนพัชร พระตัวอย่างที่สร้างคุณูปการมากมายจึงอยากให้นักศึกษาไปเรียนรู้ ไปอยู่กับคนป่วย เด็กเป็นวัยสดใสทำอะไรให้การเข้าไปจิตอาสา มีจิตใจที่ดีงาม ต้องให้ไปเจอคนที่มีความทุกข์ไปดูแลมันอาจช่วยสร้างแรงบันดาลใจ ไปเจอเรื่องที่ Impact ให้ลูกคิดถึงคนอื่น พ่อแม่ เป็นอย่างไร ให้กลับไปคิดเราเคยก้าวร้าวไหม แล้วเขาจะจัดการอย่างไร ที่ให้ไปโครงการจิตอาสา เพื่อทำให้คนอื่นมีความสุขโดยไม่เรียกร้อง เหมือนอยู่กับครอบครัว เด็กเขาเห็นจากการให้คนอื่นเองได้เกิดปิติ อิ่มใจให้มีความรู้สึก มีความสุข เด็กได้เรียนแบบองค์รวมจากภายนอกกลับมา มหาวิทยาลัยก็คาดหวังเบื้องต้นที่จะเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่ดี มาเล่าเรื่องที่ประสบให้เพื่อน พี่ น้องฟัง ในกิจกรรมที่มีคุณค่าสอดรับกับการสร้างคนดี

สถาบันเราหมกมุ่นว่าเราจะสร้างคนดี พื้นฐานการเรียนรู้ไม่มากแต่เราให้โอกาสค่อยๆ เรียนรู้ ศึกษาด้านคุณความดีคืนสู่สังคม ผมเชื่อว่า

องค์กรเอกชนต้องการคนดีไปทำงานทักษะไปฝึกกันที่หลังได้ สิ่งที่พระอาจารย์ทำไว้มีคุณค่าต่อผู้ป่วย ผู้ได้รับการรักษาทางกายทั้งแผนปัจจุบัน แผนไทย ขณะเดียวกันฝึกจิตเรื่องสมาธิ ธรรมะ รักษาใจแม้เจ็บป่วยถ้าจิตใจดีเตรียมตัวก่อนไปอย่างมีสติ จะไม่ทรมานพร้อมรับสภาพที่มีอยู่ ญาติมิตรก็ไม่ทุกข์ พระอาจารย์หรือหลวงตาให้ในเชิงสังคม เป็นเครื่องเตือนสติเป็นคุณค่าที่สร้างได้ยาวนาน อีกทั้งคุณค่าในการที่คนป่วยช่วยเหลือเอื้อเฟื้อซึ่งกันและกัน สิ่งเหล่านี้เป็นความดีงามแบบอย่างที่สังคมควรเรียนรู้

มหาวิทยาลัยสนับสนุนคุณค่าจึงให้นักศึกษาเดินทางไปเรียนรู้ ในสิ่งที่หลวงตาสร้างไว้เป็นคุณค่าที่หาได้ยาก โดยไม่เรียกร้องตรงนี้หลวงตาเป็นแบบอย่างในการให้ การมีจิตใจดีงามให้กับคนที่กำลังประสบทุกข์ ทุกข์นั้นจะคลายลงวิธีการที่หลวงตาใช้เป็นแบบอย่าง ควรเผยแพร่สิ่งที่ท่านใช้ไปสู่สาธารณชน ให้โอกาสผู้อื่นมาร่วมทำสิ่งเหล่านี้ ยาสมุนไพรที่ท่านใช้ได้ผ่านการเรียนรู้ทดลองใช้และพัฒนาไป วัตรปฏิบัติที่ท่านทำมาสอดคล้องกับภาควิชา สาธารณสุขชุมชน และปรัชญาของสถาบันที่เราจะยกย่องคนดีสู่สาธารณะ ให้เด็กนักศึกษาของเราได้เรียนรู้เห็นตัวอย่างคนดีที่ไม่เรียกร้องยังมีจริง มหาวิทยาลัยประกาศิตติคุณของท่าน เพื่อให้สาธารณชนรับทราบและเป็นแรงบันดาลใจให้คนอื่นที่กำลังและที่อยู่ทราบ

การยกย่องคนดีสอดคล้องกับการขับเคลื่อนขององค์กร สิ่งที่ยากฝากคือคุณค่าความดีการทำดี คือ ดีตรงจุดทำดีโดยไม่หวังประโยชน์ใด สิ่งดีมันจะเกิดตอนที่ท่านนั้นแหละครับ ส่วนสิ่งที่ทางวัดค่าประมงทำหากทางสถาบันมีส่วนช่วยเหลืออะไรได้ ก็มีความยินดีเสมอ

ผศ.ดร.พนมพร จินดาสมุทร

ประวัติการศึกษา

กศ.บ. (เกียรตินิยม)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม

กศ.ม. (ชีววิทยา)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน

กศ.ด. (พัฒนาศึกษาศาสตร์)

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ประวัติการทำงาน

อดีตคณบดีคณะครุศาสตร์

อดีตผู้อำนวยการสำนักวิจัยและบริการวิชาการ

ปัจจุบันรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประธานสาขาหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขายุทธศาสตร์การพัฒนา

การมอบปริญญาให้กับบุคคลทั่วไปทางมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ต้องคัดเลือกบุคคลสาธารณะที่ทำคุณประโยชน์ต่อสังคม ทางมหาวิทยาลัยมีความรู้สึกทึ่งว่าพระปพนพัชร์ จิรัชฌิม ท่านมาทำประโยชน์ให้สังคมแก่ผู้ป่วยมะเร็ง ซึ่งแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นทุกวันโดยเฉพาะในภาคอีสาน อาจจะมาจากเรื่องการกินอาหารปิ้งย่าง ก่อให้เกิดควัน อาหารหมักดอง พอใครที่เป็นโรคนี้อายุตี ฟีน้อง คนที่ป่วย กำลังใจหมดเลย ดิฉันเองคุณแม่ท่านเป็น พอหมอบอกใจหายวาบรับไม่ได้ สมัยก่อนใครเป็นไม่มีการรักษารู้สึกสิ้นหวังมากคุณแม่ปลงแต่คนอื่นยังทำใจไม่ได้ เรื่องการรักษาแพงมาก ๒๐ ปีที่แล้ว ญาติพี่น้องพากันสิ้นหวังให้ทำใจ พอฟังแพทย์ปัจจุบันไม่ได้ก็ไปฟังสมุนไพรเฉพาะตัวคุณแม่นับถือพุทธ ไปวัดทำบุญบริจาคตามกำลังศรัทธา ญาติจะผลัดมาดูแลทุกวันเยอะมาก แม้ไม่ค่อยทรมาณไปอย่างสบาย แม่ดิฉันจะใช้ยา

สมุนไพรเสาะแสวงหามา ตอนนั้นยังไม่มีโรคยาศาลน่าเสียดาย

อโรคยาศาลเป็นที่พึ่งพิงของคนสิ้นหวังหลวงตาทำให้คนทุกระดับทั้งการศึกษา ทั้งยากดีมีจนท่านช่วยหมดเท่าเทียมกัน การรักษาที่ค่าประมงเป็นแพทย์ทางเลือกดูแลทุกมิติทั้งกาย ใจ และจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นส่วนสำคัญมากในผู้ป่วยระยะสุดท้าย เน้นเรื่องการตายอย่างมีศักดิ์ศรี เวลาคนจะเสียชีวิต ความคิดของคนป่วยที่โรคและความปวดทรมานรุนแรง การที่สติคุมความรู้สึกที่ดีเป็นกุศลกรรม ถัดตรงจุดนี้ได้ก็ไปสู่สุคติ ถ้าไม่ได้เตรียมตัวมาอย่างดีก็ไปสู่อบายภูมิ เป็นเรื่องของจิตวิญญาณในการรักษาองค์รวมของท่าน ให้ความสำคัญกับญาติไม่ควรร้องไห้ เพราะผู้ป่วยทุกข์ทรมานมามากพอแรง ได้อ่านหนังสือของคุณหมอสงวน เปลี่ยนมะเร็งให้เป็นพลัง เกิดขึ้นได้กับทุกคน ได้อย่างไร จากที่เห็นหลวงตาทำนั้นก็ใช่เหมือนกัน

การรักษาของท่านเน้นเรื่องสมาธิบำบัด ด้านสมุนไพรที่คิดค้นเพื่อบรรเทาให้หายเจ็บ บรรเทาความทรมานจากผลข้างเคียง รวมถึงการรักษาในรายที่ ผ่าตัด ผ่านเคมีบำบัด ฉายแสง เป็นต้น การรักษาแผนปัจจุบันเสียค่าใช้จ่ายเยอะ พระท่านคำนึงถึงข้อนี้ท่านจึงทำประโยชน์ให้กับสังคมโดยไม่คิดมูลค่า ด้านการรักษาไม่หวงสูตรยาในการรักษาใครจะไปทำตามก็ได้ แต่ที่ค่าประมงใช้สมาธิบำบัดร่วมด้วย อยู่กับธรรมชาติ อาหารธรรมชาติ จิตใจสว่างเบิกบาน ได้เห็นการทำงานเสียสละของท่าน ตรงนี้ทางมหาวิทยาลัยได้นิมนต์ท่านมาพูดเรื่องจิตอาสา เนื่องจากมหาวิทยาลัยมีโครงการจิตอาสา ให้นักศึกษาคณะครุศาสตร์ออกไปสัปดาห์ ๑ วัน วันจันทร์ ซึ่งเป็นวันว่างในแต่ละเอกให้ไปช่วยงานที่วัดค่าประมง

เท่าที่ได้คุยกับนักศึกษาถือเป็นประสบการณ์ที่ดี ขณะเดียวกันกับนักศึกษาสาขาสาธารณสุขที่อโรคยาศาล จะเป็นแหล่งฝึกประสบการณ์ดูแลผู้ป่วย เด็กๆ มีความรู้สึกประทับใจในการทำงาน มีความเหมาะสมสร้างประโยชน์ให้กับสังคม อนาคตจะสร้างบัณฑิตที่มีคุณธรรมจริยธรรมแก่สังคม ในส่วนผลงานปริญญาเอกที่ถวายให้ท่านเป็นการแสดงถึงองค์ความรู้ที่ได้นำไปใช้ประโยชน์กับสังคมอย่างแท้จริง

ดร.มารศรี กลางประพันธ์

ตำแหน่ง คณบดีคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
การศึกษา

- ปริญญาตรีสาขาวิชาเอกการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ปริญญาโทสาขาวิชาเอกการวิจัยทางการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- การศึกษาหลังปริญญาโท Certificate of Japanese language มหาวิทยาลัย Nagoya ประเทศญี่ปุ่น
- หลักสูตร Diploma of Educational Metric and Evaluation มหาวิทยาลัย Ichi of Education ประเทศญี่ปุ่น
- ปริญญาเอก ใบที่ ๑ สาขาจิตวิทยาการศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สำเร็จปริญญาเอก ใบที่ ๒ สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร การศึกษาดูงาน

- ประเทศจีน ปักกิ่ง มาเก๊า ฮองกง เซินเจิ้น
- ประเทศสิงคโปร์ (๒ ครั้ง)
- ประเทศมาเลเซีย (๒ ครั้ง)
- ประเทศญี่ปุ่น
- อบรมเกี่ยวกับภาวะผู้นำทางการศึกษาที่ประเทศสหรัฐอเมริกา
- ประเทศเยอรมนี ออสเตรีย ฮังการี เช็กโกและสโลวัก
- ประเทศฟินแลนด์ สวีเดน และเดนมาร์ก

โครงการ/กิจกรรมอาสาสมัครหรือจิตอาสา นั้นเดิมทีคณะครุศาสตร์ เคยได้ส่งนักศึกษาไปช่วยเหลือเพื่อพัฒนาวัด และโรงเรียนต่างๆ ด้านบริการทางวิชาการ การพัฒนาชุมชน สำหรับกรณีวัดคำประมงนั้นเป็นโครงการจิตอาสาเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยโรคมะเร็ง เนื่องจากเวลาที่นักศึกษาสำเร็จการศึกษา และประกอบอาชีพครูเขาต้องเป็นที่พึ่งของเด็กๆ และผู้ปกครองซึ่งจะเกี่ยวข้องกับชุมชน นักศึกษาก็ควรต้องมีการฝึกจิตอาสา จึงค่อนข้างจะเห็นด้วยและสนับสนุนอย่างมาก โดยเฉพาะที่วัดคำประมงนั้น เกี่ยวกับพระอาจารย์ปพนพัชร หรือหลวงตา ดิฉันได้ทราบว่าท่านเคยป่วยเป็นมะเร็งแล้วหาย เมื่อท่านมาทำ อโรคยศาลเพื่อผู้ป่วยมะเร็ง คิดว่าเป็นจิตมหากุศลที่จะช่วยเหลือผู้คนให้พ้นจากความเจ็บปวดทรมานจากที่ท่านเคยประสบมาคือ มีทุกข์ พ้นทุกข์ได้ด้วยตัวท่านเอง ก็นำสิ่งที่ท่านทำสำเร็จมาช่วยเหลือคนอื่นๆ ให้พ้นทุกข์ด้วย นับถือน้ำใจท่านมาก

เพื่อพัฒนาจิตใจของนักศึกษาครู คณะครุศาสตร์ จึงได้ส่งนักศึกษาไปช่วยเหลือภารกิจของวัดคำประมง นอกจากนี้ คณะครุศาสตร์ได้มีการตั้งงบประมาณช่วยเหลือโครงการนี้ด้วย ดิฉันเคยไปวัดคำประมงส่วนมากตอนช่วงที่พานักศึกษาไปบริจาคโลหิตมีการบริจาคไป ๒ ปีติดต่อกัน สำหรับกรณีของวัดศิริมงคลคณะครุศาสตร์พานักศึกษาไปฝึกสมาธิและฝึกวิปัสสนา เนื่องจากนักศึกษาสังกัดคณะครุศาสตร์ต้องมีคุณธรรมมาก่อน คนจะเป็นครูที่ดีต้องมีคุณธรรมจริยธรรม โดยเน้นให้ฝึกปฏิบัติธรรมจริงๆ ไม่ใช่เรียนศีลธรรมจริยธรรมจากตำรามันไม่พอ ต้องเปิดโลกทัศน์ของนักศึกษาให้เขาได้เห็นของจริงสัมผัสจริงโดยผ่านการฝึกปฏิบัติตามโครงการจิตอาสา

ครูต้องเป็นผู้ที่มีภาวะผู้นำในการรับใช้สังคม (servant leadership) ครูควรนำสังคมไปสู่สิ่งที่ดีต้องมีคุณลักษณะอย่างนี้ การผลิตครูในสมัยก่อนไม่ได้เน้นลงในแง่การปฏิบัติของจิตอาสามากนัก (ไม่ได้เน้นคุณธรรมโดยผ่านการฝึกปฏิบัติมากนักขึ้นกับจิตสำนึกแต่ละคน) แต่ปัจจุบันต้องการเน้นเรื่องนี้ให้มากๆ จากการสังเกตพฤติกรรมนักศึกษาที่ผ่านมาพบว่า นักศึกษายังขาด

คุณสมบัติด้านจิตอาสา มาก การมีจิตอาสาจะช่วยประสานสังคมให้อยู่ร่วมกันได้ตามหลักธรรมทางพุทธศาสนาที่ว่าด้วยหลักอหิทัปปัจจยตา ดิฉันได้ไปดูงานหลายประเทศด้านครูและด้านจิตอาสา ได้ไปฟังบรรยายที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเกี่ยวกับมูลนิธิพุทธร้อยจี่ ซึ่งเป็นเรื่องดีที่นายก้องมาก

ดังนั้นหลักสูตรคณะครุศาสตร์ จึงกำหนดโครงการพัฒนาจิตให้นักศึกษาทุกคนต้องไปปฏิบัติธรรมฝึกกรรมฐาน ๗ คืน ๘ วันเป็นอย่างน้อย ความคิดนี้มาจากความคิดของดิฉันเอง เพราะเห็นว่าการสร้างคนนั้นถ้าเรียนแต่ทฤษฎีจะไม่บรรลุคุณธรรมที่แท้จริงได้ ต้องลงมือปฏิบัติทั้งทางธรรมและการรับใช้สังคม ตลอดจนฝึกให้นักศึกษาได้พัฒนาความเป็นครูด้านจิตอาสาที่วัดคำประมงด้วย โดยมีต้นแบบอย่างหลวงตาปพนพัชร ถือเป็นผู้มีจิตสาธารณะมหาคุณอย่างยิ่งก็พยายามช่วยเหลือภารกิจของวัดคำประมง จึงขออนุโมทนาในสิ่งที่ท่านทำและสิ่งใดที่ดิฉันพอจะผลักดันทั้งด้านงบประมาณและบุคลากร รวมทั้งตัวดิฉันเองด้วย ความจริงเริ่มต้นจากการที่ดิฉันได้ศึกษาธรรมะและฝึกปฏิบัติพัฒนาตนเองมาจากหลายสำนักปฏิบัติธรรม จึงได้เห็นคุณค่าของการฝึกตนให้มีคุณธรรมจริยธรรมเป็นอย่างมาก และคิดว่าต่อไปนี้จะเข้าไปที่อโรคยาศาลเป็นช่วงๆ เข้าไปช่วยหลวงตาอีกแรง เท่าที่จะมีเวลาความสามารถและสติปัญญา

ผศ.สุมาลี สมพงษ์

การศึกษา วท.บ.พยาบาล
ปัจจุบัน

ค.ม.วัดผลและประเมินผลการศึกษา

รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัย

และพัฒนาช่วยงานโครงการจิตอาสา

อาจารย์ภาควิชาคณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

แนวนโยบายหลักของคณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครเน้นที่ด้านคุณธรรมจริยธรรม ดังนั้น ในแต่ละภาคเรียนจะมีการนิมนต์พระ หรือฆราวาสที่เป็นที่ยอมรับว่าปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ มาพูดคุยกับนักศึกษา และเมื่อปี ๒๕๕๐ ที่ผ่านมาคณะครุศาสตร์ได้นิมนต์หลวงตาปพนพัชร มาบรรยายธรรม จึงทำให้ทราบภารกิจของท่าน (ปกติโดยส่วนตัวเคยไปวัดคำประมง แต่เป็นการพาญาติโยมไปทำบุญและเยี่ยมชมสถานที่) เมื่อทราบงานบำบัตร์รักษาผู้ป่วยมะเร็ง และคิดว่าเรามีกำลังนักศึกษาที่พอจะช่วยงานท่านได้ จึงขออาสาที่จะริเริ่มโครงการจิตอาสา แต่พอเอาเข้าจริงๆ แล้วกลับวุ่นวายกันพอสมควร มีทั้งเรื่องงบประมาณมาเกี่ยวข้องด้วย เราคำนวณเฉพาะค่าน้ำมันรถ และเบี้ยเลี้ยงคนขับตกประมาณ ๑๕๐,๐๐๐ บาท

จึงได้เข้าไปพบท่านอธิการบดี ท่านรับทราบและเห็นดีด้วยบอกให้เขียนโครงการขึ้นมาพร้อมกับพูดว่า “ผมว่าจะมีคนไปร่วมกิจกรรมไม่เกิน ๓ เดือน” ปกติทางมหาวิทยาลัยของเราการจัดให้เด็กเข้าร่วมกิจกรรมจะมีคะแนนสะสมให้ อาจารย์หลายท่านแนะนำว่าการทำกิจกรรมครั้งนี้ควรให้คะแนนสะสม แต่สำหรับดิฉันเห็นว่าโครงการจิตอาสานั้นไม่ควรมีสินจ้างรางวัลอะไร ผลที่เด็ก ๆ

จะได้รับกลับมาจะเป็นความภาคภูมิใจ จากความสุขในใจการได้ช่วยเหลือผู้อื่นมากกว่า ซึ่งการริเริ่มโครงการจิตอาสา (วัดคำประมง) กับนักศึกษาคณะครุศาสตร์ เนื่องจากดิฉันเป็นอาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์มีความใกล้ชิดกับนักศึกษาคณะนี้มากกว่านักศึกษาคณะอื่นๆ การจะเชิญชวนร่วมกิจกรรมก็ทำได้ง่ายขึ้น และโดยปกตินักศึกษาสายครุर्मักจะเป็นคนว่าง่ายมีเหตุผล

รวมทั้งนักศึกษาศายครูปกติต้องฝึกสอน ต้องทำกิจกรรมกับโรงเรียนอยู่เนือง ๆ จนกว่าจะจบการศึกษาน่าจะเข้าใจบริบทของโรงเรียนเป็นอย่างดีดิฉันคิดว่าควรสร้างประสบการณ์อย่างอื่นมาเสริมเติมเต็มความเป็นมนุษย์ที่ดีให้กับลูกศิษย์ ให้เขาได้เห็นบุคคลซึ่งเสียสละทำงานจริงเป็นต้นแบบให้เขาต่อไปได้

ในทัศนะส่วนตัวดิฉันมองภาพงานจิตอาสาวัดคำประมงว่าเป็นงานที่ทำทนาย ทำให้สังคมทราบว่าคุณธรรมจริยธรรมยังไม่ได้เสื่อมถอยหายไป อีกทั้งยังมีกลุ่มคนที่พร้อมจะช่วยเหลือสังคม เพียงแต่อาจจะยังไม่ทราบ หรือไม่มีโอกาสได้เข้ามารับรู้หรือสัมผัสกับงานด้วยใจโดยตรง รวมทั้งไม่มีผู้ประสานงานให้รับรู้ขั้นตอนหรือกระบวนการอย่างเพียงพอ ที่จะบริหารจัดการงานจิตอาสาให้ดำเนินต่อไป ซึ่งสิ่งนี้เองที่อยากให้เกิดขึ้นเพื่อให้งานจิตอาสาเป็นงานที่ยั่งยืนตลอดไป คือควรมีผู้เป็นหลักในการบริหารจัดการงานต่างๆ อย่างจริงจังเป็นรูปธรรมอยู่ให้คำปรึกษา และให้คำแนะนำตลอดเวลา ไม่ใช่เป็นหลวงตารูปเดียว

ดิฉันเองมีงานหลัก คือ การสอนหนังสือ ส่วนงานด้านบริหาร คือ รองผู้อำนวยการสถาบันวิจัยและพัฒนาช่วยงานโครงการจิตอาสา โดยในทุกเช้าของวันจันทร์ถึงวันศุกร์ จะมาบริหารจัดการให้นักศึกษาสามารถเดินทางไปช่วยงานที่วัดคำประมง เมื่อถึงวัดนักศึกษาจะไปทำงานตามที่หลวงตากำหนด เช่น ทำความสะอาดห้องน้ำ/อโรคยศาล และอาคารเอนกประสงค์ หันสมุนไพรงอนหญ้า ปลูกผัก เก็บกวาดรอบๆ บริเวณวัด พุดคุยให้กำลังใจญาติและผู้ป่วย เป็นต้น นักศึกษาจะเดินทางถึงวัดประมาณ ๑๐.๐๐ น. และอยู่ช่วยงานจนถึงเวลา ๑๕.๐๐ น. โดยเตรียมอาหารกลางวันไปรับประทานกันเอง

ด้านความรู้สึกที่มีต่อการทำงานของหลวงตาปพนพัชร ฑิมแพทย์ และจิตอาสาในสหวิชาชีพต่างๆ คือ เลื่อมใสศรัทธา และดีใจว่าในสังคมไทยนั้นยังมีคนมีน้ำใจ เต็มใจ พร้อมที่จะช่วยเหลือผู้เดือดร้อน ผู้ที่มีความทุกข์ทั้งทางกายและทางจิตใจ สำหรับนักศึกษาจิตอาสาสายครุศาสตร์นั้นในฐานะตัวเองก็เป็นครู จึงมีความภูมิใจที่วงการวิชาชีพครูนั้นซึ่งเป็นอาชีพหลักของประเทศชาติยังมีอนุชนรุ่นหลังๆ ที่มีคุณธรรม จริยธรรม พร้อมทั้งจะยินดีสละแรงกายเพื่อช่วยผู้ตกยาก ผู้เจ็บป่วย โดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ ความเมตตา กรุณานี้จะเป็นพื้นฐานที่สำคัญอย่างยิ่ง สำหรับคนที่จะเป็นครูต่อไปในภายภาคหน้า

ในความคิดเห็นส่วนตัวเพิ่มเติมนี้ อนาคตอยากให้ทางวัดคำประมงมีทีมงานหลักเข้ามาช่วยบริหารจัดการเรื่องต่างๆ อย่างเป็นระบบ เพราะดูจากแผนงานของหลวงตาแล้ว คงต้องใช้เวลายาวนานมากถึงจะประสบความสำเร็จ หากมีหลวงตาคอยดำเนินการแต่เพียงผู้เดียวแบบที่เป็นอยู่อย่างปัจจุบันนี้

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุชาดา มิ่งเมือง

ประธานสาขาวิชาสาธารณสุขชุมชน
คณะบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ดิฉันในฐานะประธานสาขาวิชาสาธารณสุขชุมชนได้ศึกษาประวัติ และผลงานของพระอาจารย์แล้ว จึงร่วมมือกับคณาจารย์ในสาขาวิชานำเสนอ ผลงานของท่านเพื่อเสนอขอให้มหาวิทยาลัยพิจารณาถวายปริญญาคุณวุฒิบัณฑิต กิตติมศักดิ์ สาขาสาธารณสุขชุมชนแด่พระอาจารย์ปพนพัชร จิระธัมโม

เหตุผลที่นำเสนอมหาวิทยาลัยนั้นทางทีมงานได้พิจารณาถึงผลงาน ที่ผ่านมา ขณะที่ทำอยู่ และจะทำต่อไปในอนาคต มีความสอดคล้องกับ สาขาวิชาสาธารณสุขชุมชน นั่นคือ พระอาจารย์เป็นผู้มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มีเมตตาธรรมสูง และทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติทุกภาษาโดย เท่าเทียมกัน พระอาจารย์จัดบริการทั้งด้านการรักษาผู้ป่วยมะเร็งส่วนใหญ่เป็น ระยะสุดท้าย โดยบูรณาการการรักษาแบบแพทย์แผนปัจจุบันกับการแพทย์ ทางเลือก ร่วมกับการใช้สมาธิบำบัด รวมกันอย่างเหมาะสมและลงตัว บริการ ด้านสาธารณสุขที่พระอาจารย์ดำเนินการนั้นเป็นการเสริมสร้างสุขภาพแบบองค์ รวม นอกจากนี้ งานด้านส่งเสริมสุขภาพ และป้องกันโรคมะเร็ง ท่านได้ทำการ เผยแพร่ความรู้ผ่านสื่อต่างๆ และรับเป็นองค์ปาฐกถาตามหน่วยงานต่างๆ เป็นที่ประจักษ์แก่สาธารณชนเป็นอย่างดี

ในส่วนของงานจิตอาสา นั้น ดิฉันมองว่าเป็นการเปิดโอกาสให้คนได้ ทำดี ด้วยความสมัครใจ ซึ่งนับว่าเป็นเรื่องที่ควรสนับสนุนเป็นอย่างยิ่ง

อาจารย์ เกษวดี ชมชายผล

สาขาวิชาสาธารณสุขชุมชน
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

จากมุมมองของตัวเองคิดว่า ในการบำบัดรักษาผู้ป่วยมะเร็งที่มารับการ รักษาที่อโรคยศาล วัดคำประมงนั้น ถือได้ว่าเป็นงานที่ค่อนข้างหนักมาก เพราะผู้ป่วยที่มารับการรักษาส่วนมากแล้วจะเป็นผู้ป่วยในระยะสุดท้าย ยากต่อ การรักษาและดูแล แต่ด้วยความเมตตาของหลวงตาปพนพัชรในการนำเอา ความรู้ทางการแพทย์ร่วมกับความรู้ทางธรรมะ มาใช้ในการรักษา ซึ่งหลวงตา เคยใช้กับตัวเองตอนป่วยเป็นมะเร็งที่โพรงจมูก สามารถช่วยทำให้ผู้ป่วยมะเร็ง ร้ายเหล่านี้กลับมามีกำลังใจในการรักษาตัว เพื่อให้มีสุขภาพกายและจิตที่ดีขึ้น สามารถใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ได้อย่างมีสติ เข้าใจการเกิดดับมีความเอื้ออาทร ต่อกัน

สำหรับในส่วนของงานจิตอาสาที่เข้ามาช่วยงานในอโรคยศาลนั้น ถือ ได้ว่าจิตอาสาเป็นบุคคลที่มีน้ำใจงาม ที่เสียสละเวลาอันมีค่าจากการทำงาน เพื่อมาช่วยบริหาร จัดการ ดูแลอโรคยศาล และดูแลผู้ป่วย ให้กำลังใจในการ บำบัดรักษาตัวในขณะที่อยู่วัดคำประมง เพื่อให้ผู้ป่วยได้มีกำลังใจในการดำรง ชีวิตต่อไป ถือเป็นกุศลที่ยิ่งใหญ่ที่เพื่อนมนุษย์จะพึงมีให้แก่กันได้

นายแพทย์ ปรีดา เต๋ออาร์ักษ์

ผู้อำนวยการสำนักงาน
หลักประกันสุขภาพแห่งชาติ
สาขาเขตพื้นที่ (สกลนคร)

มะเร็งเป็นโรคเรื้อรังร้ายแรง ที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการรักษาที่สูงมากพอสมควร นับเป็นสิ่งที่วัดค่าประมงได้ให้การรักษาดูแลผู้ป่วย ซึ่งกำลังมีความทุกข์มากและหาทางออกไม่ได้ โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ ด้วยจิตเมตตาของหลวงตาปณพัชรนั้น เป็นประโยชน์ต่อผู้ป่วยหรือประชาชนอย่างมาก ประเด็นที่เห็นได้ชัดเจนมีหลายด้าน เช่น ด้านชีวิต จิตวิญญาณ คนเป็นโรคนี้อาจต้องการหาย หลายคนรู้สึกว่าเขาจะไม่หาย อยากได้กำลังใจต่อสู้กับโรค และบางคนต้องการทำจิตใจให้สงบกับสิ่งที่กำลังเผชิญ เรื่องการให้กำลังใจนั้นหากได้มีกิจกรรมต่างๆ ให้เขามีคุณภาพชีวิตหรือภาวะจิตใจที่ดีขึ้นขณะไม่สบายก็มีความสุขได้

เรื่องดีๆ อีกเรื่องก็คือ การทำงานที่นี้คนที่เข้ามาช่วย มาโดยเป็นจิตอาสา ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีและกำลังขาดแคลนในยุคปัจจุบัน การที่หลวงตาสร้างโอกาสให้คนเข้ามาทำความดี เข้ามาเป็นจิตอาสา เป็นเรื่องที่ดีที่ใครหลายคนคงสนับสนุนเห็นดีเห็นงาม ในส่วนของ สปสช.สนับสนุนให้บุคลากรได้เข้ามาทำด้านจิตอาสาเพื่อสังคมและพัฒนาตนเอง และในเชิงระบบนั้น สปสช. จะดูแลเรื่องการใช้สิทธิบัตรทอง หากมีความจำเป็นต้องรับบริการทางการแพทย์จากโรงพยาบาล หรือเมื่อมีเหตุฉุกเฉินก็ทำให้เกิดความสะดวกคล่องตัวในการ

ให้บริการส่งต่อ ในเรื่องการบริการแพทย์แผนไทยที่อโรคยศาลนั้น ผมเคารพในวิธีการดำเนินงานของหลวงตา

ส่วนใหญ่ผู้ป่วยมะเร็งมักมีอาการแทรกซ้อนโดยเฉพาะผู้ป่วยระยะท้ายๆ ต้องมีการดูแล เช่น เจาะช่องท้อง เจาะปอด ทำแผลเรื้อรัง หรือโรคแทรกซ้อนอื่นๆ เป็นต้น ที่โรงพยาบาลพระอาจารย์ฝั้นอาจโร หรือโรงพยาบาลสกลนคร ยินดีรับคนไข้แต่ที่ผ่านมามีปัญหาในการส่งตัวในการรักษาต่อ เนื่องจากจะติดขัดระเบียบเรื่องการให้บริการกรณีฉุกเฉินแต่ตอนนี้ได้มีการแก้ไขระเบียบแล้ว ซึ่งกรณีฉุกเฉินจะใช้สิทธิบัตรทองได้ทุกครั้งไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย และหากผู้ป่วยหรือญาติต้องการใช้บริการโรงพยาบาลในกรณีปกติที่ไม่ฉุกเฉินด้วย จะมีโอกาสทำได้โดยให้ทางวัดได้ประสานงานกับโรงพยาบาลพระอาจารย์ฝั้นอาจโร เพื่อลงทะเบียนกับโรงพยาบาล

เมื่อดำเนินการแล้วก็จะสามารถใช้สิทธิได้ที่โรงพยาบาล และทางโรงพยาบาลจะสามารถส่งตัวไปรับการรักษาต่อได้ หากเกินขีดความสามารถโดยผู้ป่วยไม่ต้องรับภาระค่าใช้จ่าย และหากจำเป็นต้องส่งต่อไปถึงโรงพยาบาลเฉพาะทางที่กรุงเทพฯ ก็ไม่มีปัญหา ในอนาคต สปสช.กำลังดำเนินไปในทางที่ดีขึ้นช่วยผู้ป่วยมากขึ้นรองรับผู้ป่วยมากขึ้น

การรักษาแพทย์ทางเลือกที่วัดค่าประมงอย่างแพทย์แผนไทย สามารถขึ้นทะเบียนถูกต้องได้ แต่อาจกระทบหัวใจสำคัญเรื่องความเป็นจิตอาสา ความเป็นจิตวิญญาณที่อโรคยศาล สิ่งที่หลวงตาได้ทำมาทั้งหมดนั้นเป็นสิ่งที่ดีงามเป็นหลักมนุษยธรรม ผมและชาวสปสช. ทุกคนนั้นเห็นด้วยอย่างยิ่งที่ควรได้ขยายออกไป ที่ผ่านมามีท่านจะเหนื่อยมากหากมีการขยายออกไปยังจุดอื่นก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อคนไทยทุกคน

คุณอรจิตต์ บำรุงสกุลสวัสดิ์

ผู้อำนวยการสำนักสนับสนุน
การมีส่วนร่วมของภาคี
สำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

การดูแลช่วยเหลือผู้ป่วยโรคมะเร็งโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายใดๆ ที่วัด
คำประมงของหลวงตา ปพนพัชร นับว่าเป็นความเมตตาอย่างมากของหลวงตา
ที่ทำให้ผู้ป่วยที่อาจจะหมดหวังในการรักษาด้วยหนทางอื่นๆ มาแล้ว มีทาง
เลือกและความหวังที่จะได้รับการดูแลช่วยเหลือต่อที่วัดคำประมง และมีกำลังใจ
ที่ดีเพื่อจะต่อสู้กับโรคร้ายต่อไป โดยไม่ต้องคำนึงถึงภาระค่าใช้จ่ายมากนัก
รวมทั้งมีการช่วยเหลือดูแลผู้ป่วยและญาติไปพร้อมๆ กันทางด้านของจิตใจ ซึ่ง
เป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับผู้ป่วยระยะสุดท้าย รวมถึงญาติๆ และผู้ดูแลด้วย

ขณะนี้ทางสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ หรือ สปสช. พิจารณา
เห็นว่า การช่วยเหลือผู้ป่วยโรคมะเร็งของอโรคยศาล วัดคำประมง เป็นการดูแล
ช่วยเหลือผู้ป่วยในระยะสุดท้าย และเป็นมิตรภาพบำบัดที่ สปสช. เองได้มี
นโยบายสนับสนุนอยู่ ทั้งนี้ แผนงานร่วมกับวัดคำประมงจะมีการพัฒนาแนวทาง
ความเป็นไปได้ ร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และวางแผนการทำงานในระยะ
ต่อไปในแนวทางที่เหมาะสมและเป็นไปได้

รูปแบบในการดูแลช่วยเหลือผู้ป่วยโรคมะเร็งของวัดคำประมง เป็นทั้ง
ศาสตร์และศิลป์ และเป็นแนวทางปฏิบัติที่หลวงตาปพนพัชรและทีมงานได้
กำหนดขึ้น เป็นแพทย์แผนทางเลือกอย่างองค์รวมจากการทดลองปฏิบัติ

ต่อเนื่องมาระยะเวลาหนึ่ง และเกิดจากความเชื่อถือศรัทธาของผู้ป่วยและญาติ
ที่มารับการรักษาหรือรับบริการแล้วบังเกิดผลที่น่าพอใจ แต่อาจจะยังไม่ได้เป็น
ไปตามแนวทางปฏิบัติของการแพทย์แผนปัจจุบัน ของหน่วยบริการต่างๆ ซึ่ง
เป็นไปตามหลักเกณฑ์ของระบบบริการสาธารณสุขในระบบหลักประกันสุขภาพ
ทั้งนี้ อาจมีความเป็นไปได้ในลักษณะของความร่วมมือกับหน่วยบริการเฉพาะ
อันเป็นเรื่องที่จะพัฒนาขึ้นต่อไป

สำหรับมุมมองงานจิตอาสาในทัศนคติของดิฉัน เป็นงานที่ทำด้วยหัวใจ
โดยไม่ต้องบังคับ และไม่ใช่งานที่ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย หรือได้ค่า
ตอบแทน แต่มีความสำคัญยิ่งเพื่อเติมเต็มในสิ่งที่ขาดหรือเสริมเติมเต็มให้
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะมุมมองของด้านจิตใจ ความเห็นอกเห็นใจ ความ
เอื้ออาทร ที่ผู้ป่วยซึ่งมีความทุกข์ทรมาน รวมทั้งความต้องการอย่างยิ่งในภาวะ
ที่ร่างกายเจ็บไข้ และการให้บริการรักษาโรคเรื้อรังในระยะสุดท้าย ในสถาน
พยาบาลยังมีไม่เพียงพอ และยังไม่ครอบคลุมถึงด้านจิตใจของผู้ป่วยมากนัก
การที่สังคมไทยมีแพทย์ที่มีจิตอาสาที่มุ่งรักษาผู้ป่วยทั้งด้านร่างกายและจิตใจ
จะช่วยให้ผู้ป่วยหายจากโรคได้เร็วขึ้น และทำให้สังคมไทยเป็นสังคมอารยะที่มี
แต่ความสุขสงบ สุข เอื้ออาทร มีเมตตากรุณาต่อกัน

นายแพทย์ศิริโรจน์ กิตติสารพงษ์

รองผู้อำนวยการ ฝ่ายการแพทย์
โรงพยาบาลรักษ์สกุล จังหวัดสกลนคร
จบการศึกษา แพทยศาสตรบัณฑิต
จากคณะแพทยศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
แพทย์อาสา ตรวจรักษาผู้ป่วยที่อโรคยศาล
วัดคำประมง

การแพทย์ผสมผสานที่วัดคำประมงเป็นการแพทย์องค์รวม ที่เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ เป็นธรรมชาติบำบัด ไม่ได้ทำตามหลัก หรือกฎเกณฑ์ที่ได้จากการวิจัย หรือในตำราเพียงอย่างเดียว ไม่แทรกแซงร่างกายด้วยสิ่งที่ผิดธรรมชาติ หลวงตาเป็นผู้บุกเบิกก่อตั้งอโรคยศาลเปิดกว้างทุกแนวความคิดที่เป็นประโยชน์ต่อตัวผู้ป่วย สามารถนำมาใช้ได้ โดยอาศัยสมาธิบำบัดเป็นแกนกลาง การให้การดูแลบำบัดเยียวยา ทำหลายๆ อย่างให้เป็นองค์รวม เป็นการพิจารณาทุกๆ มิติของผู้ป่วยไปพร้อมกันทั้งทางกาย อารมณ์ สังคม และจิตวิญญาณ จึงเห็นความเหมาะสมที่จะนำวิธีการดูแลบำบัดลงไปใช้เฉพาะกรณีผู้ป่วยแต่ละรายนั้น จะต้องคำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นด้วย ผู้ป่วยมีสิทธิที่จะเลือกรับการดูแลหรือไม่ก็ได้ เช่น ผู้ป่วยมะเร็งที่ได้รับการบำบัดโดยการฉายแสง ให้เคมีบำบัดมาแล้วบางส่วน ไม่สามารถทนการรักษาได้ อีกทั้งความหวังในการรักษาให้หายก็ไม่แน่นอน โดยสามารถเลือกวิธีการดูแลบำบัดแบบธรรมชาติได้ ผลลัพธ์ของการรักษา ดูที่คุณภาพชีวิตผู้ป่วยและความสุขของผู้ป่วยเป็นเกณฑ์ ตลอดจนการเสียชีวิตโดยสงบ ซึ่งเป็นจุดสูงสุดของชีวิตมนุษย์แต่ละคน

หลวงตาปพนพัชรเป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ การปฏิบัติของหลวงตาไม่ได้มุ่งด้านการหลุดพ้นของตนเองเพียงอย่างเดียว แต่ยังมุ่งในการช่วยเหลือผู้ป่วยให้พ้นจากทุกข์ทางกาย ทุกข์ทางใจ และทุกข์ทางจิตวิญญาณ ผมไม่ได้มองท่านว่าเป็นหมอเถื่อน ท่านทำด้วยเมตตาจิตที่สูงยิ่ง ด้วยองค์ความรู้ขั้นสูงที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ นำมาใช้กับผู้ป่วย ท่านไม่ได้หวังชื่อเสียง และไม่ได้ค้าขายเอากำไรอะไร ท่านให้ผู้ป่วยฟรีหมด ซึ่งหาได้ยากในสังคมไทย ผลลัพธ์ของการดูแลบำบัดผู้ป่วย เป็นที่ประจักษ์โดยเฉพาะทางด้านจิตวิญญาณ คนเสียชีวิตส่วนใหญ่เป็นไปโดยสงบ แบบยิ้มได้ก่อนตาย การมองแล้ววิจารณ์ย่อมไม่เหมือนกับการลงมาสัมผัสด้วยตัวเอง ถ้าใครได้มาอโรคยศาลแล้วจะมีความรู้สึกสัมผัสถึงสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายด้วยคำพูดได้

ผมเริ่มเข้ามาเป็นแพทย์อาสาที่วัดคำประมงเมื่อ มีนาคม ๒๕๕๕ ผมสนใจเรื่องการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย เห็นว่าหลวงตาดูแลผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายที่วัดคำประมง, พระภิกษุกรรม์ดูแลผู้ป่วยเอดส์อยู่วัดป่าเชิงดอย อ.กุศบก จ.สกลนคร จึงนิมนต์ท่านทั้ง ๒ มาพร้อมกับคุณหมอพรเลิศ ฉัตรแก้ว ซึ่งเป็นอาจารย์แพทย์ที่สนใจการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายจากคณะแพทยศาสตร์ จุฬาฯ, ท่านผู้พิพากษาอนุพงษ์ โปรังประภา และ ผอ.รพ.รักษ์สกุล นพ.สมคิด ปิยะธรรมวุฒิกุล จัดสัมมนาเรื่องแนวทางการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย ที่โรงแรมดุสิต สกลนคร เมื่อกุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

หลังจากนั้น หลวงตาก็ชวนให้ไปต้มนยาเพื่อทดลองทานยาต้มด้วยตนเอง ตัวเองก็ไม่ได้เป็นโรคมะเร็งแต่เพื่อต้องการดูผลของการทานยาว่าเป็นอย่างไร หลวงตาบอกว่าถ้าสิ่งใดในอโรคยศาลไม่ไปรุ่งไร ให้คุณหมอดำหนิ และไม่ต้องเข้ามาร่วม จึงได้สัมผัสว่าหลวงตาทำทุกสิ่งด้วยความเสียสละ ด้วยเมตตาจิต และไม่มีเรื่องการเงิน หลวงตาทำงานเหน็ดเหนื่อยมา ๒-๓ ปี ต้องตื่นมาดูแลผู้ป่วยที่มากะระวังเรียก ถึงแม้ท่านจะป่วยเป็นมะเร็งหลังโพรงจมูกอยู่ และทุกอย่างที่นี้ให้ฟรีหมด ผู้ป่วยเข้ามาก็ฟรี แพทย์ พยาบาล จิตอาสา ที่มาก็มาฟรี ไม่มีค่าจ้าง เป็นบรรยากาศที่ดีโปร่งสบายจากพันธนาการทาง

การเงิน จิตจึงบริสุทธิ์เป็นสมาธิในการทำงานได้ง่าย ในด้านงานดูแลผู้ป่วย แม้จะหนัก แต่ก็กลับไปด้วยความสุขทุกครั้ง คนอื่นๆ ที่มาเป็นจิตอาสา ก็เช่นเดียวกัน เมื่อมาทำงานโดยจิตที่สบาย ผลที่เกิดขึ้นคือความสุขใจที่ได้รับทันที คนที่ไปวัดค่าปรอทแล้วจะรู้สึกอย่างนี้ทุกคน

ส่วนท่านอนุพงษ์ โพร่งประภา ท่านเป็นผู้พิพากษาที่มีความเป็นกันเอง จิตใจละเอียดอ่อน ท่านมีประสบการณ์การดูแลคนพ่อก่อน ในช่วงระยะสุดท้ายก่อนที่คุณพ่อเสียชีวิตโดยสงบ ท่านแนะนำและให้ยืมหนังสือเรื่อง “ประตูสู่สภาวะใหม่” ของท่านโซลเกียล รินโปเช ซึ่งเป็นพื้นฐานของการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย

งานที่ช่วยหลวงตาอยู่ คือ ช่วยตรวจวินิจฉัยเพื่อยืนยันการเป็นโรคมะเร็ง การดูแลโรคอื่นๆ ที่ผู้ป่วยเป็นร่วม การทำหัตถการทางการแพทย์ เช่น เจาะน้ำในท้อง เจาะน้ำในปอด การตรวจเลือดเพื่อดูสถานะของเม็ดเลือด (Life blood analysis) การจ่ายยารักษาโรค การให้คำปรึกษาในการดูแลรักษา ซึ่งในทางการแพทย์แผนปัจจุบันไม่ได้มีการขัดแย้งกับธรรมชาติบำบัดโดยสิ้นเชิง สามารถผสมผสานไปด้วยกันได้ด้วยดี และเติมเต็มซึ่งกันและกันได้ เช่น สมาธิบำบัด และการใช้สมุนไพร ทำให้เซลล์ผู้ป่วยแข็งแรงขึ้นถ้าไปรับเคมีบำบัด หรือฉายแสงผู้ป่วยจะมีผลข้างเคียงน้อยลง เป็นต้น ในแง่ซึ่งมีความขัดแย้งกัน เช่น อาหารบำบัด ที่โรคมะเร็งไม่ให้ทานเนื้อสัตว์ ไขมัน ของหวานๆ ซึ่งแพทย์แผนปัจจุบันไม่ได้ห้าม ก็ดูว่าเหตุผลที่แพทย์แผนปัจจุบันอาจไม่ทราบ เพราะไม่ได้เรียนมาโดยตรง แต่มีการศึกษาในธรรมชาติบำบัดว่าควรห้าม ก็ใช้ตามวิถีธรรมชาติบำบัด แต่บางกรณีมะเร็งที่กระจายไปปอดแล้วมีน้ำท่วมปอด และมีความดันโลหิตต่ำมาก ธรรมชาติบำบัดบอกว่าไม่ควรให้น้ำเกลือ แต่แพทย์ต้องให้น้ำเกลือเพื่อรักษาระดับความดันโลหิตไว้ เป็นต้น

ทุกอย่างในโลกนี้มีเหตุมีผลของมันทั้งสิ้น เราจะเห็นเหตุผลของมันหรือไม่ อยู่ที่เราดูกรอบทางความคิด कैไหน เรื่องความศรัทธา ความเชื่อมั่น ในสิ่งที่ทำ เป็นเรื่องนามธรรม ไม่สามารถพิสูจน์ให้เห็นด้วยตา แต่เป็นที่ยอมรับ

ประจักษ์เฉพาะบุคคลนั้น การจะกล่าวอ้างผลที่ไม่สามารถบอกให้คนอื่นเห็นตามด้วยประสาทสัมผัสตามปกติ จึงเป็นเรื่องที่ไม่ได้รับการยอมรับ ถือว่าเป็นสิ่งที่ไม่มีความหมายทางวิชาการ แต่เราไม่สามารถปฏิเสธเรื่องของพลังศรัทธาได้ ในทางวิทยาศาสตร์ถือว่าพลังนี้มีผลต่อระบบภูมิคุ้มกันโรคให้ผู้ป่วยหายจากโรคได้

ทางการแพทย์ถือว่าเป็นผลทางด้านจิตวิทยา สิ่งที่ยังมองไม่เห็นไม่ใช่ว่าจะไม่มีอยู่ เพียงแต่คนๆ นั้นไม่สามารถรับรู้ได้ เรียกได้ว่าเป็นมิติของจิตวิญญาณ การทำงานของอโรคยศาล หลวงตายึดหลักธรรมในพุทธศาสนาเป็นแกนกลาง ในการดูแลบำบัดผู้ป่วยโดยคำนึงถึงมิติทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตวิญญาณ ในสถานที่บำบัดรักษาใดๆ ในโลกนี้มีน้อยแห่งที่จะให้การดูแลได้ครบถ้วน อย่างเป็นองค์รวมและด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์ (อยาก จะเรียกว่าหัวใจของพระโพธิสัตว์) คือมีเมตตาหาสุดประมาณมิได้ มีอาจารย์แพทย์ที่พยายามจะรวมการแพทย์แผนตะวันออกกับตะวันตกเข้าด้วยกัน แต่ไม่สามารถรวมได้เพราะติดระบบ ติดกรอบความคิด แต่สิ่งนี้เกิดขึ้นแล้วที่ อโรคยศาล ผู้ที่เข้ามาสัมผัสไม่ว่าจะเป็นคนจนระดับกรรมกรชาวนา จนถึงระดับ ดอกเตอร์ ไม่ว่าจะเป็ศาสนาไหน ก็มีความสุขถึงแม้จะมีทุกข์กาย จากการเจ็บป่วยก็ตาม เมื่อได้พิจารณาดูที่ผลลัพธ์ของกระบวนการดูแลรักษา ก่อให้เกิดความสุขทั้งผู้ป่วยและจิตอาสาทุกท่าน นี่คืคุณค่าที่สำคัญอย่างยิ่ง ที่เกิดขึ้นแล้วในสังคมไทย

การฆ่าทำลายเซลล์มะเร็งย่อมมีผลกระทบต่อเซลล์ดี ในด้านจิตวิญญาณก็จะมีปฏิกิริยาตอบโต้จากผู้ถูกฆ่าเช่นกัน การปรับสมดุลร่างกายจิตใจ ด้วยแพทย์แผนไทย เป็นธรรมชาติบำบัด มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงร่างกายช้าๆ ทางด้านจิตวิญญาณจะเป็นการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของร่างผู้ป่วย และมะเร็ง เป็นความพึงพอใจร่วมกัน และทำให้เกิดความเจริญทางด้านจิตวิญญาณ จากการเห็นตามความจริงที่เปลี่ยนแปลงในร่างกายผู้ป่วย

ควรส่งเสริมและพัฒนาแพทย์แผนไทยด้านการใช้สมุนไพรเฉพาะโรค

มะเร็งต่างชนิดกันอาจมีสมุนไพรที่เฉพาะโรคลงไป ด้านการนวดเพื่อควบคุมอาการปวด เพื่อการไหลเวียนน้ำเหลือง การอบสมุนไพร ส่วนการผลิตสมุนไพร เช่น การปลูกหรือประสานงานแหล่งผลิต ควรมีการควบคุมคุณภาพการผลิตให้ได้มาตรฐาน ให้มีตัวยาคงที่สม่ำเสมอ แห้งปราศจากเชื้อรา เปิดให้แพทย์แผนไทยที่มีสูตรลับการรักษาโรคมะเร็งชนิดต่างๆ ที่ได้ผล จากที่ต่างๆ ของประเทศ ให้เข้ามาช่วยเหลือผู้ป่วย แบบจิตอาสา รวมถึงการศึกษาวิจัยถึงผลลัพธ์การรักษาในมิติต่างๆ

Holistic Health Care หมายถึง การดูแลคนทั้งคนอย่างเป็นคน ส่วน Humanized Health Care หมายถึง การดูแลแบบเข้าถึงหัวใจของคน เหมือนเข้าไปนั่งในหัวใจผู้ป่วย ซึ่งต้องอาศัยเมตตาและคุณธรรมที่สูงส่งของผู้ให้การดูแล ไม่ได้เน้นหนักด้านวิชาการใดๆ ที่อโรยศาลนั้นผู้ป่วยเดินเข้ามาอย่างไม่ต้องมีเงินก็ได้รับการดูแล มีอาหารให้ มีความรักความเอาใจใส่ดูแลผู้ป่วยทุกคนเป็นลูกกรอกของหลวงตา ไม่มีคำรถกลับบ้านแถมคำรถให้ ถ้าตายก็ทำพิธีศพเผาให้ฟรี ส่งวิญญาณให้ฟรี เหนือกว่าความคาดคิดของผู้ที่มารับบริการ

ทั้ง Holistic Health Care และ Humanized Health Care มีอยู่แล้วโดยธรรมชาติในอโรยศาล เพราะการทำงานไม่ใช่ด้วยใจของมนุษย์ ปุถุชนทั่วไปอย่างเดียว แต่เป็นด้วยใจของพระผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ผู้ทรงศีล ผ่านการฝึกฝนปฏิบัติมาอย่างดีแล้ว ถ้าเอาตำรา Holistic หรือ Humanized Health Care มาจับแล้วปฏิบัติตามตำราก็คงทำได้ยาก แต่นี่คือเนื้อแท้ที่เป็นภาคปฏิบัติล้วนๆ ของการให้การดูแล ดังนั้นผู้ที่เป็จิตอาสาที่จะได้รับการขัดเกลาให้มีเมตตา ไม่มีกิเลส โลภ มีสติ สมาธิ และสัมมาทิฐิ มุ่งหน้าทำความดีโดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย เช่นกัน

ตามความเห็นแล้วการเป็จิตอาสาของแพทย์ไม่ได้มีน้อย เพราะโดยอาชีพแพทย์เป็นการช่วยเหลือคนอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าถูกเก็บงำไว้ในส่วนลึกของจิตใจ เพราะเป้าหมายของชีวิตถูกดึงไปอยู่ที่ความสบายทางด้านวัตถุมากเกินไป ขาดการมองมิติทางด้านจิตวิญญาณ ซึ่งเป็นเป้าหมายระยะยาว ไปมองเห็น

ความสุขของชีวิตผูกติดกับเงิน จะรอให้มีเงินมากก่อนถึงจะพร้อมทำดีเพื่อคนอื่น เป็นกระแสของโลกที่ยากจะสวนทางได้ง่าย พอมีเงินมากพอก็แก่เสียแล้ว กำลังวังชาดลดอย ก็ไม่ยอมทำอีก

การเป็จิตอาสาของตัวเอง เริ่มจากการเคยทำกิจกรรม ค่ายอาสา พัฒนาชนบทแล้วตกผลึกทางความคิด มองเห็นเป้าหมายชีวิตนี้ อยู่ที่การทำ ความดีเพื่อประโยชน์สุขผู้อื่น อายุคนนั้นสั้นมากเราอาจจะตายเมื่อไหร่ก็ได้ ดังนั้นอย่าประมาทในการทำ ความดี การหาทรัพย์ได้มาควรใช้ให้เป็น ควรเปลี่ยนทรัพย์ให้เป็อริยะทรัพย์ คือ ทำบุญให้ประโยชน์คนอื่นบ้าง เมื่อหลวงตาชวนให้ไปดูแลผู้ป่วยที่วัดคำประมง แรกๆ ก็หวั่นๆ ว่าจะถูกคนอื่นมองว่าไปสนับสนุนสมุนไพร เมื่อดูแลแล้วพบว่าคนไข้มีความสุขและตายอย่างสงบ ยิ่งมีความมั่นใจมากขึ้น เนื่องจากใน รพ. ผู้ป่วยระยะสุดท้ายมักจะเสียชีวิตไม่สงบ ถูกพันธนาการด้วยเครื่องมือแพทย์

ดังนั้น จึงอยากให้ทุกท่านหันมาพิจารณาช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่ต้องหวังผลตอบแทน และไม่ต้องรอให้มีเงินมากๆ ก่อน หรือไม่ต้องรอให้แก่เสียก่อน เริ่มทำในสิ่งที่ทำได้ เช่น บริการผู้ป่วยที่มาตรวจให้ถึงที่สุดแห่งปัญญาของตนเอง ในทุกๆ มิติ เห็นใจผู้ป่วย คิดแทนผู้ป่วยว่าเขาต้องการอะไร อยากจะถามอะไร เรา อยากจะบอกอะไรเรา หรืออยากให้เราช่วยเหลืออะไร แล้วช่วยเขาโดยไม่ต้องหวังว่าจะมีอะไรตอบแทนนะ เอาแค่ปีละ ๑ วัน ในวันเกิดตัวเองก็ได้ หรือ สัก ๑ คน โดยไม่เร่งรีบมาก แล้วค่อยๆ ขยายออกไป ผมเชื่อว่าความ อิ่มเอิบใจเมื่อได้ช่วยเหลือคนโดยไม่มีผลตอบแทนจะเป็นพลังผลักดันให้เมล็ดพันธุ์ของจิตอาสาที่อยู่ในส่วนลึกของจิตใจแพทย์ ใต้ถอกและเบ่งบานออกดอก ออกผลต่อไป

การมาเป็จิตอาสาที่วัดคำประมง ขอให้มาด้วยใจอยากจะช่วยคนก็พอแล้ว พาตัวเองมาให้ถึงวัด และวิ่งเข้าหางาน เพราะที่นี้หลวงตาเปิดกว้าง อะไรที่เป็นความดี เป็ประโยชน์ต่อผู้ป่วย ไม่มีโทษ ทำได้เลย การทำความดีไม่ต้องขออนุมัติ ดังที่ ศ.นพ.ประเวศ วะสี เคยกล่าวไว้ การกินอยู่ที่วัดไม่ต้องห่วง หลวงตามีที่นอน และโรงครัวสำหรับจิตอาสาทุกท่าน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์

พรเลิศ จิตรแก้ว

ภาควิชาวิสัญญีวิทยา

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การศึกษา

๒๕๓๒ ปริญญาแพทยศาสตรบัณฑิต

(พบ.) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๒๕๓๕ วุฒิปริญญาตรีวิสัญญีวิทยา ราชวิทยาลัยวิสัญญีแพทย์แห่งประเทศไทย แพทยสภาฯ

๒๕๔๔ ประกาศนียบัตรเวชบำบัดวิกฤติ มหาวิทยาลัยโตรอนโต ประเทศแคนาดา

๒๕๔๕ อนุมัติบัตรสาขาต่อยอดเวชบำบัดวิกฤติ ราชวิทยาลัยอายุรแพทย์แห่งประเทศไทย แพทยสภาฯ

นพ.พรเลิศได้ร่วมมือกับเพื่อนในหลายวิชาชีพ ก่อตั้งคณะกรรมการพัฒนาการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายในโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ และเข้าร่วมโครงการวิจัย “กระบวนทัศน์ใหม่เรื่องความตาย” ของ สวรส. กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งได้นำเสนอเป็นหัวข้อใหญ่ในการประชุมประจำปี ๒๕๔๖ ของสถาบันพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาล ปีต่อมาร่วมเป็นอาสาสมัครฝ่ายแพทย์ในโครงการเผชิญความตายอย่างสงบ ของเครือข่ายพุทธิกา เครือข่ายการทำงานที่เกิดขึ้นได้มีการต่อยอดองค์ความรู้ นำไปสู่การประชุมวิชาการใหญ่เรื่อง “Improving Death for the Dying” ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ จากนั้นยังร่วมเป็นอาสาสมัครของวัดคำประมง เพื่อผสมผสานความรู้การแพทย์แผนตะวันออก และแผนตะวันตกในการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้ป่วยมะเร็ง

เนื่องจากการแพทย์ผสมผสานเป็นการเติมเต็มข้อดี ของทั้งการแพทย์แผนตะวันตกและแผนตะวันออกสำหรับผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย โดยมีพื้นฐานความคิดว่าผู้ป่วยไม่ควรเสียโอกาสในการรักษา ในกรณีที่เป็นมะเร็งที่สามารถรักษาหรือควบคุมอาการได้โดยการแพทย์ตะวันตก ในขณะที่เดียวกันก็ไม่ควรเสียโอกาส ที่จะมีความสุขสงบในเวลาที่เหลืออยู่อย่างจำกัด สำหรับผู้ป่วยในรายที่มีโอกาสเสียชีวิตสูง สำหรับผู้ป่วยบางรายเวลาที่เหลือไม่มากนัก เป็นโอกาสในการพัฒนาทางจิตใจของตนเองและครอบครัวด้วย

การดูแลรักษาผู้ป่วยมะเร็งที่คำประมง หลวงตาเริ่มจากการต่อสู้กับโรคร้ายโดยใช้ปัญญาพิจารณาเลือกสิ่งที่เหมาะสม ทั้งทางวิทยาศาสตร์และทางพุทธศาสตร์ เป็นการจัดการความทุกข์ทั้งทางกายและทางใจไปพร้อมกัน เมื่อหลวงตาพบทางแก้ปัญหาแล้ว ท่านมีเมตตาเผยแผ่และสร้างโอกาสให้ผู้ป่วยรายอื่นๆ ได้ดูแลซึ่งกันและกัน การทำงานของหลวงตาจึงเป็นธรรมชาติ เป็นพลังของคนๆ หนึ่งที่มีความตั้งมั่นในความดี ว่าสามารถเห็นยวนำความดีของคนหมู่มากได้ ด้านการรักษาก็เปิดโอกาสให้มีการดูแลทุกมิติ จุดเด่นอย่างหนึ่งที่หลวงตาใช้ในการดูแลเรื่องจิตใจ คือการสร้างเหตุปัจจัยได้แก่สิ่งแวดล้อมทางกายภาพและทางสังคมที่เหมาะสม ไม่ได้เน้นให้ผู้ป่วยทำใจให้สงบด้วยปัจจัยภายในอย่างเดียว คิดว่าเหมาะสมสำหรับคนทั่วไป ซึ่งไม่ได้มีพื้นฐานทางจิตใจที่เข้มแข็งมาก่อน

การแพทย์ผสมผสานที่คำประมง หรือการแพทย์แผนไทยมีข้อดี คือมีความเป็นองค์รวมอยู่ในตัวเอง ผู้ป่วย ครอบครัว และผู้ที่ให้การดูแลได้แชร์ความเมตตา และความปรารถนาดีให้กันและกัน การรักษามุ่งปรับสมดุลให้ร่างกายให้อยู่ได้ในสภาวะที่มีโรค และอาการต่างๆ คุณภาพ สิ่งหนึ่งคือเราไม่รู้จักไถ่แท้จริงของยา ซึ่งผมไม่แน่ใจว่าการแยกศึกษาเป็นส่วนๆ จะให้คำตอบได้ สิ่งที่เราทำได้คือการจดบันทึกที่เป็นระบบ ว่าผู้ป่วยแบบไหนได้รับยาอย่างไร มีการตอบสนองอย่างไร โดยการตอบสนองไม่ควรจำกัดเฉพาะค่าตัวเลข สัญญาณชีพหรือการตรวจต่างๆ แต่เป็นการให้ผู้ป่วยได้ประเมินสิ่ง

ที่เกิดขึ้นว่ามีผลต่อความสุข หรือคุณภาพชีวิตของตัวเองและครอบครัวอย่างไรด้วย

การอาสาช่วยที่โรคมัยจริง ๆ แล้วไม่ได้ถือว่าช่วยหลวงตา แต่กลับคิดว่าหลวงตาต่างหากที่ช่วยให้เราได้มีโอกาสทำบุญ โดยไม่จำกัดสถานที่และเวลา มีโอกาสได้เห็นงานที่หลวงตาทำมาเกือบสี่ปีแล้ว เห็นว่าน่าจะเป็นประโยชน์กับสังคมไทยเลยช่วยเผยแพร่ ให้คนได้รับรู้และได้ภูมิใจกับของดีที่เรามีอยู่ ผมคิดว่าฐานวัฒนธรรมของเราสามารถต่อยอดการแพทย์แบบผสมผสานได้ เพราะโดยธรรมชาติแล้วเวลาใครเจ็บป่วยโดยเฉพาะมะเร็ง แม้แต่บุคลากรทางการแพทย์ก็มักมีการผสมผสานศาสตร์ต่างๆ ด้วยตนเอง หรือครอบครัวที่มีความหวังดีต่อกัน ดังนั้นการแยกเป็นทางสองแพร่งดูจะเป็นสิ่งที่ผิดธรรมชาติ และความต้องการของคนในสังคมไทยมากกว่าที่จะถามว่ารวมกันได้หรือไม่ แต่ทั้งนี้ต้องมีความเคารพซึ่งกันและกัน ยอมรับในข้อจำกัดของแต่ละฝ่าย มีเป้าหมายร่วมกันที่ตัวผู้ป่วยและครอบครัว โดยระมัดระวังเรื่องผลประโยชน์ทั้งในด้านที่เป็นตัวเงินหรืออื่นๆ

กับคำกล่าวที่ว่า การแพทย์สมัยใหม่มุ่งทำลายหรือฆ่ามะเร็งและเซลล์ข้างเคียง แต่การแพทย์แผนไทยปรับสมดุลในการรักษา รวมถึงการใช้ความศรัทธาเป็นตัวเชื่อมนั้น เป็นความมั่งงายหรือไม่ ส่วนตัวผมคิดว่าเป็นการใช้เหตุผลที่ตรงไปตรงมา ถ้าสามารถกำจัดเหตุได้ ผลก็ไม่เกิด แต่ทั้งนี้การแพทย์สมัยใหม่ก็ไม่ได้มองแค่ระดับเซลล์แล้ว เนื่องจากวิธีการที่ใช้ทุกแบบทำให้เกิดแรงกระเพื่อมในระดับอวัยวะ ระดับปัจเจกบุคคล อาจรุนแรงถึงระดับครอบครัวได้ ดังนั้น การแพทย์สมัยใหม่ก็เปิดรับศาสตร์ที่มาช่วยลดแรงกระเพื่อมนี้มากขึ้น

มีการใช้ยาเพื่อบรรเทาอาการ มีการดูแลความสุขสบาย มีการส่งเสริมทางจิตใจและสังคม เพื่อให้ผู้ป่วยสามารถดูแลตนเองและอยู่กับโรคได้อย่างมีคุณภาพชีวิตที่ดี แต่สิ่งหนึ่งที่มีการแพทย์กังวล คือ การด่วนสรุปผลการรักษาจากเหตุการณ์เฉพาะ ซึ่งอาจไม่ได้ติดตามมานานพอ หรือ ไม่ได้มองถึงปัจจัย

แฝงซึ่งมีผลทางตรงหรือทางอ้อมให้คนหนึ่งต่างจากอีกคนหนึ่ง ความศรัทธาและความเชื่อถือเป็นสิ่งจำเป็นที่ทำให้มนุษย์เราอยู่ได้ โดยเฉพาะในเวลาที่ยากลำบาก คนที่มีศรัทธาถือเป็นข้อดี ในแง่ที่พบความสุขสงบได้ง่ายกว่าคนอื่น แต่ทั้งนี้ต้องระวังคนที่ทำให้เป็นเรื่องผลประโยชน์หรือสร้างราคาที่เกิดขึ้นจริงได้

ในปัจจุบันยาสังเคราะห์จากยาแผนโบราณซึ่งต่างชาติกำลังต่อยอดนำไปเป็นลิขสิทธิ์ของตัวเอง ตามความรู้สึกละอองแพทย์ถือเป็นเรื่องที่น่าอายในการกล่าวอ้างสิ่งที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของคนชาติหนึ่งเป็นของตนเอง สิ่งเหล่านี้น่าจะเป็นประโยชน์กับมวลมนุษยย์มากกว่าเป็นผลประโยชน์ส่วนตัว แต่ทั้งนี้เราต้องทันเกม หรือสังคมเราต้องมีองค์กรที่ยอมรับหน้าที่ในการพิทักษ์สิทธิเหล่านี้ แม้จะดูว่าเป็นงานเชิงป้องกัน ถ้าไม่เกิดเรื่องคนก็ไม่เห็นประโยชน์

หากจะกล่าวถึง Holistic Health Care ในการรักษาพยาบาลทุกวันนี้ ผมคิดว่าคำว่า การแพทย์แบบองค์รวมเป็นเหมือนคำพูด ที่แก้อาการของการแพทย์แบบที่แยกส่วนเป็นหลายๆ องค์ประกอบ และพยายามพูดเพื่อให้มีการจับมารวมกัน คือ ให้ฝ่ายที่ทำเรื่องกายมาผสานกับฝ่ายที่ทำเรื่องจิตใจและสังคม แม้แต่ฝ่ายที่ทำเรื่องจิตใจเองก็แยกได้เป็นหลายแบบ ให้แง่ของคนปฏิบัติงานจริงจะรู้สึกเหนื่อยเพิ่มขึ้น คือมีหน้าที่ต้องทำงานเดิมแล้ว ต้องมาเติมมิติอื่นอีก พอมีการใช้คำว่า การแพทย์ที่มีหัวใจของความเป็นมนุษย์ ทำให้เราลดความหนักใจนี้ไปได้มาก คือทำให้เราระลึกได้ว่าการทำงานปกติด้วยท่าทีที่มนุษย์พึงมีต่อเพื่อนมนุษย์ที่ทุกข์ยาก หรืออ่อนแอกว่านั้น มีความเป็นองค์รวมอยู่แล้ว และความเป็นมนุษย์นั้นครอบคลุมถึงการเอื้ออาทรต่อตนเองที่อาจอ่อนล้าหรือหวั่นไหวได้ ช่วยให้มีการดูแลตนเองควบคู่กับการดูแลผู้ป่วยและเพื่อนร่วมงานด้วย

ด้านงานจิตอาสาของแพทย์และพยาบาลสมัยนี้ยังมีอยู่มาก คือนอกจากงานอาสาสมัครในรูปแบบ เช่น การออกหน่วยแล้ว ในทุกๆ ที่เราจะเห็นคนที่ทำกินเวลาหรือทำงานเกินหน้าที่ เช่น มาดูผู้ป่วยในช่วงวันหยุดโดยไม่ได้คิดค่าตอบแทน การพยายามอธิบายช่วยเหลือทุกวิถีทาง เพื่อไม่ให้คนไข้ต้องกลับ

มาโรงพยาบาลตนเองอีก คนที่สามารถเห็นความทุกข์คนอื่นเป็นโอกาสในการทำความดี โดยไม่ไปจมกับความทุกข์นั้น จะมีโอกาสทำอะไรให้คนอื่นได้มาก คนที่เป็นจิตอาสาจะมีความสุขที่เห็นว่าตนเองมีคุณค่าต่อผู้อื่นได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เห็นด้วยคำพูด แต่เป็นการลงมือแล้วมาดูความรู้สึกที่เกิดขึ้นในตัวเอง

สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่สะสม อาจเริ่มตั้งแต่เป็นนิสิตแพทย์ตัวเล็ก ๆ ที่ช่วยให้ผู้ป่วยยิ้มได้ พอไปต่างประเทศได้พบว่างานอาสาสมัครเป็นเหมือนวัฒนธรรมของเขา โดยเฉพาะในสังคมที่ครอบครัวห่างเหินกันมาก พอกลับมาอยากให้สังคมเราให้โอกาสคนได้ทำสิ่งที่ตัวเองถนัด หรือเป็นข้อเด่นสำหรับคนอื่น และให้วันหนึ่งข้างหน้าเราก็เปิดโอกาสให้คนอื่นได้ให้เรบ้าง การทำงานจิตอาสาสำหรับผู้ปวยระยะสุดท้ายทุก ๆ ที่ สำคัญที่ทำให้เขาเห็นคุณค่าในตนเองมากขึ้น การให้สิ่งที่เขาได้เห็นในเบื้องต้น แต่น่าจะใช้เป็นเพียงสื่อว่าเราเข้าใจความต้องการของเขามากกว่า การเน้นให้ได้วัตถุมาก ๆ อาจมีผลทำให้เขารู้สึกด้อยค่าลง ไม่ว่าจะทำหน้าที่อะไร การทำตัวให้เล็กเข้าไปอย่างนอบน้อม และการรับฟังอย่างลึกซึ้งเป็นพื้นฐานสำคัญของคนอาสาที่จะไปช่วยเหลือผู้อื่น

อาจารย์ชูบ

แพทย์ชำนาญการแผนไทย

ด้านการเยียวยาบำบัดรักษาโรคด้วยสมุนไพร

จากการศึกษาเกี่ยวกับสมุนไพรแพทย์แผนไทยโบราณ จนมีความรู้ความเชี่ยวชาญในการรักษาอาการต่างๆ นั้น อาจารย์ชูบ นับเป็นผู้หนึ่งที่มีความรู้เกี่ยวกับสมุนไพรในการรักษาโรคมะเร็งและโรคร้ายแรงต่างๆ อาจารย์บอกว่าสมุนไพรนั้นสามารถรักษาได้จริง เนื่องจากโรคต่างๆ ที่มีในปัจจุบันนั้นไม่ได้แตกต่างจากในโรค หรือความเจ็บป่วยของมนุษย์มาแต่โบราณกาล การรักษาโรคต่างๆ นั้น จะสามารถสัมฤทธิ์ผลในการรักษาได้หรือไม่ ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญ คือ ความสามารถของแพทย์แผนไทยที่ต้องมีศักยภาพอย่างมาก ในการวินิจฉัยวิเคราะห์วินิจฉัยอาการของโรค และการดำเนินการของโรคได้ถูกต้องเหมาะสม ถึงการเจ็บป่วยนั้นๆ ป่วยจากสาเหตุใดเป็นเหตุ หรือเชื้อโรคใดเป็นเหตุ การวิเคราะห์วินิจฉัยปัจจัยของโรคได้อย่างถูกต้อง ส่งผลให้จ่ายยา (คำโบราณ คือ *เจียดยา*) ให้ตรงกับโรคที่เป็น จนสามารถแก้ไขอาการที่แทรกซ้อนโรคนั้นๆ อยู่ พร้อมๆ กับการป้องกันรักษาโรคที่เกิดตามมาอย่างได้ผล

โรคมะเร็งตามคัมภีร์ศาสตร์ตำรายา ได้แยกไว้โดยละเอียดถึงตำแหน่งที่เกิดที่เป็น ในแต่ละอวัยวะได้มีการแยกยากำกับไว้อย่างชัดเจน ส่วนโรคร้ายต่างๆ ที่กล่าวกันว่ารักษาไม่หายนั้น ยาสมุนไพรสามารถรักษาหายได้ การ

กล่าวว่าแพทย์แผนไทยรักษาได้ทุกโรคนั้นจริง เพราะคัมภีร์ศาสตร์โบราณมีการบันทึกไว้อย่างละเอียดมาก จากประสบการณ์การรักษาผู้ป่วยตามบันทึกในคัมภีร์ศาสตร์ สามารถทำได้จริงตามคำโบราณ บัญชีของการรักษาขึ้นอยู่กับตัวผู้ป่วยจะต้องกินยา และปฏิบัติตามอย่างเข้มงวดจริงจัง โดยมากอาการผู้ป่วยที่มาพบผู้รักษาส่วนใหญ่มักเป็นมากแล้ว ในคัมภีร์ศาสตร์ได้มีอาการของผู้ป่วยต่างๆ บันทึกไว้ว่าเป็นในระดับไหน จะรักษาได้หรือไม่ หากบางอาการระบุว่ารักษาไม่ได้เพราะเป็นอาการสุดท้ายแล้ว การรักษาเพื่อให้อายุยืนยาวลดทอนความทุกข์ทรมาน เป็นการรักษาไปตามอาการ บางโรคอาการรักษาได้ส่วน ๑ เสีย ๓ ส่วน อย่างนี้เป็นต้น ซึ่งผู้ป่วยต้องเข้าใจ

ด้วยเหตุผลต่างๆ เหล่านี้จึงสรุปได้ว่า การรักษาด้วยวิชาความรู้แบบแพทย์แผนไทย จะสัมฤทธิ์ผลได้หรือไม่ขึ้นอยู่กับศักยภาพของผู้เป็นแพทย์เอง ว่ามีความรู้จริงในคัมภีร์ศาสตร์หรือไม่ หากเป็นผู้รู้จริงจะสามารถวินิจฉัยโรคได้ถูกต้อง และสามารถให้ยากับผู้ป่วยได้ถูกขนาดกับโรค อาการของผู้ป่วยก็จะทุเลาเบาบางจนกระทั่งหายเป็นปกติได้

ในเวลานี้ศาสตร์แห่งการรักษาด้วยสมุนไพร โดยแพทย์แผนไทยเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางออกไป ในหลายประเทศได้เข้ามาศึกษาทำวิจัยเมื่อได้ผลจึงได้นำตำรายาอันเป็นภูมิปัญญาของบรรพบุรุษเราไปพัฒนาต่อให้ทันสมัยมีวิจัยรองรับและขึ้นทะเบียน หรือที่เรียกว่าจดลิขสิทธิ์เป็นของเขานั้น ทำให้อาจารย์ในฐานะแพทย์แผนไทยรู้สึกเสียใจ เพราะคนไทยเป็นคนนำไปให้เขาเองไปเผยแพร่ ไปสอน ไปบอกเขา แต่กลับไม่คิดทำกันเองวิจัยขึ้นมาเอง ทั้งที่บันทึกประวัติศาสตร์ของชาติก็มี ทั้งบางคนก็หวงไว้จนสาบสูญไปกับตัวบ้างก็เห็นแก่เงินคิดยาในราคาแพงลี้วกับคนที่หมดหนทาง บ้างก็หลอกลวงเขาไม่ได้มีความรู้จริง หรือไม่ก็นำไปต่อยอดให้ต่างชาติเอง อันเป็นผลเสียของการแพทย์แผนไทยและภาพลักษณ์อันน่าเชื่อถือแทบทั้งสิ้น รวมไปถึงการไม่ยอมรับในภูมิปัญญาของบรรพชนตัวเอง แล้วจะใครจะมาเห็นค่า

เมื่อพระปพนพัชร จิตรธัมโม เข้ามาพัฒนาและก่อตั้งสถาบันญาณ

สิทธิธรรมโอสถบำบัด เพื่อรองรับการรักษาโรคมะเร็งด้วยแพทย์แผนไทยและสมาธิบำบัด โดยส่วนตัวมีความศรัทธาต่อสิ่งที่ท่านทำอย่างมาก จึงได้เข้าไปช่วยรักษาผู้ป่วยมะเร็งในอโรคยศาล พร้อมทั้งสอนวิชาความรู้ทางแพทย์แผนไทยให้แก่ผู้สนใจศึกษาในวัดคำประมง เพื่อจะได้เป็นกำลังช่วยเหลือหลวงตาในวัดต่อไปในอนาคตได้ ซึ่งการรักษาโรคมะเร็งด้วยการแพทย์แผนไทย โดยผนวกเข้ากับสมาธิบำบัด และใช้พระคาถาในการให้พลังพุทธทานุภาพกำกับยานั้น ยิ่งทำให้ยามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น คนไข้มีกำลังสติ สมาธิ และกำลังที่จะต่อสู้กับโรคได้ดีขึ้น

คุณสยันต์ พรมดี

ผู้อำนวยการโรงเรียนภัทรเวชสยาม
(การแพทย์แผนไทย)

โรคมะเร็งเป็นโรคเรื้อรังร้ายแรงที่พบมาก และเป็นปัญหาสาธารณสุขของโลกในระดับหนึ่ง สถานการณ์โรคมะเร็ง ในประเทศไทยพบว่ามะเร็งเป็นสาเหตุการตายอันดับ ๓ รองจากโรคหัวใจและอุบัติเหตุ เราจะทราบข่าวต่างๆ เกี่ยวกับอุบัติการณ์ของโรคจากทางทีวี หนังสือพิมพ์ และสื่อต่างๆ ว่าคนดัง ดารา นักร้อง เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งกันมาก ในปัจจุบันนี้ การแพทย์แผนไทยกับการรักษาโรคมะเร็ง กำลังได้รับความสนใจ และกระแสการตอบรับได้เพิ่มมากขึ้น ปัญหาที่ตามมา คือ เมื่อความเชื่อถือด้านแผนไทยเริ่มเข้ามาค้าขายที่ใช้ในการรักษาโรคมะเร็ง ก็เริ่มแพงขึ้น แถมบางครั้งคนไข้ยังถูกหลอกด้วยการโฆษณาโอ้อวดสรรพคุณสารพัดเกินความเป็นจริง เมื่อคนไข้หมดทางเลือก จึงตกเป็นเหยื่อเพราะความเห็นแก่ได้ของหมอบางคน สิ่งเหล่านี้ต้องได้รับการแก้ไขอย่างจริงจังจากผู้ที่เกี่ยวข้อง สร้างความถูกต้องเป็นธรรม

ปัญหาและจุดอ่อนของการแพทย์แผนไทยนั้นมีหลายประการ ซึ่งเกิดจากการขาดความต่อเนื่องของการพัฒนาการ การแพทย์แผนไทย ทั้งเรื่องค่ารักษา ค่ายา การแพทย์แผนไทยนั้น สมัยดั้งเดิมการรักษาของหมอพื้นบ้านส่วนใหญ่จะมีค่าครูเพียงเล็กน้อย หรือหากใครไม่มี ก็จะรักษาฟรี หรือใครมีผลหมากรากไม้ ก็จะนำมาเป็นค่ารักษา ซึ่งเป็นการช่วยเหลือกัน จนเรียกกันว่า

“ยาขอหม่อว่าวาน” อาชีพการเป็นหมอพื้นบ้านจึงไม่รวย แต่หากจะเป็นที่นับถือและเป็นผู้ที่มีคุณค่าทางสังคมในชุมชนนั้น

ในปัจจุบันนี้แพทย์แผนไทยนับเป็นวิชาชีพสาขาหนึ่ง ต้นทุนเรื่องยาและการรักษาจึงมีมากขึ้น แต่โดยทั่วไปราคาก็ยังอยู่ในระดับที่ประชาชนพอรับได้ แต่หากเป็นยาที่ใช้รักษาโรคมะเร็ง ตำรับยาเฉพาะราคาก็จะแพง แต่ถ้าเทียบกับยาจีนแล้ว ยาของเรายังถือว่าถูก ปัญหาคือจะต้องประชาสัมพันธ์ให้คนไข้ หรือคนทั่วไปได้ทราบถึงสถานที่รักษาที่ได้มาตรฐาน มีกรรมวิธีการรักษาที่ถูกต้อง ข้อมูลโปร่งใส ตรวจสอบได้ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับคนไข้และบุคคลทั่วไป นำความเชื่อถือ เชื่อมั่น และศรัทธากลับคืนมา โดยเฉพาะพวกที่หลอกลวงนั้นต้องปราบปรามอย่างหนักเพื่อสร้างความไว้วางใจแก่ผู้ป่วย

ตัวอย่างการรักษาของหลวงตา ถือเป็นต้นแบบของผู้ที่ทำคุณประโยชน์แก่วงการแพทย์แผนไทย โดยการใช้จ่ายแผนไทยรักษาผู้ป่วยโรคมะเร็งจนได้ผลเป็นที่น่าพอใจ การรักษาของหลวงตา เป็นวิธีการรักษาแบบองค์รวม (Holistic Health Care) คือ การให้ความสำคัญ ทั้งร่างกาย-จิตใจ ท่านได้ใช้ความรู้ความสามารถทางการแพทย์แผนไทยเป็นหลัก ผสมผสานกับสมาธิ บำบัด ดนตรีบำบัด และการรักษาตามอาการตามแพทย์แผนปัจจุบันร่วมด้วย

จนเป็นที่ยอมรับจากหลายสถาบัน การที่ท่านได้ไปบรรยาย เรื่องโรคมะเร็งตามหน่วยงานต่างๆ ไม่ว่าจะภาครัฐและเอกชน เป็นตัวชี้ให้เห็นว่าปริญญาเอกวิทยาศาสตร์คุณฐิบัณฑิต สาธารณสุขชุมชน ที่หลวงตาได้รับครั้งนี้ นับเป็นเรื่องสมควรและเหมาะสมเป็นอย่างยิ่ง ควรแก่การยกย่องและสดุดี เพราะท่านให้การเยียวยาผู้ป่วยและญาติทั้งทางร่างกายจิตใจ โดยเฉพาะการเข้าถึงจิตวิญญาณที่ยังไม่มีสถานพยาบาลใดในเมืองไทยรองรับถึงขั้นนี้

หัวใจสำคัญโรคยศาสตร์ วัดคำประมง รักษาผู้ป่วยมะเร็ง โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย นับเป็นการช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ในยามเจ็บไข้ได้ป่วย ผู้ป่วยโรคมะเร็งที่มาทำการรักษาตัวที่นี่ ส่วนใหญ่จะเป็นระยะสุดท้ายซึ่งหมดหวังในการรักษาที่โรงพยาบาลแล้ว แต่เมื่อมารักษาที่นี่แล้วหลายคนมีชีวิตยืนยาวได้อีกต่อไป

และเมื่ออาการลูกกลมในท้ายที่สุดคนไข้จะไม่ทรมาณตายอย่างสงบ สิ่งสำคัญ หากผู้ป่วยมารับการรักษาเมื่อเป็นระยะแรกๆ โอกาสที่จะหายมีสูงมาก ถึงแม้ผู้ป่วยจะมีมาก ผมรู้สึกว่าการหลงตาไม่ได้ถือเป็นภาระเลย แต่กลับมีจิตมุ่งมั่นที่จะช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ต่อไป ไม่ว่าจะเป็ชนชาติใด ศาสนาใด ซึ่งในตอนหนึ่งท่านได้เมตตา กล่าวกับผม ถึงความต้องการที่จะให้โรคมะเร็งเป็นสถานที่รักษาผู้ป่วย ทุกหมู่เหล่า ไม่ว่าจะชาติ-ศาสนาใด นับได้ว่าท่านเป็นผู้ที่มีภาวะทางจิตใจสูงส่งยิ่งนัก

ผมรู้จักวัดคำประมงประมาณปี ๒๕๔๕ จากแนวทางการรักษาผู้ป่วยโรคมะเร็ง ด้วยยาหม้อของหลวงตาด้วยความสนใจเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งเป็นการรักษาฟรีและได้ผลด้วย เดือนตุลาคม ปี ๒๕๕๐ ผมได้รับความเมตตาจากหลวงตา โดยทำโครงการนำร่อง นำนักศึกษาแพทย์แผนไทยจากโรงเรียนภัทรเวชสยาม (การแพทย์ไทย) อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี จำนวน ๓๐ คน ไปศึกษาดูงาน การดูแลรักษาผู้ป่วยโรคมะเร็งระยะสุดท้าย ร่วมกับนิสิตคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่ ๒ จำนวน ๒๐ คน ระยะเวลา ๔ วัน ซึ่งในการฝึกงานครั้งนั้นหลวงตาได้จัดให้ผสมผสานระหว่างแพทย์แผนไทย กับแพทย์แผนปัจจุบัน กลมกลืนกันยิ่งนัก มีการจัดกิจกรรมร่วมกัน เช่น ตอนเช้า ตื่นตี ๔ สวดมนต์ ฝึกนั่งสมาธิ-ตักบาตรร่วมกับผู้ป่วย (ที่มีอาการดีขึ้นแล้ว) ๕ โมง จัดกลุ่ม ระหว่างนักศึกษาแพทย์แผนไทย และนิสิตแพทย์จุฬาฯ ออกตรวจเยี่ยมผู้ป่วยตามที่พักรักษา ตอนเย็นสรุปรายงานต่อหลวงตาและฟังหลวงตาบรรยาย และนำสวดมนต์พร้อมกับผู้ป่วยจนถึง ๕ ทุ่ม จึงกลับที่พัก นิสิตทุกคนพร้อมทั้งคณะอาจารย์ที่ไปฝึกงานมีความรู้สึกที่ดี มีความผูกพันกับหลวงตาและอโรคยศาล วัดคำประมงมาก หากมีโอกาสจะได้กลับมาช่วยหลวงตาในการดูแลผู้ป่วยอีก

ในปัจจุบันมีผู้ป่วยโรคมะเร็งเข้ามารักษาที่อโรคยศาลเป็นจำนวนมาก ซึ่งต่อไปจะต้องใช้บุคลากรทางการแพทย์และเจ้าหน้าที่ต่างๆ เพิ่มขึ้นเพื่อรองรับผู้ป่วย ผมได้นำเรื่องนี้เข้าที่ประชุมคณะกรรมการบริหาร

โรงเรียนภัทรเวชสยาม (การแพทย์ไทย) จึงมีมติให้ถวายทุน การศึกษา การแพทย์แผนไทย ประเภทเภสัชกรรมไทยและเวชกรรมไทยจำนวน ๓ ทุน ให้กับหลวงตา เพื่อจะได้คัดเลือกคนมาเรียนแพทย์แผนไทย ระยะเวลา ๓ ปี เมื่อสำเร็จแล้วจะได้กลับไปช่วยรักษาคนไข้ที่อโรคยศาลต่อไป

การรักษาของหลวงตาเป็นการแพทย์ทางเลือก (Alternative Medicine) จะต้องมีการฝึกบุคลากรที่ชำนาญเฉพาะทางไว้รองรับ การกำหนดหน้าที่ให้ชัดเจน เพราะความเป็นศาสตร์ของแพทย์แต่ละสาขา ย่อมแตกต่างกันออกไปตามวิธีการ แต่มีเป้าประสงค์เดียวกันคือผู้ป่วยได้รับการตอบสนองที่ดีที่สุดคือการหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่

ส่วนตัวผมรู้สึกชื่นชมต่อผู้มีเข้ามาทำงานเป็นจิตอาสาเนิ่นนาน เพราะจะต้องเป็นผู้เสียสละอย่างสูง และมีจิต ประกอบด้วยความเมตตากรุณาเป็นที่ตั้ง จิตอาสาที่เข้ามาช่วยทำคุณประโยชน์แก่สังคม ย่อมมีความชำนาญในแต่ละเรื่องไม่เหมือนกัน ในการทำกิจกรรมของทางอโรคยศาลจึงจะต้องมีหน่วยคัดกรอง จิตอาสาที่จะเข้ามาทำงานมีการกำหนดขอบข่ายในกิจกรรมให้ชัดเจน เพื่อจิตอาสาจะได้เข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเอง ถึงข้อควรปฏิบัติ และข้อละเว้นในการปฏิบัติภารกิจ เพราะการเข้ามาช่วยผู้ป่วยโรคมะเร็งนั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อนมาก ในทางการแพทย์ควรต้องพิจารณาอย่างเป็นระบบ

ในความเป็นจริงการแพทย์แผนไทยนั้น ได้มีวิวัฒนาการมานานแล้ว ก่อนยุคสุโขทัยเรื่อยมาจนถึงสมัยกรุงศรีอยุธยา การแพทย์แผนไทยรุ่งเรืองมาก ราชทูตจากฝรั่งเศส ลา ลูแบร์ ยังได้บันทึกไว้ ที่เขาบอกว่าหมอไทยให้กินแต่ยาหม้อ ซึ่งก็เป็นเรื่องจริง เพราะกินยาหม้อแล้วหาย บรรพบุรุษ ปู่ย่า ตายาย ก็ให้กินมาโดยตลอด ถ้าหมอไทยไม่จริง รักษาแล้วไม่หาย เขาคงไม่ยกย่องหมอไทยอย่างชัดเจนอย่างนี้

ต่อมาในสมัยรัชกาลที่ ๕ พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงให้มีการจัดตั้งศิริราชพยาบาล มีการเรียนการสอนและการให้การรักษา ทั้งการแพทย์แผนโบราณและแพทย์แผนตะวันตกร่วมกัน หลักสูตร ๓ ปี ต่อมา

ได้มีการยกเลิกหลักสูตรนั้นเสีย และกระแสแพทย์ตะวันตกเข้ามามีอิทธิพลมากขึ้น จึงทำให้แพทย์แผนโบราณขาดการสนับสนุนไปช่วงระยะหนึ่ง

มาในสมัยรัชกาลปัจจุบัน การแพทย์แผนไทยได้รับการฟื้นฟูขึ้นมาอีก ทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชนเริ่มให้การสนับสนุนมากขึ้น เนื่องจากเป็นภูมิปัญญาความรู้อันประเมินค่าไม่ได้ จึงเป็นเรื่องที่น่ายินดีเป็นอย่างยิ่ง ที่อโรคยศาล วัดคำประมง โดยหลวงตาปพนพัชร จิรัธมโม ได้ก่อตั้งสถานที่แห่งนี้ซึ่งรักษาโรคมะเร็งด้วยยาหม้อ (หรือแผนไทย) อันเป็นภูมิปัญญาดั้งเดิมของไทย ด้วยความเอื้ออาทรและไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน ไม่คิดค่าใช้จ่ายแก่ผู้ป่วยแต่อย่างใด จึงควรได้รับการส่งเสริมและได้รับการสนับสนุนต่อไป

ดร.วิเชียร ลิทธิประภาพร

จิตอาสา ที่ปรึกษางานวิทยาศาสตร์การแพทย์
ด้านดนตรีบำบัด

การศึกษา

๒๕๓๖ ปริญญาตรี (เกียรตินิยม) ด้าน
ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒๕๔๐ ปริญญาโทด้านภาษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล

๒๕๔๕ ปริญญาเอกด้าน Neurosciences มหาวิทยาลัยมหิดล

๒๕๔๘ ประกาศนียบัตรด้าน Cognitive Neurosciences
มหาวิทยาลัยเฮลซิงกิ ประเทศฟินแลนด์

๒๕๕๐ หลังปริญญาเอกด้าน Cognitive Neurosciences
วิทยาลัยแพทยศาสตร์ (College of Medicine) มหาวิทยาลัยแห่งชาติโซล
(Seoul National University) ประเทศเกาหลีใต้

จากการติดตามงานการแพทย์ผสมผสาน วัดคำประมง มาได้ระยะหนึ่ง
สิ่งที่ประทับใจอย่างมาก คือ การดูแลผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายของอโรคยศาล
ซึ่งไม่เพียงคำรักษาพยาบาลที่ไม่คิดมูลค่าแล้ว ผู้ป่วยที่มีความต้องการเข้ามา
รับการรักษาและขาดแคลนทุนทรัพย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งค่าเดินทางมายัง
อโรคยศาล วัดคำประมง หลวงตาก็ยังรับผิดชอบค่าเดินทางให้กับผู้ป่วยเพื่อจะ
ได้สามารถเข้ามารับการรักษาอีกด้วย

หลังจากที่ผู้ป่วยได้เข้ารับการรักษาที่วัดคำประมง เมื่ออาการต่าง ๆ รวม
ไปถึงอาการที่แทรกซ้อนได้ทุเลาลง และต้องการที่จะกลับไปพักรักษาตัวต่อ

ที่ภูมิลำเนาตัวเอง หลวงตายังได้เมตตาค่าเดินทางให้กับผู้ป่วยอีก นับได้ว่าเป็นความเมตตาอย่างสูงที่หลวงตาได้มอบให้กับผู้ป่วยที่หมดหวังจากการรักษาด้วยหนทางอื่นๆ เมื่อหลวงตาได้มอบทางเลือกในการรักษาโรคมะเร็งที่อโรคยศาล ให้กับผู้ป่วย ทำให้ผู้ป่วยต่างก็มีความหวังและมีกำลังใจที่ดีในการต่อสู้กับโรคร้ายต่อไป เท่าที่ผมทราบ จากความเมตตาของหลวงตานี้ ภาระค่าใช้จ่ายสำหรับผู้ป่วยได้เพิ่มสูงขึ้นพร้อมๆ กับปริมาณของผู้ป่วยที่ได้เพิ่มขึ้นหลายเท่าในแต่ละปี นอกจากผู้ป่วยแล้ว หลวงตายังดูแลให้ความช่วยเหลือกับญาติของผู้ป่วยด้านความรู้ในการดูแลคนไข้ และการปฏิบัติตัวพร้อมๆ กับเข้าใจหลักธรรมในการครองใจ แม้ภาระค่าใช้จ่ายที่สูงมากขึ้นแต่ผู้ป่วยหลวงตาไม่ได้เกิดความท้อแท้แต่ประการใด

จากความตั้งใจของหลวงตา ในการทำสถานรักษาผู้ป่วยมะเร็งให้เกิดขึ้นภายในวัดคำประมงนั้น เป็นความตั้งใจที่จะให้เป็นสถานในการดูแลรักษาพยาบาลผู้ป่วยมะเร็ง ด้วยวิธีการแพทย์ผสมผสาน ระหว่างการแพทย์แผนไทยกับแพทย์แผนปัจจุบัน เป็นลักษณะเด่นของการดูแลรักษาผู้ป่วย ด้วยแนวทางของพุทธศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ที่ถูกนำมาหลอมรวมกันเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการความทุกข์ ทั้งที่เกิดจากทางด้านร่างกาย และทางด้านจิตใจของผู้ป่วยได้อย่างกลมกลืนและเหมาะสม ทั้งนี้เป้าหมายของหลวงตาไม่ได้อยู่ที่การรักษาให้หายหรือไม่หายแต่ความสงบและการมีความสุขในช่วงสุดท้ายของชีวิตผู้ป่วยนั้นสำคัญยิ่งกว่า ด้วยเหตุนี้ การดูแลรักษาผู้ป่วยของหลวงตา จึงเน้นความเป็นธรรมชาติที่สามารถนำมาบำบัดรักษาผู้ป่วยได้อย่างดีเยี่ยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการดูแลในเรื่องจิตใจของผู้ป่วย ซึ่งจะเกิดพลังสำคัญและเป็นพื้นฐานทางจิตใจที่เข้มแข็ง เพื่อที่จะให้มีพลังในการต่อสู้กับโรคมะเร็งที่เป็นอยู่ได้ต่อไป

การทำงานของหลวงตา ณ ปัจจุบัน ท่านได้ให้ความเมตตาต่อผู้ป่วย โดยไม่ได้หวังผลประโยชน์ใดๆ ถือว่าเป็นเมตตาอย่างสูงของการเสียสละ จึงสมควรอย่างยิ่งที่หลวงตา จะได้รับรางวัลแห่งความสำเร็จที่องค์กรต่างๆ ทางสังคมที่มองเห็นการทำงานจึงมอบให้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รางวัลแห่งองค์กร

พัฒนาเอกชนดีเด่น และอีกหลายๆ รางวัล รวมไปถึง การถวายปริญญาเอกคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาสาธารณสุขชุมชน โดยมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ในครั้งนี้ ก็เป็นอีกหนึ่งรางวัลที่สถาบันการศึกษา ได้ตระหนักถึงความเมตตาที่หลวงตาได้มอบให้กับผู้ป่วย อันเป็นกิจของสงฆ์ประการหนึ่ง นอกเหนือจากการชำระไว้ซึ่งพระพุทธศาสนาประจำชาติของไทยเรา ในการถวายปริญญาคุณวุฒิกิตติมศักดิ์ให้กับหลวงตาครั้งนี้ ไม่เพียงสร้างความปลาบปลื้มให้กับบรรดาจิตอาสาทุกๆ คนแล้ว แต่ยังความปลาบปลื้มไปยังผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษา ณ อโรคยศาล วัดคำประมง แห่งนี้ด้วย

ด้านการแพทย์ทางเลือกผสมผสานที่วัดคำประมงได้ใช้ด้านดนตรีบำบัดร่วมด้วยนั้น อันที่จริง ผมอยากจะเรียนว่า ผมเองนั้น ไม่ใช่ “นักดนตรีบำบัด” ตามที่หลายๆ คนเข้าใจ อีกอย่างผมไม่เคยเข้ารับการศึกษาหรือศึกษาด้านดนตรีบำบัดมาก่อน รวมทั้งยังไม่เคยทำงานด้านดนตรีบำบัดแต่อย่างใด ผมเป็นเพียงนักวิชาการที่ทำงานด้านประสาทวิทยาศาสตร์การเรียนรู้ (Cognitive Neurosciences) โดยเน้นศึกษาไปที่การทำงานของสมองมนุษย์กับการเรียนรู้ภาษา หรือที่เรียกว่า “ภาษาศาสตร์เชิงประสาทวิทยา” (Neuro linguistics) และดนตรี หรือ “การศึกษาดนตรีเชิงประสาทวิทยา” (Neuro musicology) และเป็นอาจารย์สอนในวิชาที่เกี่ยวข้องกับสาขาดังกล่าว ไม่เคยมีความรู้และความเข้าใจที่ลึกซึ้งซึ่งเกี่ยวกับงานด้านดนตรีบำบัดอย่างแท้จริง

และเมื่อกล่าวถึงการแพทย์แบบผสมผสาน ผมยังไม่เคยทำงานร่วมกับกลุ่มการแพทย์ผสมผสานที่อโรคยศาล วัดคำประมงเลย ผมเพียงแค่ได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับการดูแลรักษาผู้ป่วยมะเร็งแบบองค์รวม (ผสมผสาน) ด้วยจิตเมตตาของหลวงตามาระยะหนึ่งเท่านั้น เท่าที่ผมเข้าใจงานแพทย์ผสมผสานที่อโรคยศาล เป็นการนำการแพทย์แผนไทยและแพทย์แผนปัจจุบันที่มีลักษณะเฉพาะ ในการบริหารจัดการจากทั้งผู้ป่วยเอง ครอบครัวของผู้ป่วย และผู้ที่ให้การดูแล ได้มีโอกาสแบ่งปันความใกล้ชิดและความเมตตา ตลอดจนความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน

ทั้งนี้ การรักษาจะเป็นการมุ่งไปที่การปรับความสมดุลภายในร่างกายของผู้ป่วย ภายในสภาวะที่เกิดโรคและควบคุมการลุกลามของโรค ตลอดจนอาการต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้ทุเลาลง ในปัจจุบันงานแพทย์แผนไทยนั้น นับได้ว่ามีบุคลากรทางการแพทย์ที่มีความสามารถสูงและมีศักยภาพมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งความสามารถในการวินิจฉัยโรค และการดำเนินการต่างๆ ในการรักษา ก็มีประสิทธิภาพสูงและมีความเหมาะสมตามเหตุแห่งโรคที่เกิด รวมไปถึงการจ่ายยาให้กับผู้ป่วยได้ตรงกับโรค และช่วยบรรเทาอาการแทรกซ้อนที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วยได้เป็นอย่างดี

ต่อคำถามที่ว่าดนตรีบำบัดสามารถช่วยเยียวยาคนไข้ตรงส่วนไหน และสามารถดำเนินไปด้วยกันกับการแพทย์ผสมผสาน ได้หรือไม่อย่างไรนั้น ในทัศนะของผมเอง ผู้ที่ใช้ดนตรีเป็นอุปกรณ์ในการบำบัดผู้ป่วย หรือที่เรียกกันว่า “ดนตรีบำบัด” นั้นจะต้องเป็น “นักดนตรี” ที่มีความรู้ ความเข้าใจถึงสาเหตุของโรคที่ตนจะนำดนตรีเข้าไปบำบัด ในที่นี้ (ที่โรคยศาสตร์ วัดคำประมง) คือโรคมะเร็งระยะสุดท้ายอีกทั้งผู้ให้การบำบัดยังต้องมีความรู้ในด้านพฤติกรรมที่ผู้ป่วยแสดงออกมา ทั้งพฤติกรรมที่แสดงออกมาร่างกายและพฤติกรรมที่แสดงออกทางจิตใจ ด้วยคุณสมบัติดังกล่าวนี้ ทำให้ผู้ที่นำดนตรีเข้าไปบำบัดผู้ป่วยได้นั้น จึงควรมีคุณสมบัติที่แตกต่างจากนักดนตรีทั่วไป

ทั้งนี้ ถ้านักดนตรีดังกล่าวมีความรู้พื้นฐานและมีความรู้ในเรื่องศาสตร์ของการบำบัด ก็พอที่จะอนุโลมให้นักดนตรีผู้นั้นสามารถที่จะบำบัดผู้ป่วยด้วยดนตรีได้ เนื่องจากงานของดนตรีบำบัดนั้น จัดอยู่ในสายงานหนึ่งของสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ฟื้นฟู ที่มีลักษณะการให้บริการเช่นเดียวกับงานเวชศาสตร์ฟื้นฟู ดังนั้น นักดนตรีบำบัด จึงต้องทำงานร่วมกับนักบำบัดสาขาอื่นๆ เช่น นักดนตรีบำบัดต้องทำงานร่วมกับนักกิจกรรมบำบัด นักกายภาพบำบัด และนักจิตวิทยาคลินิก รวมไปถึงแพทย์ พยาบาล เป็นต้น

ดังที่ได้ทราบกันดีว่า งานของดนตรีบำบัดนั้น จะมีลักษณะของการทำงานที่เป็นการนำเอาดนตรี (ทั้งเพื่อการฟังและการเล่นกับเครื่องดนตรี) มา

เป็นอุปกรณ์สำคัญในการแก้ไข หรือปรับเปลี่ยนพฤติกรรมอันไม่พึงประสงค์ที่เกิดจากโรคนั้นๆ ให้ทุเลาลงหรือเพื่อให้เกิดการผ่อนคลาย แต่ในการใช้ดนตรีเป็นองค์ประกอบในการบำบัดผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายที่โรยาศาลนั้น คงจะไม่ได้หมายความว่าถึงการนำดนตรี เพื่อมาบำบัดผู้ป่วยที่เป็นมะเร็งระยะสุดท้ายให้ทุเลาลงได้ หรือทำให้ผู้ป่วยหายจากการเป็นมะเร็ง แต่จะหมายถึงการทำให้ผู้ป่วยมีความรู้สึกที่สงบคลายความเครียดจากภาวะของโรคที่เป็นอยู่ ในบางกรณีการนำดนตรีมาเป็นส่วนหนึ่งของการบำบัด เพื่อช่วยทำให้ผู้ป่วยในรายที่มีอาการปวดเกร็งตามอวัยวะต่างๆ ของร่างกาย ได้คลายอาการปวดเกร็งนั้นลงได้เช่นกัน ทั้งนี้ยังจะต้องทำการพิสูจน์ด้วยการทำการศึกษาวิจัยอย่างจริงจังตามกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และวิทยาศาสตร์การแพทย์ควบคู่ไปกับผลของการรักษาทางคลินิกด้านอื่นๆ ของแพทย์ที่ดูแลผู้ป่วยด้วย

เพื่อให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นอาจกล่าวได้ว่า การนำดนตรีมาประกอบการบำบัดรักษาผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายในโรยาศาล เป็นเพียงการนำดนตรีมาช่วยเสริมในการบำบัดเท่านั้น ไม่อาจถือได้ว่าเป็นการนำดนตรีมาประกอบเพื่อใช้ในการรักษาแต่อย่างใด ตัวอย่างเช่น การจัดให้ผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย ได้รับฟังดนตรีก็มีวัตถุประสงค์เพียงเพื่อทำให้เกิดการผ่อนคลาย จากภาวะความเครียดทางด้านจิตใจของผู้ป่วยที่เป็นอยู่ ซึ่งถือได้ว่าเป็นเพียงการเสริมการรักษา ภายหลังจากที่ผู้ป่วยได้รับการผ่าตัดหรือการรับเคมีบำบัดมาแล้ว จึงไม่ได้ถือเป็นการนำดนตรีมาใช้เพื่อการรักษาผู้ป่วยโดยตรงเนื่องจากผู้ป่วยในโรยาศาลส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้ป่วยเรื้อรังระยะท้ายๆ และรักษาไม่หาย

แม้ว่าจะมีการนำเอาดนตรีมาใช้เพื่อการบำบัดในระยะเริ่มต้น โดยเริ่มจากการทำให้ผู้ป่วยนั้นสามารถผ่อนคลายลงได้ทางด้านร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ แต่การวัดและการประเมินผลที่เป็นวิทยาศาสตร์การแพทย์ก็ยังคงถือว่าสามารถทำได้ค่อนข้างยากมาก และอาจจะยังไม่มีความชัดเจนเพียงพอ ดังนั้นการบำบัดผู้ป่วยด้วยดนตรีจึงจำเป็นต้องอาศัยทีมงานสาขาอื่นๆ เช่น แพทย์ นักกิจกรรมบำบัด และนักจิตวิทยาคลินิกมาร่วมในการตรวจประเมินและวัดผลร่วมด้วย

จากเหตุผลดังกล่าวมาข้างต้น การริเริ่มงานดนตรีบำบัดกับผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายใน อโรคยศาล จึงมีความจำเป็นที่ผู้ปฏิบัติจะต้องทำงานร่วมกับงานการแพทย์แผนปัจจุบันและแพทย์แผนไทย หรือที่เรียกว่า การแพทย์แบบผสมผสาน เนื่องจากว่าผู้ปฏิบัติงานไม่ได้เป็นแพทย์ แต่เป็นเพียงบุคลากรข้างเคียงแพทย์ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสามารถที่จะทำงานกันเป็นทีมร่วมกับนักบำบัดสาขาอื่น ถ้าจิตอาสาที่มาดูแลผู้ป่วยนั้นเป็นแพทย์ นักกายภาพบำบัด นักกิจกรรมบำบัด หรือนักจิตวิทยาคลินิกด้วยแล้ว อีกทั้งยังมีความรู้ความสามารถทางด้านดนตรีด้วย ก็จะสามารถปฏิบัติงานด้านดนตรีบำบัดกับผู้ป่วยได้เป็นอย่างดี กล่าวโดยสรุป งานดนตรีบำบัด ยังมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำงานควบคู่ไปกับการแพทย์ผสมผสาน เพื่อประโยชน์ให้กับผู้ป่วยเป็นสำคัญ

การนำดนตรีมาประกอบการบำบัดรักษาผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย เป็นเพียงการนำดนตรีมาช่วยเสริมในการบำบัดเท่านั้น ภายหลังจากที่ผู้ป่วยที่ได้รับการผ่าตัด หรือภายหลังจากการได้รับเคมีบำบัดมาแล้ว ไม่ได้ถือว่าการนำดนตรีมาประกอบเพื่อใช้ในการรักษาโดยตรง ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนางาน ด้านดนตรีบำบัดกับผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายที่อโรคยศาล ให้สามารถเกิดผลของการบำบัดที่สามารถวัด (Measurement) ได้อย่างชัดเจน รวมทั้งจะต้องสามารถประเมินผล (Evaluate) ของการใช้ดนตรีในการบำบัดผู้ป่วยนั้นๆ ในรูปแบบของข้อมูลที่วัดและประเมินผลได้ ทางวิทยาศาสตร์ทางการแพทย์ (Medical Scientific Data) เช่นเดียวกับงานบำบัดสาขาอื่นๆ ทั้งกายภาพบำบัด กิจกรรมบำบัด และจิตวิทยาคลินิก เป็นต้น ในการนำเอาดนตรีมาช่วยเสริมในการบำบัดกับผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย สามารถทำงานควบคู่ไปกับงานของกิจกรรมบำบัดได้ โดยการนำเอาดนตรี (ทั้งนำเพลงให้ผู้ป่วยฟังและจัดเตรียมเครื่องดนตรีให้ผู้ป่วยเล่น) มาใช้เป็นอุปกรณ์เพื่อช่วยสนับสนุนในการทำงานของนักกิจกรรมบำบัด

เมื่องานดนตรีบำบัดมีลักษณะเฉพาะ ทีมงานผู้ปฏิบัติจะต้องมีความรู้ และเข้าใจในศาสตร์

ที่เกี่ยวข้องดังที่ได้กล่าวมาแล้ว การสร้างงานดนตรีเพื่อบำบัดผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายที่อโรคยศาล จึงมีความจำเป็นที่จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่สำคัญๆ ดังต่อไปนี้

ประการแรก การนำดนตรีมาบำบัดผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย จะต้องมิตทีมงานวิจัยซึ่งทำหน้าที่ในการศึกษาวิจัยเชิงปฏิบัติการควบคู่ไปกับการศึกษาวิจัยทางคลินิกที่เป็นระบบ เพื่อพิสูจน์ออกมาให้ได้ด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์การแพทย์ว่า ดนตรีประเภทใดที่มีความเฉพาะและเหมาะสมกับผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย รวมไปถึงวิธีการในการใช้ดนตรีประเภทต่างๆ กับผู้ป่วย และจะต้องมีการจัดเก็บข้อมูลถึงผลที่เกิดขึ้น และที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายและจิตใจของผู้ป่วยนั้น ในลักษณะที่เอื้อประโยชน์ทางการแพทย์เป็นหลัก

ประการต่อมา เมื่อทีมงานวิจัยของอโรคยศาล ได้ทำการศึกษาวิจัยถึงการนำดนตรีมาใช้ในการบำบัดผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย พร้อมๆ กับการวัดและประเมินผลด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ และวิทยาศาสตร์การแพทย์แล้วนั้น ทีมวิจัยมีหน้าที่ๆ จะต้องเขียนผลการวิจัยตลอดจนเรื่องราวและวิธีการบำบัด ในรูปของรายงานผลการวิจัย และบทความทางวิชาการ ลงในวารสารทางวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่มีการประเมินบทความอย่างเคร่งครัด ทั้งนี้ก็เพื่อที่จะแสดงให้เห็นได้ว่าการนำดนตรีมาบำบัดและช่วยเสริมในการรักษาผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายนั้น มีความน่าเชื่อถือและสามารถถ่ายทอดให้บุคคลอื่นหรือหน่วยงานอื่น ได้สามารถนำไปใช้ปฏิบัติกับผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายต่อไปได้

เมื่อคณะกรรมการบริหารงานของวัดคำประมง มีความคิดที่จะนำเอาดนตรีมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการบำบัดผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย คณะกรรมการฯ จึงควรที่จะต้องกำหนดขอบเขตหรือกรอบสำหรับงานดนตรีบำบัดที่อโรคยศาล ให้ชัดเจน กล่าวคือ จะต้องมีการกำหนดให้ชัดเจนว่า ใครจะเป็นผู้ปฏิบัติงานด้านดนตรีบำบัดสำหรับผู้ป่วย ซึ่งอาจจะแพทย์ พยาบาล นักกายภาพ

บำบัด นักกิจกรรมบำบัด หรือนักจิตวิทยาคลินิกที่มีความรู้และความสามารถทางด้านดนตรี เป็นต้น คงจะไม่ใช่ว่าใครก็ได้ที่สนใจและนำเอาดนตรีมาใช้ในการบำบัดผู้ป่วย ไม่เช่นนั้นแล้ว ผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายที่ออโรยศาล ก็จะไม่ต่างจากหนูทดลองนั่นเอง

การกำหนดทีมงานและตัวบุคคลที่จะมาทำหน้าที่ดังกล่าว จึงต้องควรที่จะมีการกำหนดคุณสมบัติ รวมไปถึงวิธีการที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคลนั้นๆ จะนำดนตรีมาใช้สำหรับผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย กลุ่มบุคคลดังกล่าวอาจจะประกอบด้วยบุคคลที่ปฏิบัติงานด้านดนตรีบำบัดในสถานพยาบาลต่างๆ และที่สนใจในงานดนตรีบำบัด เพื่อคอยช่วยเหลือและสนับสนุนการทำงานร่วมกับกลุ่มจิตอาสาคนอื่นๆ ด้วย ภาระงานที่สำคัญอีกประการ ภายหลังจากที่คณะกรรมการฯ ได้กำหนดทีมงานเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ทีมงานจะต้องทำหน้าที่ในการพิจารณาคัดเลือก และรวบรวมรายงานผลการวิจัยทางด้านดนตรีบำบัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รายงานผลการวิจัยเกี่ยวกับดนตรีบำบัดกับผู้ป่วยมะเร็ง ที่มีการรายงานผลในวารสารวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศที่เชื่อถือได้ เพื่อที่จะนำมาสังเคราะห์เพื่อหาองค์ความรู้ในด้านการบำบัดผู้ป่วยด้วยดนตรีตลอดจนนำมาประยุกต์เพื่อใช้สำหรับผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายได้อย่างเหมาะสม

ต่อข้อเสนอแนะด้านดนตรีบำบัด กลุ่มงานหนึ่งที่เราเห็นว่ามีความจำเป็นอย่างมาก คือ กลุ่มงานด้านวิจัย และวิชาการของออโรยศาล ที่จะมีส่วนช่วยงานของหลวงตาในการสื่อสารและเผยแพร่ข้อมูลในรูปแบบของงานวิชาการสู่สาธารณชน ทั้งยังช่วยกันกรองข้อมูลที่ได้จากผลของการบำบัดรักษาตามแนวทางธรรมชาติบำบัดของออโรยศาล เพื่อให้สาธารณชนสามารถรับรู้ข้อมูลในทุกมิติและในหลายระดับ ดังนั้น หน้าที่หลักของกลุ่มงานดังกล่าวพอที่จะสามารถกล่าวคร่าวๆ ได้ดังนี้

ประการที่หนึ่ง คือ การสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยที่เป็นระบบอย่างต่อเนื่อง มีการสนับสนุนให้เกิดการสร้างทีมงานวิจัย และดำเนินการวิจัยให้ครบทุกๆ ด้าน โดยมีคณะกรรมการกลั่นกรองการเสนอโครงการวิจัยใดๆ ที่จะ

กระทำต่อผู้ป่วย เพื่อปกป้องไม่ให้ผู้ป่วยเป็นหนูทดลองโครงการวิจัยที่เสนอ ทั้งนี้โครงการวิจัยที่เสนอทำกับผู้ป่วยที่ออโรยศาล จะต้องอยู่ในรูปแบบงานวิจัยที่มีคุณภาพ งานวิจัยบางเรื่อง เช่น โครงการวิจัยที่เกี่ยวกับการนำดนตรีมาใช้บำบัดผู้ป่วย อาจจะต้องเป็นงานวิจัยที่เป็นวิทยาศาสตร์และ/หรืองานวิจัยทางคลินิก และจะต้องแสดงให้เห็นได้ว่าสามารถวัดผลได้ด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์หรือวิทยาศาสตร์การแพทย์ ที่ไม่ใช่เป็นเพียงศึกษาวิจัยจากการสังเกตเท่านั้น

ประการที่สอง คือ ทำหน้าที่ในการเผยแพร่ข้อมูลผลการวิจัยทางวิชาการสู่สาธารณชนที่ถูกต้อง และเหมาะสมตามประเภทของข้อมูลที่จะเผยแพร่และกลุ่มผู้รับข้อมูล รวมไปถึงการนำเสนอรายงานผลการวิจัยที่กระทำกับผู้ป่วย ด้วยการนำเสนอข้อมูลในที่ประชุมวิชาการทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติต่อไป

ประการสุดท้าย คือ การพัฒนาให้ ออโรยศาล เป็นแหล่งของความรู้ที่เกี่ยวกับโรคมะเร็ง หรือเป็นสถานพยาบาลที่ครบวงจร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นสถานที่ในการฝึกอบรม และการฝึกปฏิบัติงานจริง (Practicum หรือ Internship) ของนักบำบัดในสาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบำบัดรักษาผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย เช่น แพทย์ พยาบาล นักกายภาพบำบัด นักกิจกรรมบำบัด นักจิตวิทยาคลินิก และนักดนตรีบำบัด เป็นต้น

เกี่ยวกับงานด้านจิตอาสาผมมีความคิดว่า จิตอาสาที่อาสาดูแลผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย ยังมีความจำเป็นอย่างมากสำหรับจิตอาสาที่มีความรู้และความเชี่ยวชาญแขนงอื่นๆ อีกเป็นจำนวนมาก นอกเหนือจากจิตอาสาที่เป็นแพทย์ และพยาบาลแล้ว ที่ออโรยศาล วัดคำประมง ยังคงมีความต้องการจิตอาสาที่เป็นนักกายภาพบำบัด นักกิจกรรมบำบัด นักจิตวิทยาคลินิก และสาขาอื่นที่เกี่ยวข้องในการทำงานในส่วนต่างๆ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในการขับเคลื่อนการดูแล บำบัด และรักษาผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้ายต่อไป

**รองศาสตราจารย์
ดร.ศุกกิจ นนทนันทน์**

ปัจจุบัน
คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และวิศวกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตเฉลิมพระเกียรติ จังหวัดสกลนคร

ศิษย์เก่าคณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ รุ่น
KU ๔๑

นักเรียนทุน รัฐบาลญี่ปุ่น (Monbusho) รุ่น ๓๗ ศิษย์เก่า
มหาวิทยาลัยเกียวโต

การศึกษาและคุณงาน

วศ.บ. (โยธา) เกียรตินิยมอันดับ ๑ พ.ศ. ๒๕๒๘
จากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

M.Eng. (Civil Engineering) พ.ศ. ๒๕๓๑
จากมหาวิทยาลัยเกียวโต ประเทศญี่ปุ่น

D.Eng. (Civil Engineering) พ.ศ. ๒๕๓๔
จากมหาวิทยาลัยเกียวโต ประเทศญี่ปุ่น

ดุษฎีนิพนธ์ ฅ มหาวิทยาลัยเกียวโต พ.ศ. ๒๕๓๖
จากทุนนักวิจัย JSPS ประเทศญี่ปุ่น

อาจารย์เป็นผู้มีอุดมการณ์ในการทำงาน มีจิตใจที่เสียสละให้กับส่วน
รวม และมีความรับผิดชอบสูง มีความตั้งใจอย่างแน่วแน่ที่จะเป็นครูที่ดี

มีความซื่อสัตย์สุจริต ประพฤติตนเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูกศิษย์ มีหลักการ
ที่ดีในการสอนและแนะนำลูกศิษย์ มักจะสอดแทรกธรรมะให้กับลูกศิษย์ในชั้น
เรียน เมื่อได้ไปร่วมงานบุญหรือทำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ก็จะนำมาเป็น
ประเด็นเล่าให้ลูกศิษย์ได้อุโมทนาบุญ สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ อาจารย์เลือกที่จะ
กลับมาสอนหนังสือในเมืองไทย ในช่วงที่มหาวิทยาลัยต่างๆ ในไทย ขาดแคลน
อาจารย์ในสาขาวิศวกรรมศาสตร์ ทั้งๆ ที่มีโอกาสจะทำงานในภาคเอกชนใน
ต่างประเทศ ได้ค่าตอบแทนที่สูงกว่าหลายเท่า และไม่มีข้อผูกมัดใดๆ เนื่องจาก
สอบชิงทุนรัฐบาลญี่ปุ่นได้ ซึ่งเป็นทุนที่ไม่ผูกมัด ตลอดเวลาที่เข้ารับราชการได้
ทุ่มเทให้กับงาน จนกว่างานที่รับผิดชอบจะบรรลุวัตถุประสงค์ มีผลงานดีเด่น
ในด้านการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของนิสิตนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา และ
ได้รับรางวัลอนุสรณ์หม่อมงามจิตต์ บุรฉัตร เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๕๐
อันเป็นสิ่งที่ภาคภูมิใจ

อาจารย์ศุกกิจ เป็นหนึ่งในลูกศิษย์ของอาจารย์อารย์ นวลอินทร์ ซึ่งเป็น
อาจารย์ทั้งทางโลกและทางธรรม คนเดียวกันกับที่ในอดีตเคยสอนหลวงตา
ปพนพัชร ภิบาลพัชรนิธิ (พัลลภ ภิบาลภักดี) ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
หลวงตาเปรียบเหมือนรุ่นพี่ทั้งทางโลกและทางธรรมที่อาจารย์อารย์ มักจะกล่าว
ถึงเสมอว่าเป็นตัวอย่างของบุคคลที่ใฝ่ทางธรรมะ ตั้งแต่ยังเป็นนิสิตใน
ฐานะลูกศิษย์ผู้มีความคิดเฉกเช่นเดียวกัน แต่พระปพนพัชรยังคงความมุ่งมั่น
อย่างสูง ที่จะนำพาเพื่อนมนุษย์สู่ความหลุดพ้นด้วยกัน ต่อมาทราบว่าหลวงตา
ได้สร้างอโรคยศาล ที่วัดคำประมง จังหวัดสกลนครขึ้น เพื่อช่วยเหลือบำบัดผู้
ทุกข์จากโรคมะเร็งร้ายนอกจากการให้การบำบัดดูแลรักษาผู้ป่วยที่เข้าถึงทั้งทาง
ร่างกาย และจิตวิญญาณ ยังผลให้เกิดความสงบสุขผู้จิตสุดท้ายอย่างสุขคติ

นับถือท่านเป็นพระที่มีเมตตาจิตสูง กิจกรรมสาธารณะที่ได้ทำร่วมกับ
วัดคำประมง ได้แก่ “โครงการบริจาคโลหิตวัดคำประมง” โดยได้รับมอบ
จากทางคณะฯ และวิทยาเขตฯ เป็นผู้ประสานงานนำนิสิตไปร่วมบริจาคเลือด
ประจำปี ๒๕๔๕ เมื่อเดือนสิงหาคม ฅ วัดคำประมง อำเภอพรรณานิคม

จังหวัดสกลนคร และมีความยินดีหากมีกิจกรรมที่ได้ช่วยเหลือตามโอกาสและความสามารถในอนาคต

....แสงธรรม	ส่องทาง	กลางป่าใหญ่
สัมผัสใน	รสพระธรรม	เกินคำขาน
ระลึกถึง	ปฏิบัติ	ครูอาจารย์
ดลบันดาล	จิตรมเย็น	เห็นแสงธรรม....

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิตภินันท์ ศรีจักรโคตร

ตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ระดับ ๗
สายวิทยาศาสตร์
คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ตำแหน่งบริหาร ผู้ช่วยคณบดีฝ่ายบริหาร
และพัฒนามุคลากร คณะพยาบาลศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ครั้งแรกที่มาวัดคำประมง ได้พานักศึกษาคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น จำนวนประมาณ ๕๐ คน มาศึกษาดูงานเกี่ยวกับเรื่องการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์ ในฐานะของอาจารย์ประจำชั้นและอาจารย์ฝ่ายพัฒนานักศึกษา เมื่อวันที่ ๒๕-๓๐ มีนาคม ๒๕๕๑ ซึ่งพอได้ยินคำว่าเป็นการให้การดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายแบบองค์รวมก็สมัครมาทันทีค่ะ เพราะโดยส่วนตัวชอบและศึกษาการแพทย์ทางเลือกอยู่แล้ว ในสมัยที่ไปประเทศสหรัฐอเมริกา ช่วงไปศึกษาวิจัยขณะเรียนปริญญาเอกก็ได้ไปศึกษาดูงานที่ Hospice by the Sea: The Caring Hospice ที่ฟลอริดา ก็รู้สึกชื่นชมที่เขาดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายในโรงพยาบาล แต่ให้การดูแลเหมือนอยู่ที่บ้าน จัดสถานที่สิ่งแวดล้อมเหมือนอยู่บ้าน กลางวันลูกหลานไปทำงาน เย็นก็กลับมาอยู่ด้วยกันที่โรงพยาบาลจนถึงระยะสุดท้ายและจัดการศพให้ตามพิธีการของแต่ละศาสนา

สำหรับในเมืองไทย ยังมองเห็นภาพการดูแลรักษาแบบนี้ไม่ชัดเจน เลยต้องการที่จะไปเรียนรู้ที่วัดคำประมง ซึ่งทีมเรามา ๒ วัน กับอีก ๑ คืน เห็น

กิจกรรมที่หลวงตาปพนพัชรจัดให้ผู้ป่วยและญาติ ซึ่งมีทั้งมิติของการดูแลจิตใจ ซึ่งเป็นภาพที่ยิ่งใหญ่ และงดงามมาก ในการหล่อเลี้ยงจิตใจของมนุษย์ การดูแลสภาพกาย มิติทางสังคม และมิติทางจิตวิญญาณ ได้หล่อหลอมกันอย่างลงตัว ไม่มากเกินไป ไม่น้อยเกินไป เป็นไปตามจริตและศักยภาพของแต่ละบุคคลความรู้สึกแรกเลยคือที่...ที่มาก เพราะเรามองเห็นใจที่สัมผัสกับใจ มองเห็นการให้...ให้ด้วยใจ ซึ่งเป็นตัวอย่างที่เป็นรูปธรรมที่ชัดเจนมาก ไม่ต้องพูดหรือบอก แต่แค่มองเห็นการกระทำของหลวงตา และจิตอาสาแล้ว ต้องถือว่าทุ่มเททั้งชีวิตและจิตวิญญาณ เพื่อผู้ป่วยและเพื่อนอย่างแท้จริง

ในฐานะอาจารย์พยาบาลคิดว่า หากนักศึกษาได้เห็นภาพการทำงานที่ทุ่มเทของหลวงตา และได้รับการหล่อหลอมเช่นนี้ การพยาบาลด้วยความหัวใจความเป็นมนุษย์ในโรงพยาบาลทั่วประเทศไทยคงเบ่งบาน และงดงามเป็นแน่แท้ ผู้ป่วยคงหายป่วยได้อย่างรวดเร็ว เพราะจิตสัมผัสกับจิตที่เมตตา จรรโลงโลกและสังคมที่ดีงามต่อไป

ในคืนที่พักที่วัดคำประมง พวกเราอาจารย์และนักศึกษา พักกันที่ศาลาใหญ่ หลังจากที่ได้สวดมนต์ไหว้พระร่วมกับหลวงตา ผู้ป่วยและญาติ และมีการนัดหมายวางแผนที่จะทำกิจกรรมในวันรุ่งขึ้น ทุกคนต่างแยกย้ายกันไปทำภารกิจส่วนตัว ดิฉันอาบน้ำเรียบร้อยและเตรียมจะเข้านอน ขณะนั้นเวลาประมาณห้าทุ่ม ลูกศิษย์มาบอกว่าอาจารย์หลวงตาให้มาตามไปพบที่หน้าอโรคยศาล ดิฉันและน้องหนู่ย ซึ่งเป็นอาจารย์รุ่นน้องจึงออกไปพบหลวงตา ได้ทราบว่า มีพระภิกษุ ๑ รูปอาพาธด้วยโรคมะเร็งและเจ็บปวดทรมานมาก ดิฉันและน้องจึงได้นั่งหลังรถกอล์ฟของหลวงตา ไปเตรียมยาฉีดแก้ปวดที่ตึกกตปุญญ์ และไปที่กุฏิพักรักษาของพระภิกษุรูปนั้น ซึ่งนักศึกษาที่ทราบข่าวก็วิ่งตามรถกอล์ฟมาด้วยประมาณ ๕-๖ คน พอไปถึงได้ซักถามอาการพระรูปนั้นและโยมอุปฐากทราบว่าท่านปวดมานานมากจนไม่ได้นอน ต้องลุกขึ้นมาล้างและออกร้อนไปทั่วทั้งแผ่นหลัง ดิฉันจึงได้นัดยาให้ และได้พูดคุยเพื่อให้ท่านได้ผ่อนคลาย

หลวงตาบอกให้ท่านกำหนดรู้ เพื่ออยู่กับก่อนมะเร็งอย่างสันติ อย่าอาฆาตหรือผูกพยาบาทต่อกัน พวกเราอยู่ประมาณหนึ่งชั่วโมง จนอาการท่านทุเลาลง จึงได้กลับมาที่พักขณะนั้นเริ่มคิดในใจแล้ว...ขนาดเราเป็นพยาบาล เคยทำงานในโรงพยาบาลมาก่อน ผ่านคนไข้หนักมาก็มาก...แต่มันก็เป็นหน้าที่ในเวร (เช้า-บ่าย-ดึก) ที่ต้องปฏิบัติ รับผิดชอบในเวร...แต่สำหรับหลวงตาแล้ว มันไม่ใช่เวรเดียว มันเป็นเวรทั้งวัน ทุกวัน ต่อเนื่องไม่มีวันหยุด และตลอดเวลาด้วย เพราะด้วยโรคร้ายระยะสุดท้าย ความปวดมันทรมานมิจาจะกำหนดเวลาได้ ฉะนั้นระฆังใหญ่ข้างอโรคยศาลจึงใช้เพื่อส่งเสียงกังวานเรียก หมอพระ หรือหมอหลวงตา เปรียบเหมือนคนจะมาร้องเรียนท่านได้ทุกเมื่อ ฉะนั้น...บางวันท่านแทบไม่ได้จำวัด เพราะถูกตามตลอด

ซึ่งหากเทียบกับงานที่เราทำแล้ว มันแตกต่างกันมาก แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เรียกได้ว่า หลวงตาทำงานแบบทุ่มเททุกวินาที ทุ่มเทชีวิตจิตใจ ...เพียงเพื่อให้ผู้ป่วยได้มีความสุขในบั้นปลายของชีวิต...และเข้าถึงธรรมะ...ได้มรรณาสติในลมหายใจเฮือกสุดท้ายของชีวิต นั่นคือสุดยอดความต้องการของมนุษย์แล้ว เมื่อได้มาเห็นผู้ป่วยที่วัดคำประมงแล้ว ยังอดคิดเปรียบเทียบกับพวกเราว่านี่หรือคนไข้อะไรจะสบายใจ ร่าเริงแจ่มใสปานนั้น เราคนปกติยังมีจิตใจห่อเหี่ยว...สุดยอดมาก ทำได้อย่างไร ขนาดเราคนปกติไม่เป็นโรค (ทางกาย) แต่ใจเราเป็นโรคยิ่งกว่าคนไข้ที่นี่อีก

หลักสูตรปัจจุบันของ คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น เน้นการพยาบาลแบบองค์รวม ซึ่งสอนให้ศิษย์ให้การดูแลคนทั้งคน มีการฝึกงานในแหล่งฝึกที่หลากหลายทั้งในโรงพยาบาลมหาวิทยาลัย, โรงพยาบาลศูนย์, โรงพยาบาลประจำจังหวัด, โรงพยาบาลชุมชน, สถานีนามัย และในชุมชน ซึ่งในทางทฤษฎีที่สอนก็เน้นการดูแลคนทั้งคน ดูแลด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์ แต่ภาพสะท้อนที่มองเห็นยังไม่เด่นชัดเป็นรูปธรรมเท่าที่ควร แต่พอมาเห็นและสัมผัสสภาพของหลวงตาที่ทำงาน การไปตรวจผู้ป่วย การพูดคุย การสัมผัสของท่าน มันสะท้อนชัดว่า นี่ไม่ใช่เลย...การให้ การดูแลด้วยหัวใจ...มันสัมผัส

ได้ แต่ผู้ป่วยเห็นหลวงตาก็ก่อบหายเป็นปกติแล้ว ได้หัวเราะ ได้รับสัมผัส ได้ปรับวิธีคิด ...ชีวิตก็เปลี่ยนแล้ว

นักศึกษาที่ได้ไปศึกษาดูงานในครั้งนั้น ก็สะท้อนความคิดให้เราเห็นว่า กระบวนการเรียนการสอนต้องผสมผสานสถานการณ์จริง ให้เกิดเป็นรูปธรรมที่ชัดเจน ซึ่งจะฝังแน่นในจิตใจของนักศึกษาที่จบไปเป็นพยาบาลต่อไป และระลึกเห็นภาพที่หลวงตาทำ...เราจะต้องทำให้ได้อย่างนี้...อย่างคำที่ว่าแบบอย่างที่ดี...มีค่ากว่าคำสอน

หลังจากที่ได้มาอยู่กับนักศึกษาในครั้งนั้น ก็ปวารณาตัวว่าถ้ามีโอกาสจะมาเป็นจิตอาสาที่นี้ให้ได้ วันที่ ๒๖-๒๗ กันยายน ๒๕๕๑ ก็ได้มีโอกาสกลับมาอีกครั้ง ครั้งนี้มากับท่านเจคาน (Prof. Dr. JeKan Adler Collins) กับ Yukiko ภรรยาของท่าน และนักศึกษาปริญญาเอก ๕ คน เพื่อดูแลผู้ป่วยและทำพิธีไฟ (Goma Ceremony) ซึ่งเป็นพิธีโบราณของญี่ปุ่น ในการมาร่วมงานครั้งนี้ทำให้เห็นความทุกข์ทรมานของผู้ป่วยมะเร็ง...และเห็นว่ามนุษย์ทุกคนก็ไม่ต่างกัน การที่เราได้ไปพูดคุยถามไถ่ทุกข์สุข...แค่นี้ก็ทำให้ผู้ป่วยเกิดความสบายใจ...แท้ที่จริงเราไม่ได้ช่วยอะไรผู้ป่วยเลย แต่ผู้ป่วยต่างหากที่เป็นครูของเรา...สอนให้เราเข้าใจธรรมะ...ธรรมชาติของสรรพสิ่ง การเกื้อกูลกัน เป็นสิ่งซึ่งงดงาม การช่วยเหลือ และเมตตาซึ่งกันและกัน ทำให้จิตใจของทั้งคู่ให้และผู้รับงดงาม ทำให้โลกเกิดความสันติสุขเป็นสิ่งที่ลือลืออยากมาทำงานเช่นนี้ และเพราะได้เห็นแบบอย่างที่ดี การเป็นผู้ให้ที่ประมาณค่าไม่ได้ ของหลวงตานั้นเอง

การที่ดิฉันได้มีโอกาสมาทำงานที่วัดคำประมง ได้มาช่วยดูแลคนไข้ ให้การพยาบาล ทำแผล พูดคุย ซักถาม เก็บข้อมูล ประวัตินักป่วย การรับการรักษา ความคิดเห็นผู้ป่วยและญาติต่อการดูแลรักษา และสะท้อนภาพความรู้สึกของผู้รับบริการ ทำให้เราเห็นว่า ภาพที่เราทำอยู่น้อยนิดเช่นนี้ เป็นเพียงฟันเฟืองเล็กๆ ของเครื่องจักร แต่มันทำให้เกิดความรู้สึกที่ยิ่งใหญ่ของใครอีกหลายคน ทำให้เขาเกิดความหวัง เปลี่ยนวิธีคิด และเปลี่ยนการดำเนินชีวิต

นั่นหมายถึงว่าตัวเราเองก็ปรับเปลี่ยนวิธีคิดและวิถีชีวิตด้วยเช่นกัน

แนวความคิดการทำงานต่อไปในฐานะที่เป็นอาจารย์ การจะสร้างศิษย์ให้เป็นพยาบาลด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์ได้นั้น ต้องให้นักศึกษาได้เข้ามาสัมผัสกับของจริง จะทำให้นักศึกษาเกิดความเข้าใจการดูแลแบบองค์รวมอย่างเป็นรูปธรรมได้ และมีโอกาสทำงานวิจัยกับท่านเจคานถึงผลของการทำสมาธิ ร่วมกับการรักษาทางเลือกอื่นๆ มีผลต่อร่างกายและจิตใจอย่างไร โดยส่วนตัวอยากศึกษาเกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้ที่เข้ามารักษาที่อโรคยศาล เพื่อสะท้อนภาพให้บุคคลทั่วไปได้รับรู้ เป็นการแบ่งปันความรู้และประสบการณ์ให้ผู้ที่ไม่มีโอกาสได้นำไปทดลองใช้ ซึ่งเป็นประโยชน์เอนกอนันต์แก่ผู้ที่มีความทุกข์ด้วยโรคมะเร็ง

สำหรับคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ท่านคณบดี รศ.ดร. เอี่ยมพร ทองกระจาย มีนโยบายในการที่จะสืบสานและร่วมมือกับหลวงตา ปพนพัชร ทั้งในเรื่องของการให้อาจารย์และนักศึกษา ทั้งระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก เข้ามาร่วมเป็นจิตอาสา และขอโอกาสหลวงตา ให้นักศึกษาได้มาศึกษาดูงานที่อโรคยศาล และเป็นแหล่งฝึกงาน ศึกษาวิจัย สร้างองค์ความรู้ เพื่อขยายผลสู่ภาคประชาชนต่อไป

หลังจากการได้มาสัมผัสงานในอโรคยศาลแล้ว แม้ว่าท่านจะไม่ใช่พยาบาลหรือมีความรู้ด้านการรักษาพยาบาล ท่านก็สามารถเป็นจิตอาสาได้ ซึ่งท่านสามารถมาเรียนรู้การเป็นผู้ให้...ให้ด้วยใจ แค่นี้ก็มีคุณค่าล้นเหลืออย่าลืมว่า หนึ่งในคนที่มิอาจมั้นแก่กระจายรัศมีมีความเอื้ออาทรได้ไกลแสนไกล และสิ่งที่จิตอาสาจะได้คือ การได้กล่อมเกลาคิดใจตนเอง เป็นผู้ให้ที่แท้จริงตามรอยของหลวงตา ถึงตอนนั้นท่านจะอึ้งอก อึ้งใจ และอึ้งบุญ ยากจะบรรยาย

ส่วนบุคลากรทางการแพทย์ที่อยากดูแลผู้ป่วย หากท่านมีความรู้ด้านการแพทย์การพยาบาลแผนปัจจุบัน ก็สามารถมาช่วยงานในหน้าที่ของเราได้ ส่วนเรื่องการแพทย์แผนไทยก็จะมีเจ้าหน้าที่แพทย์แผนไทยเป็นหลักอยู่แล้ว ซึ่งเรายังอาจได้มาเรียนรู้การแพทย์แผนไทยเพิ่มเติม ซึ่งสามารถนำไปใช้ควบคู่กับ

การแพทย์แผนปัจจุบันในสถานที่ทำงานได้อีกด้วยค่ะ ถือว่าเป็นการผสมผสาน การแพทย์ทั้งแผนปัจจุบันและแผนไทยได้อย่างลงตัว

ในส่วนของเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ในตอนนี้มีจิตอาสาเข้ามาช่วยงาน ซึ่งโดยมากจะเป็นในวันหยุด แต่หลวงตาไม่เคยมีวันหยุด ท่านจะเหนื่อยมาก ทั้งกลางวัน กลางคืน ถ้าเป็นไปได้อยากจะให้มีแพทย์ หรือ พยาบาลในเวร กลางคืน อาสามาช่วยผลัดเปลี่ยนได้ทุกวัน เพื่อแบ่งเบาภาระของหลวงตา ซึ่งเราต้องไม่ลืมว่าท่านเป็นผู้ป่วยเช่นกัน เพียงแต่ป่วยกายเท่านั้น แต่จิตใจท่าน ยิ่งใหญ่เหลือประมาณ

เนื่องจากจิตอาสาทำได้ใจ จากหลากหลายที่ การที่มีผู้มาช่วยเหลือ เป็นสิ่งดี และหากมีการจดบันทึกข้อมูลผู้ป่วยไว้ด้วยหลังจากให้การช่วยเหลือ เหมือนมีแฟ้มผู้ป่วย ใครทำอะไร ผลเป็นอย่างไร เก็บบันทึกไว้ทำเป็นมุมหรือ แฉวนไว้ข้างฝา เพื่อบันทึกกิจกรรมหรือการพยาบาลที่ให้ไป ทำให้จิตอาสา ท่านอื่นที่มาต่องานจะได้ทราบข้อมูล และสุดท้ายสามารถนำสิ่งเหล่านี้มาถอด บทเรียน เพื่อการเรียนรู้ต่อไป การศึกษาวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆ ก็มีความสำคัญ เพื่อจะได้มีการพัฒนาแนวทางการดูแลผู้ป่วยอย่างเป็นระบบ และร่วมมือกับสหสาขาอื่นๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ในความคิดเห็นส่วนตัวมองว่าการศึกษาปัจจุบัน ในสภาวะโลกปัจจุบัน มุ่งเน้นให้คนมองตนเองเป็นใหญ่ การทำงานส่วนใหญ่ของแพทย์พยาบาลมี เป้าหมายเพื่อตนเอง ทำงานเพื่อให้ได้ชื่อเสียง ตำแหน่ง เงินทอง การเป็นผู้ให้มีน้อยมาก หากได้มีโอกาสมองเห็นภาพของจิตอาสาที่ทำงานด้วยใจทุ่มเท ไม่ได้หวังชื่อเสียง เงินทอง ลาภยศ สรรเสริญ ผู้ที่มีโอกาสได้มาเห็น จะเกิด มุมมองใหม่ เกิดความรู้สึกอบอุ่นในหัวใจ (เหมือนที่ดิฉันรู้สึก) และอยากจะมา เป็นผู้ให้

แต่ที่จริงแล้วเชื่อว่าคนทั่วไปจะไม่มีจิตที่อาสา แต่เนื่องจากกระแสโลก นิยมค่อนข้างรุนแรง อีกทั้งไม่มีโอกาสได้เห็นภาพที่จะเป็นแบบอย่าง ทำให้ไหล ไปตามกระแสสังคม แต่หากได้มีโอกาสเห็นภาพของจิตอาสาในอโรคยศาล

สักครั้งหนึ่งแล้ว จิตของผู้นั้นก็อยากจะมาร่วมมือร่วมใจเป็นจิตอาสา ฉะนั้น ถ้าหากภาพของวัดคำประมงได้ฉาย หรือสะท้อนให้โลกได้เห็นอย่างกว้างขวาง เมื่อนั้น จะมีจิตอาสาเกิดขึ้นราวกับดอกเห็ด เพราะจิตเดิมของแต่ละคนก็ พร้อมที่จะเป็นผู้ให้ และผู้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์เช่นเดียวกัน เพียงแต่เขา ไม่มีโอกาสได้เห็น...ยังมีโลกแห่งการให้ที่งดงามเช่นนี้อยู่ในโลกมนุษย์อีก... อยากให้ผลเป็นเช่นไร...เราต้องสร้างเหตุให้ถึงพร้อม...ดังกลอนที่ว่า

ไม่เจงามพันธุ์ต้องดีนี่คือหนึ่ง
ปลูกในที่ซึ่งดินดีนี่คือสอง
หมั่นรดน้ำพรวนดินตามครรลอง
คงสมปองได้ไม่งามตามใจเรา

รองศาสตราจารย์ ดร.สุรีพร ธนศิลป์

คณะพยาบาลศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่โรคยศาสตร์เน้นการดูแลผู้ป่วยมะเร็งแบบองค์รวม ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ จิตวิญญาณ และจิตสังคม ถือเป็นการดูแลแบบบูรณาการ โดยใช้การแพทย์แบบผสมผสาน (Complementary Medicine) ที่เป็นรูปธรรม ซึ่งเหมาะสำหรับการดูแลผู้ป่วยในระยะสุดท้ายที่ไม่ได้เน้นการรักษาด้วยยาเคมีบำบัด หรือรังสีรักษา แต่เป็นการรักษาตามอาการ ทำให้ผู้ป่วยและญาติมีความสุขในชีวิตมากกว่าคนไข้ทั่วไปที่รักษาด้วยการแพทย์แผนปัจจุบัน

พระปณพัชกรนับเป็นผู้ให้ที่ยิ่งใหญ่ ให้ทั้งทางโลกและทางธรรม ให้โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อย และเป็นผู้ให้โดยไม่หวังผลตอบแทน ทำให้ดิฉันเรียนรู้ถึงคำว่า “ยิ่งให้ก็ยิ่งได้” เป็นครูที่ยิ่งใหญ่ สอนเราโดยทำให้ดูเป็นตัวอย่าง

ที่คณะพยาบาลศาสตร์จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย มีการเรียนการสอนทางด้านวิชาชีพพยาบาล ซึ่งเน้นการดูแลผู้ป่วยแบบองค์รวมอยู่แล้ว ซึ่งโดยหลักการเหมือนกันหรือคล้ายกัน แต่การปฏิบัตินั้น ให้นิสิตนำไปปฏิบัติในการพยาบาลตามโรงพยาบาลต่างๆ ซึ่งอาจจะแตกต่างกันไปในแต่ละโรงพยาบาล

อย่างที่ได้อธิบายไปแล้วในส่วนที่ว่า การดูแลผู้ป่วย ที่วัดคำประมง เป็นการดูแลผู้ป่วยแบบผสมผสานที่เป็นรูปธรรมค่อนข้างเด่นชัด ทำให้นิสิต

ได้เห็นและได้เรียนรู้จากประสบการณ์และสถานการณ์จริง โดยนิสิตสามารถจัดกิจกรรมต่างๆ ได้อย่างมีอิสระตามที่บทบาทของพยาบาลสามารถทำได้ หลวงตาคือครูผู้ยิ่งใหญ่ เป็นแบบอย่างที่ดีในการให้แก่ทุกๆ คน ที่สัมผัสได้จริง

จิตอาสาในส่วนของดิฉันที่ไปทำ เน้นด้านการดูแลผู้ป่วยและญาติ เช่น กิจกรรมการฝึกชี่กง กิจกรรมการสอนนวดให้กับญาติผู้ป่วย สอนการตรวจเต้านมด้วยตนเอง การให้คำปรึกษาผู้ป่วยและญาติเป็นกรณี การทำแผล เป็นต้น

มีแนวคิดว่าจะทำโครงการจิตอาสาให้กับนิสิตทั่วไปที่มีชื่อเสียงนิสิตคณะพยาบาล เนื่องจาก ทุกคนสามารถเป็นจิตอาสาได้ไม่จำเป็นต้องเป็นบุคลากรทางสุขภาพเท่านั้น

ดิฉันรับผิดชอบวิชาปฏิบัติ ๑ รายวิชา จะจัดให้นิสิตมาปฏิบัติงานที่วัดคำประมงได้อย่างน้อยปีละครั้ง และทุกคนที่มาที่นี่ก็จะได้นอแห่งการให้กลับไปด้วย ดังนั้นนิสิตอาจมาได้ด้วยตนเองในภายหลังต่อไป

การมาเป็นจิตอาสาที่นี่ ผู้เป็นจิตอาสาควรผ่านการพัฒนาจิตพื้นฐานมาจะค่อนข้างได้ประโยชน์อย่างมาก ทำให้เห็นสัจธรรมของชีวิต และเข้าใจในการนำธรรมะมาใช้ในการดำเนินชีวิต ได้อย่างเหมาะสมและมีความสุข

ในทัศนะส่วนตัวมองว่าการแพทย์ทั้งสองแบบ สามารถผสมผสานกันได้ทั้งสองแนวทาง เพื่อให้ผู้ป่วยได้รับในสิ่งที่ดีที่สุด

โดยบทบาทของพยาบาลนั้น ทำให้พยาบาลเป็นผู้ให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน แต่ในปัจจุบันกระแสวัตถุนิยมที่แรง ส่งผลกระทบต่อวิชาชีพอย่างมาก ดังนั้น การเรียนการสอนจึงต้องมุ่งเน้นการพัฒนาด้านจิตเสียสละ หรือจิตสาธารณะเป็นกิจกรรมเสริมในหลักสูตร ส่วนใหญ่จะทำในรูปแบบการออกหน่วยตรวจสุขภาพ การจัดกิจกรรมด้านสุขภาพให้กับกลุ่มเสี่ยงต่างๆ เช่น กลุ่มผู้สูงอายุ กลุ่มเด็กพิการ กลุ่มผู้ด้อยโอกาส เป็นต้น

อาจารย์วรวิทย์ ตงศิริ

การศึกษา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมบัณฑิต (คอบ.)
วิทยาลัยเทคโนโลยีและอาชีวศึกษา วิทยาเขต
เทเวศร์ หรือสถาบันราชมงคลในปัจจุบัน

การทำงาน

อาจารย์ชำนาญการ วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร
จิตอาสาเกี่ยวกับด้านจิตวิญญาณและพิธีกรรมทางศาสนา ประเพณี
วัฒนธรรม ที่อโรคยศาล วัดคำประมง

การที่มีโอกาสได้เข้ามาช่วยดูแลผู้ป่วยแบบผสมผสานที่อโรคยศาล
วัดคำประมง รู้สึกดีและได้ศึกษาระยะภาคปฏิบัติในตัว หลักธรรมของ
พระพุทธองค์ทุกอย่างหลอมรวมลงในการช่วยเหลือดูแลผู้ป่วยทุกท่านที่เข้ามา
รักษาตัว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นกับผู้ป่วยนั้น ต้องได้รับการเยียวยารักษาไป
พร้อมกันทั้งร่างกาย จิตใจ และวิบากกรรม ด้านจิตใจนั้นผู้ป่วยต้องรู้จักหรือ
ได้รับการดูแลให้จิตใจคลายจากความวิตกกังวล ดังนั้น กิจกรรมทุกอย่าง
โดยเฉพาะการศึกษาปฏิบัติธรรมะกรรมฐาน จึงเป็นสิ่งสำคัญ ประกอบกับ
อโรคยศาล ตั้งอยู่ที่จังหวัดสกลนคร ในฐานะผมเป็นคนสกลนครถ้าไม่เข้า
มาช่วยเหลือ ก็คงเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ ดังนั้น ผมจึงต้องเข้ามาช่วยงานอโรคยศาล
ในฐานะจิตอาสา สิ่งที่ทำช่วยหลวงตากี้มีมากมายหลายอย่าง เช่น

๑. ช่วยในพิธีกรรมการตัมยาสมุนไพรร
๒. กิจกรรม ประเพณี วัฒนธรรมบำบัดต่างๆ เช่นประเพณีการขึ้น
บ้านใหม่ การสร้างพระเครื่องบูชาจากดินเผา

๓. การปฏิบัติธรรมพระกรรมฐาน ศึกษาธรรมะ
๔. การจัดกิจกรรมการกุศลของมวลชนเพื่ออโรคยศาล เช่น
 - ๔.๑ จัดตั้งโรงทานอาหารของญาติพี่น้องลูกหลานยายราสี ตงศิริ
อำเภอนาแก นครพนม หลายครั้ง
 - ๔.๒ ปลุกต้นพระศรีมหาโพธิ์
 - ๔.๓ ปลุกต้นไม้ในวันสำคัญ
๕. เข้าไปดูแลช่วยเหลืองานที่วัดเวลาที่หลวงตาไปอบรมบรรยาย
ต่างจังหวัด
 ๖. เป็นฝ่ายประสานงานกับเครือข่าย ชมรมต่างๆ ในจังหวัดสกลนคร
รับบริจาคพืชผัก ผลไม้ ข้าวสาร อาหารแห้ง อาหารเจ จากพ่อค้าแม่ค้า
ในเขตเทศบาลและในตลาดสดสกลนคร เพื่อผู้ป่วยอโรคยศาลให้ทุกคนมีส่วนร่วม
ในการทำบุญกุศล
 - ๗.พานักศึกษามาฝึกหัดการเป็นจิตอาสา ฯลฯ

ในส่วนตัวผมหลวงตาท่านเป็นพระแท้ ที่ผ่านการปฏิบัติธรรมมาอย่าง
เคร่งครัด และผ่านความเป็นตายของชีวิตเพราะโรคมะเร็งมาแล้ว ท่านยอม
เข้าใจชีวิตและเห็นหนทางในการปฏิบัติตนตามสมณะเพศที่พระพุทธองค์ทรง
สั่งสอนไว้ว่า การปฏิบัติธรรม ล้วนยอมเป็นไปเพื่อประโยชน์ตนและประโยชน์
ท่าน ดังนั้น การที่ท่านสงเคราะห์ผู้ป่วยมะเร็งด้วยจิตเมตตาโดยไม่หวังผล
ตอบแทนใด ๆ เหมือนดังทุกคนเป็นเพื่อน เป็นญาติ พี่น้องร่วมโลกเดียวกัน
จึงเป็นแนวทางของการช่วยเหลือ การให้ทานบารมีต่อผู้ยากจนเจ็บป่วยอย่าง
แท้จริง การปฏิบัติตนและกิจกรรมในการดูแลผู้ป่วยของท่านจึงน่าจะเป็นแบบอย่าง
เป็นนโยบาย เป็นต้นแบบของการดูแลผู้ป่วยของวงการแพทย์ และสาธารณสุข
ตลอดถึงสถานศึกษาด้านการแพทย์ การพยาบาลของประเทศไทย และ
ต่างประเทศ

ผมเป็นคนอำเภอนาแก จังหวัดนครพนม มีปณิธานส่วนตัวว่า เกิดเป็น
คนนาแก รักนาแก ทำเพื่อนาแก เมื่อมาทำงานอยู่ที่สกลนครเหมือนเป็นคน

สกลนคร ปณิธานจึงเปลี่ยนมาเป็น เมื่อเป็นคนสกล รักสกล ทำเพื่อสกล หลวงตาท่านเป็นคนต่างจังหวัดเมื่อท่านมาอยู่ที่สกลนคร ท่านยังเสียสละทำงานช่วยเหลือคนสกลนครทั้งยังเผื่อแผ่ไปถึงผู้ป่วยอื่นๆ ที่มาจากทั่วประเทศ ผมเป็นคนสกลนครจะไม่ช่วยท่านก็ดูจะไรอยู่ การปฏิบัติธรรมที่แท้จริง คือ การสงเคราะห์ตนและสงเคราะห์โลก สกลนครขึ้นชื่อว่าเป็นเมืองธรรมะ เรามาอยู่สกลนครก็ควรทำอะไรตอบแทนสกลนครที่เรามาทำมาหากิน ช่วยเหลือแบ่งปันให้ในกิจการที่เป็นประโยชน์เท่าที่เราจะทำได้ และเมื่อผมได้เข้ามาเป็นจิตอาสาที่นี่ ถึงได้รู้ว่ามีงานมากมายหลายอย่างที่รอคอยให้ทุกท่านที่เป็นชาวพุทธ และผู้ที่ต้องการศึกษาปฏิบัติธรรมมาร่วมแรงร่วมใจกัน ซึ่งอยากให้ทุกคนมาสัมผัสด้วยตนเอง แค่วันละครั้ง หรือ ปีละวัน แค่นี้ก็น่าจะเป็นสิ่งตอบแทนประเทศชาติได้แล้วครับ

สำหรับผู้ป่วยมะเร็งที่เข้ารับการรักษาที่อโรคยศาลมีทุกระยะ หากจิตอาสาท่านใดสนใจอยากมาร่วมงาน ผมมีคำแนะนำง่าย ๆ คือ

๑. ทำใจตนเองให้รู้จักการแบ่งปัน เมตตา และสงสาร ตามกำลังแห่งสติปัญญา ฐานะ ความเป็นอยู่แห่งตน โดยไม่ต้องการสิ่งตอบแทนใดๆ
๒. สำรว่าตนเองพอจะทำอะไรเป็นบ้าง ทำอะไรได้บ้าง หรือมีกำลังกาย กำลังทรัพย์ กำลังสติปัญญา อำนาจวาสนาบารมีด้านใด
๓. เดินทางมาให้ถึงอโรคยศาล วัดคำประมง อาจติดต่อก่อนเพื่อสอบถามรายละเอียด กับหลวงตา สำหรับเรื่องที่พักอาศัย อาหารการกิน มีให้กับจิตอาสาตามสมควร
๔. จากนั้นลงมือทำงานตามที่ตนเองเห็นว่าเหมาะสมและมีความพร้อม
๕. เตรียมของใช้ส่วนตัวมาด้วย

เท่าที่เห็นงานจิตอาสาที่คำประมงยังขาดผู้ช่วยเหลืออยู่อีกหลายด้าน บางหน้าที่ไม่มีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านมาจัดโปรแกรมให้สอดคล้องประสานกัน หน้าที่หลัก ๆ ที่หลวงตาและเจ้าหน้าที่รองรับอยู่จึงค่อนข้างหนักและหลากหลายมาก ใจผมอยากให้มีความเหมือนดาราบรมาว่า วันนี้ ช่วงเวลานี้ ควรทำกิจกรรม

อะไร ผู้ป่วยหนักให้กิจกรรมอะไร ผู้ป่วยเพิ่งเริ่มต้น หรือญาติผู้ป่วยให้ทำอะไร ผู้เข้ามาเป็นจิตอาสาจะมีส่วนร่วมในส่วนไหนได้บ้าง

การแพทย์แผนไทยกำหนดให้มีฤกษ์ตั้มยา ทั้งข้างขึ้นข้างแรมไว้ตามจันทรคติ ซึ่งสัมพันธ์กับชีพจรของร่างกายผู้ป่วย ส่วนตัวผมเห็นว่าการกำหนดฤกษ์ยามมีมาแต่โบราณกาลแล้ว และใช้กำหนดในงานสำคัญๆ ของประเทศชาติมานับนาน จึงไม่ควรมองข้ามจุดนี้

ส่วนมนตราบำบัดเป็นเรื่องของจิตใจที่สัมพันธ์กันกับร่างกาย ให้สังเกตเวลาจิตใจเกิดอารมณ์เคร่งเครียดขึ้นมาร่างกายก็จะมีผลตามไปด้วย เช่น ท้องอืด อึดอัด เวลาโมโห หน้าตาจะแดง มือสั่น เท้าสั่น เหงื่อซึม เมื่อเราใช้มนตราหรือสมาธิมาช่วยทำให้จิตใจสงบ เท่ากับเราได้เปิดจิตใจให้รับพลังที่เต็มเปี่ยม เข้ามารักษาตนเอง ยิ่งสงบมากก็เปิดรับพลังได้มาก ก่อให้ร่างกายเกิดดุลยภาพขึ้นในธาตุทั้ง ๔ คือ ดิน น้ำ ไฟ ลม การเจ็บไข้ได้ป่วยก็จะเบาบางจนอาจหายไป ประกอบกับมนตรานั้นเป็นหัวใจของความศักดิ์สิทธิ์ที่ครูบาอาจารย์แต่โบราณท่านสั่งสอนตกดทอดกันมานาน เมื่อเกิดศรัทธาท่องบ่นเข้าสมาธิถึงขั้น โรคภัยไข้เจ็บก็หายไป จึงเรียกว่า ธรรมะไอสด ซึ่งตามประวัติพระกรรมฐานหลายรูปใช้วิธีนี้ในการรักษาตนเองเมื่อเจ็บป่วย

การใช้มนตราหรือสมาธิบำบัดนั้น ผู้ป่วยต้องมีศรัทธาและทำสมาธิกรรมฐานไปพร้อมกันด้วย พอจิตสงบระงับลงไป จะเกิดพลังงานขึ้นมาครอบคลุมร่างกายให้สมดุลธาตุขึ้น เรียกว่า เป็นสมถะถาวนา จิตที่มีสติกำกับอยู่ เมื่อมีผู้สอนให้ความรู้ ให้ใช้จิตพิจารณาเรียกว่า วิปัสสนา คือเน้นให้ใช้ปัญญาพิจารณาธาตุขันธ์ สังขารร่างกายจนเห็นเป็นธาตุ ๔ ขันธ์ ๕ อย่างละเอียด ในการกำกับของไตรลักษณ์ คือ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา หรือ มีขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป ของร่างกาย จนถ่ายถอนออกมาจากความยึดมั่นถือมั่นในกายเขา กายเรา ตามแนวทางแห่งมหาสติปัญญา ๔ เมื่อเราใช้จิตของเราทำอย่างนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จิตจะถ่ายถอนจากความเจ็บป่วยทั้งร่างกายและจิตใจ จะมีสติปัญญาอันกล้าแข็งพิจารณาเห็นตามความเป็นจริงของชีวิต

อันน้อยนิด ผู้ป่วยก็จะทำหน้าที่ของตนเองในนาทีสุดท้ายของชีวิตในภพนี้ อย่างสงบ

หลวงตาท่านมักจะสอนให้ผู้ป่วยทำสมาธิและพิจารณาใน ๕ นาทีสุดท้ายของชีวิตอยู่บ่อยๆ จึงไม่แปลกใจเลยที่ทำให้ผู้ป่วยซึ่งมารักษาตัวที่ อโรคยศาลไม่ว่าฐานะรวย จน อย่างไร ส่วนมากมักจะสิ้นใจด้วยอาการสงบ บางคนจากอัฐภาพนี้ไปแบบยิ้มได้

ผมได้มีโอกาสฟังคำสั่งสอนของท่านพระอาจารย์สุธรรม สุธรรมโม วัดป่าหนองไผ่ สกลนคร เรื่องอานุภาพของมณฑราหรือสมาธิบำบัดนั้นมีจริง สัมผัสได้จริงไม่ใช่ของยาก หากว่าเรามีศรัทธามุ่งมั่นต่อพุทธานุภาพ ธรรมมานุภาพ สังฆานุภาพ ท่านเปรียบไว้ว่าบทธวดมนต์นั้นเหมือนมิดที่คมกริบ ผู้ใช้มีดเมื่อมีจิตจดจ่อเป็นสมาธิเปรียบเหมือนนุรุษผู้มีกำลัง เมื่อนุรุษมีกำลังถือมีดคมกริบย่อมถางป่าได้โดยง่าย

ในส่วนของคนไข้ที่อาการหนักมากก็สามารถทำสมาธิได้เช่นกัน แต่ถ้าจะให้ดีแล้วต้องฝึกหัดทำสมาธิตั้งแต่เนิ่นๆ หรือหัดเผชิญกับความตาย หรือหัดซ้อมมือไว้บ่อยๆ อย่าประมาท ถ้าจะให้ดีให้บรรจุลงในหลักสูตรการศึกษาทุกระดับยิ่งจะดีมาก และต้องสอนอย่างจริงจัง เพื่อให้เกิดทักษะชำนาญ เมื่อเวลาแก่เฒ่าหรือเจ็บป่วย จะได้ไม่ต้องเสียเวลามาฝึกหัดใหม่ เพราะสมาธิกรรมฐานเป็นเรื่องของทุกคนไม่แบ่งแยกเชื้อชาติ ชนชั้น

เมื่อเจ็บไข้ได้ป่วยร่างกายไม่แข็งแรง เดินเหิน ลุกนั่งลำบากก็จริง แต่หากได้เคยซ้อมฝึกหัดถากวนามาก่อน จะรู้ว่าการทำสมาธิกรรมฐานนั้น อยู่ที่จิตใจเป็นหลัก หลวงปู่พระราชพรหมญาณเถระ วัดท่าซุง ท่านอธิบายไว้ว่าให้ทำใจดี ท่านพระอาจารย์หนูนุ สุวิชัย วัดพุทธโมกข์ บ้านนาเดื่อ อำเภอนาโพธิ์ จังหวัดสกลนคร บอกว่าการทำจิตให้ผ่องแผ้ว คือ ให้อิမ်ไว้ ดังนั้นเมื่อร่างกายป่วยหนัก ก็ขอให้ใจมีสมาธิตลอดเวลา พิจารณาตลอดเวลาของลมหายใจเข้าออก

พระอาจารย์บุญมี ปิยธรรมโม วัดถ้ำโพธิ์ทอง บ้านแก้ง อำเภอนาแก

จังหวัดนครพนม ท่านป่วยอัมพาตครึ่งซีกเดินเหินไม่ได้ ต้องให้ลูกศิษย์ประคอง ก่อนที่ท่านจะมรณภาพประมาณ ๓-๔ เดือน ผมได้ไปดูแลท่านโดยก่อนกลับได้เรียนท่านตามประสาที่ท่านเป็นครูบาอาจารย์กับลูกศิษย์อย่างผมว่า ผมมาคราวหน้าให้ท่านอาจารย์ลูกเดินเลยนะท่านบอกว่า “จะไปได้หรือ ไม่ใช่เรื่องของเรา มันเป็นเรื่องของสังขาร และว่าทุกวันนี้เขาไม่ต้องทำกรรมฐานอะไรมาหาเขาเพียงแต่มีคำว่า พุทโธ ทุกลมหายใจเข้าออกเท่านั้น”

ท่านพระอาจารย์สุธรรม สุธรรมโม วัดป่าหนองไผ่ สกลนคร ท่านอธิบายให้ผมฟังในตอนบ่ายวันหนึ่งที่กุฏิและได้ขออนุญาตบันทึกเสียงท่านไว้ว่า น้องสาวท่านป่วยเป็นมะเร็งมาพักรักษาตัวระยะสุดท้าย ท่านได้ลงไปสอนกรรมฐานให้น้องสาวท่านบ่อยๆ ว่าเป็นพิจารณาเวทนาให้มาก วันสุดท้ายของชีวิตน้องสาวได้บอกว่าอาการท้องไม่ยุบลง ท่านเลยบอกว่า “อย่าก้าวก่ายหน้าที่ของหมอนหน้าที่ของยา หน้าที่ของตนเองคือ รักษาใจ ให้พิจารณาว่าเราเป็นเวทนาหรือเวทนาเป็นเรา กาย เวทนา จิต ธรรม พิจารณาดูให้รู้รอบ กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ให้พิจารณาเวทนา ในเวทนา กายกับเวทนาเป็นสิ่งเดียวกันหรือไม่

จิตเป็นเพียงผู้เข้าไปรู้ความเกิดดับของอาการเท่านั้น จนให้รู้ชัดเจนละเอียด เปรียบเทียบให้เห็นชัดเจน จนนาทีสุดท้ายน้องสาวท่านเอนหลังลงนอน ลืมตาขึ้นมามองดูท่านเหมือนคนง่วงนอน แล้วหลับตาลง หายใจอีก ๓-๔ ครั้งแล้วสิ้นลมหายใจอย่างสงบ ท่านบอกว่าสมาธิกรรมฐานนั้นมีคุณอันใหญ่หลวงและสำคัญมาก”

คนส่วนมากยังหลงโลกนี้อยู่ คิดว่าเราไม่เป็นอะไร ยังหนุ่มสาว หรือฐานะรวยดีมีสุข แต่ลืมฝึกหัดเตรียมตัวไว้สำหรับเรื่องที่สำคัญและหลีกเลี่ยงไม่พ้นของชีวิต หลวงปู่คำพันธ์ โฆสปัญโญ วัดธาตุมหาชัย อำเภอลาปลา จังหวัดนครพนม ท่านสอนหลวงตาพรหม ปัญญาโร และผมไว้ก่อนท่านมรณภาพว่า “ญาพ่อหลวงปู่ถืออายุมาเก้าสิบ คนเขาทุกคนต้องพ้อจุดนี้ การบำเพ็ญภาวนาก็ให้ได้คือหลวงปู่เฒ่า”

สำหรับจิตอาสาท่านที่เคยผ่านการฝึกปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานมาก่อน อาจจะใช้ประสบการณ์ของตนเอง พุดคุยแลกเปลี่ยนสนทนา หรือเพื่อเข้าไป ศึกษาเอาผู้ป่วยมาเป็นตัวอย่างพิจารณากรรมฐานของตนเองก็ย่อมได้เช่นกัน

*(ญาพ่อ หมายถึง หลวงพ่อพรหม, เฮา หมายถึง เรา, พ่อ หมายถึง พบ)

คุณศิริพร วงศ์สวัสดิ์

อดีตศิลปินนักพากย์ภาพยนตร์ ละคร
ระดับรางวัลทุกรางวัลในประเทศไทย

การศึกษา

รัฐศาสตรมหาบัณฑิต

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปัจจุบัน

ดำเนินธุรกิจหลักเป็น เจ้าของห้องอาหาร
ขนานน้ำ ซึ่งเปิดกิจการมากกว่า ๒๕ ปีแล้ว และเป็นเจ้าของรายการโทรทัศน์
๒ รายการ คือ รายการปลูกตะวัน ออกอากาศทาง Modern Nine TV.
ทุกวันอาทิตย์ เวลา ๐๕.๐๐-๐๕.๓๐ น. และ รายการ ห้องนี้สีขาว ออกอากาศ
สดทุกวันเสาร์และอาทิตย์ เวลา ๑๕.๓๐-๒๐.๓๐ น. ทางสถานีโทรทัศน์เคเบิล
ทีวี ช่อง ๒๓ H Plus Channel

สำหรับการนำเสนอเรื่องราวต่างๆ ในรายการปลูกตะวัน นั้น ทางเรา
มีการประชุมคัดสรรแต่ละหัวข้ออย่างเข้มข้นภายใต้หลักการที่ว่า ผู้ชมชมแล้ว
ได้พบพบหนทางสู่เส้นทางธรรมได้อย่างไร ในกรณีของหลวงตาปพนพัชรและ
วัดคำประมงก็เช่นกัน ในที่ประชุมได้เห็นพ้องต้องกันว่า กิจกรรมของทางวัด
เป็นกิจกรรมที่ควรสนับสนุนเป็นอย่างยิ่ง ถึงจะยากลำบากเพียงไร เราก็จะดันดัน
ไปบันทึกเทปมานำเสนอให้ได้ เพราะผู้ชมเมื่อรับชมแล้วจะได้พบหนทางแห่ง
ความสงบโดยแท้จริง ไม่ว่าจะต้องผจญวิบากกรรมจากโรคร้ายหรือไม่ ผู้ชมจะ
สัมผัสกับความสงบผ่านความยากลำบากที่ผู้คนที่เกี่ยวข้องทั้งหลายพบ
ทั้งความเหนื่อยยากของหลวงตา ทั้งความทุกข์ทรมานของผู้ป่วย และความ

เสียดสีของญาติผู้ป่วย สิ่งเหล่านี้เป็นตัวชักนำให้เห็นถึงสังคมที่ไม่มีใคร
 หลีกหนีพ้น พร้อมกันนั้นจึงเตือนตนให้มีสติตั้งอยู่ในความไม่ประมาท เพื่อวัน
 ข้างหน้าเมื่อเราจะต้องก้าวสู่วาระตามวัฏสงสาร ก็จักสามารถครองสติได้มั่นคง
 ไม่หวั่นไหว ไม่หวั่นหวาดคร้ามเกรงกับการเกิดแก่เจ็บตายที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้
 และที่สำคัญที่สุดคือที่พวกเราเห็นพ้องต้องกันว่า ควรนำเสนอกิจกรรม
 ของหลวงตาและวัดคำประมง ก็คือ เพื่อให้ผู้ชมผู้ตกอยู่ในบ่วงทุกข์เวทนาใน
 โรคภัยเรงอย่างมะเร็ง ได้เห็นแสงสว่างในหนทางแห่งการต่อสู้เพื่อให้หลุดพ้น
 จากโรคร้าย โดยการรักษาที่ทันสมัยทั้งแพทย์แผนปัจจุบัน แพทย์แผนไทย
 การรักษาด้วยพืชสมุนไพร การทำสมาธิ การสวดมนต์ การร้องเพลง ฯลฯ อัน
 อาจนำมาซึ่งปาฏิหาริย์ที่ไม่อาจปฏิเสธได้ โดยการรักษานี้ไม่จำเป็นต้องใช้เงิน
 ทองจำนวนมหาศาลอีกต่อไป

พวกเราในฐานะสื่อมวลชนผู้นำสาระสู่ปวงชน จึงไม่อาจหลีกเลี่ยงการทำ
 หน้าที่เพื่อช่วยผู้เสียดสีแห่งวัดคำประมงไปได้ จึงได้ตัดสินใจนำเรื่องราวของ
 หลวงตาปพนพัชร พร้อมภาพการทำงานที่โรยศาลไปนำเสนอในช่วงกราบ
 เท้าพระดี โดยนำออกอากาศสองสัปดาห์ติดต่อกัน ซึ่งไม่เคยมีมาก่อน

พวกเราหวังว่า การนำเสนอในครั้งนี้แม้จะส่งผลเพียงเล็กน้อย แต่ก็
 เชื่อว่าน่าจะได้มีส่วนชักจูงผู้คนทั้งหลายได้ร่วมกันเสียดสีทรัพย์สินตามสมควร
 เพื่อช่วยเหลือเพื่อนร่วมโลก ให้ได้รับการดูแลอย่างดียิ่งจากหลวงตาและจิต
 อาสาทุก ๆ คน

หากมีความต้องการใดจากทางหลวงตาและวัดคำประมงให้พวกเรา
 ได้รับใช้ ก็สามารถแจ้งไปที่ผู้ควบคุมการผลิตรายการ คุณศรัณย์ พวกเรายินดี
 เสมอค่ะ

คุณศรัณย์ นาคะประทีป

การศึกษา

ระดับปริญญาตรี จากคณะนิเทศศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมรสกับ นางบงกช นาคะประทีป หัวหน้า
 พยาบาล ศูนย์จักษุรักษา สวนจิตรลดฯ สำนัก
 พระราชวัง

มีบุตรชาย ๑ คนสำเร็จการศึกษาจาก
 มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และบุตรสาว ๑ คนกำลัง
 ศึกษาชั้นปีที่ ๒ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง มหาวิทยาลัย
 ธรรมศาสตร์

จากการที่ได้ไปบันทึกเทปโทรทัศน์ ที่วัดคำประมงตั้งแต่เช้ายันค่ำ
 มากๆ เห็นได้ชัดว่าหลวงตาปพนพัชรน่าจะจัดอยู่ในกลุ่มของคนทำงานหนัก
 ถึงหนักมากจนน่าเป็นห่วง ท่านตื่นแต่เช้า ทำงานนู่นนี่จนเกือบเปิดโมง จึงออก
 ไปนำผู้ป่วยและญาติออกกำลังกายหลากหลายท่า ฝึกทำสมาธิบำบัด ดนตรี
 บำบัด จนสายถึงมารับบิณฑบาต ก่อนท่านจะไปฉันทน์มือเช้าของท่านหรือเพลงของ
 พวกเราก็ไม่ทราบ ท่านก็ไปจัดยาแจกยาให้ผู้ป่วย ฉันทน์เสร็จแล้วก็ไปเยี่ยมผู้ป่วย
 ที่พักอยู่ตามเรือนพัก ซึ่งแยกย้ายกันอยู่เป็นสัดส่วน สะอาด สบายตามสมควร
 ดกเย็นท่านก็มาตอบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เท่าที่ท่านจะทำได้ มีดลงหลัง
 ผู้ป่วยสวดมนตร์เรียบร้อย หลวงตาจะมาเทศนาแก่ผู้ป่วยและญาติโยม สอนสั่ง
 ให้ทุกคนรู้และเข้าใจในสังขารที่ไม่เที่ยง ในบรรยากาศที่มีทั้งเสียงหัวเราะ รอยยิ้ม
 และคราบน้ำตา จบท้ายด้วยการนั่งสมาธิท่ามกลางสายลมพลิวไหว ช่วยให้
 รู้สึกผ่อนคลายดีมาก บางคืนท่านก็รวนด้นคนไข้เอง เมื่อทุกคนกราบลาท่าน

ไปพักผ่อน พวกเรายังเห็นท่านนั่งทำงานที่คอมพิวเตอร์ในห้องทำงานของท่าน
ไม่รู้ว่าจะนานเพียงใดเพราะพวกเรากลับไปก่อน

เช้ารุ่งขึ้น ได้มากราบลาท่านแต่เช้า ก็พบว่าท่านนั่งทำงานก่อนที่ใครๆ
ในสำนักงานจะมาเสียอีก ก็นึกในใจว่าท่านมุ่งมั่นทำงานหนักเช่นนี้น่ากังวลมาก
พวกเราขอพาราณาตัวว่าถ้ามีหนทางใดจะช่วยท่านได้ จะช่วยกันเต็มที่เลย พอ
มาที่กรุงเทพฯ ก็เลยแจ้งที่ประชุมว่า จะต้องนำเรื่องวัดคำประมงออกอากาศ
ติดต่อกันไปสองสัปดาห์ เพื่อประชาสัมพันธ์เชิญชวนผู้ชมให้มาช่วยวัดเป็นจิต
อาสา ที่ประชุมเห็นด้วย แล้วยังขอให้ไปเชิญหลวงตา มาออกอากาศในรายการ
ห้องนี้สีขาว ซึ่งเป็นรายการถ่ายทอดสดทางเคเบิลทีวี โดยคุณศิริพร คุณแกลอยู่
หลวงตาท่านได้เมตตา แม้ท่านเพิ่งจะประชุมกับจิตอาสาที่กรมชลประทาน
เสร็จใหม่ๆ ท่านก็ยินดีไปร่วมสนทนาในรายการ ซึ่งถ่ายทอดราวๆ ๒๐.๐๐ น.
ปรากฏว่าหลังจากออกอากาศไปแล้ว มีผู้ชมโทรมาที่ทั้งสองรายการ มากเป็น
ประวัติการณ์ จนถึงวันนี้ยังมีการโทรศัพท์สอบถามอยู่เป็นระยะ รู้สึกปลาบปลื้ม
ไปกับหลวงตา ที่มีผู้คนมากมายทั้งชายและหญิง ต่างเปล่งเสียงสาธุการต่อ
ความเสียสละขั้นสูงสุดของท่าน และแสดงเจตจำนงที่จะช่วยเหลือทางวัดใน
รูปแบบต่างๆ

สำหรับพวกเราที่ยังคงยืนยันเหมือนเดิมว่าจะแสวงหาหนทาง ช่วยเหลือ
เกื้อหนุนหลวงตาและวัดคำประมง ให้มากที่สุดและดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แม้จะ
ไม่เห็นเป็นแก่นสารเหมือนจิตอาสาท่านอื่นๆ ที่ทุ่มเทกายใจทำงานหนักอย่าง
น่ายกย่อง แต่รับรองว่าจะไม่น้อยหน้ากว่ากันแน่นอนครับ

ในท้ายที่สุด ก็คงมีข้อเสนอแนะเล็กน้อยว่า ควรนำเสนอข่าวสารจาก
ทางวัดสู่สื่อมวลชนอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะสื่ออิเล็กทรอนิกส์ โดยส่งตรงไปยัง
สำนักข่าวทุกแห่งให้มากที่สุด ในแต่ละหัวข้อที่น่าสนใจ และเป็นที่ต้องการของ
ผู้อ่าน ผมเชื่อว่าจะต้องมีการนำไปเผยแพร่ไม่มากนักน้อย สิ่งเหล่านี้คือหนทาง
การสร้างจิตอาสาให้เกิดอย่างต่อเนื่องและยาวนานครับ

กราบขอบพระคุณหลวงตาและเพื่อนจิตอาสาทุกท่าน ที่กรุณาเสียสละ
เพื่อผู้หมดหนทาง

ต่อสู้อ ให้ได้มีชีวิตต่อไปสักระยะ ก่อนจะจากไปอย่างสุขสงบสู่ภพภูมิ
ที่ตนได้เตรียมไว้ ขออำนาจพระรัตนตรัยโปรดคลบบันดาลให้ทุกท่านมีพละทานมัย
แข็งแรง สมบูรณ์ พร้อมจะสร้างกุศลผลบุญต่อไปตราบนานเท่านาน

คุณธีรนุช ยอดนุ่น

พิธีกรผู้ดำเนินรายการ คนละไม้คนละมือ
สถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส

ก่อนอื่นต้องตอบตามตรงว่า ประเด็นของการแพทย์ผสมผสานนั้น ไม่ใช่ประเด็นหลักในการนำเสนอของรายการ แต่จุดประสงค์สำคัญอันเป็น Concept ของรายการคนละไม้คนละมือ นั่นคือ การเผยแพร่กิจกรรมของการร่วมกันทำประโยชน์เพื่อผู้อื่น ด้วยจิตสาธารณะ ในส่วนของอโรคยศาล วัดคำประมงนั้น จุดสำคัญคือเราเลือกประเด็นที่หลวงตาปพนพัชร ซึ่งได้ให้การรักษาดูแลผู้ป่วยมาเรื่อยๆ อย่างไม่คิดค่ารักษา และยังมีจิตอาสา อย่างเช่น คุณหมอ พยาบาล หรือ คณาจารย์ นักศึกษา และบุคลากรต่างๆ ที่เสียสละเวลาและกำลัง เข้ามาโดยไม่หวังผลตอบแทนใดๆ เพื่อเข้ามาช่วยดูแลทั้งร่างกาย และจิตใจของผู้ป่วยที่อโรคยศาลแห่งนี้ได้อย่างเต็มกำลังความสามารถของทุกคน

ปัจจัยสำคัญ ที่ทางรายการต้องการจะเผยแพร่ คือ การช่วยเหลือผู้อื่น อันเป็นเพื่อนร่วมสังคม โดยไม่คิดถึงสิ่งตอบแทน หากแต่ผลตอบแทนที่ได้รับนั้น เป็นความสุขที่ยิ่งใหญ่ที่เงินหรือทรัพย์สินใดๆ ไม่อาจหาซื้อมาได้

ประการรองคือ การชี้ให้เห็นถึงพลังของศรัทธา คนเมื่อมีศรัทธาต่อสิ่งใดย่อมแปรเปลี่ยนเป็นพลังอันยิ่งใหญ่ อีกประการ คือ เรื่องของกำลังใจ ตามคำที่ว่า ใจเป็นนาย กายเป็นบ่าว เมื่อใจเป็นสุขร่างกายก็พร้อมที่จะต่อสู้กับโรคร้ายได้

พระปพนพัชร หรือที่หลายท่านเรียกว่า หลวงตา ถือเป็นผู้ที่เสียสละทุ่มเท และมุ่งมั่นในการดำเนินงานตามแนวทางที่เชื่อมั่นว่า ถูกต้องและเป็นประโยชน์ ด้วยจิตอันเป็นสาธารณกุศล

สังคมไทยควรส่งเสริมให้คนไทยมีแนวคิดจิตอาสาจนกลายเป็นนิสัยปลูกฝังการมีจิตสาธารณะโดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและวัยรุ่น เพื่อให้ประเทศไทยกลายเป็นประเทศของประชาชนคนอาสา

อย่างไรในปัจจุบันนี้การริเริ่มเรื่องจิตอาสา จิตสาธารณะเป็นวิธีการที่ดีในหลายๆ ที่ แต่ยังไม่ได้รับการเผยแพร่เท่าที่ควร สื่อก็พยายามทำในเรื่องนี้ให้ฟุ้งออกไป อีกทั้งกิจกรรมจิตอาสาดี ๆ อย่างนี้ต้องกระทำแบบต่อเนื่องให้ยาวนานและจริงจัง เพราะสิ่งเหล่านี้คือการปลูกฝังและสั่งสมให้เป็นนิสัย ไม่ใช่กิจกรรมมรดกที่จะทำเป็นครั้งคราว เหมือนไฟไหม้ฟาง, วัชพายุล้อมคอก, ฝัดวันประกันพรุ่ง ฯลฯ หรือเป็นเพียงความโก้เก๋ อัฟเกรดตัวเองแค่นั้น มันไม่ใช่วัตถุประสงค์ที่เราต้องการเผยแพร่อย่างแน่นอน...

คติใหม่ เข้าใจมะเร็งที่โรคมะเร็ง

มะเร็ง โรคร้ายซึ่งกำลังกลายเป็นปัญหาทางสาธารณสุขของโลกที่คร่าชีวิตชาวโลกไปถึง ๑๓% ของประชากรที่ตายทั้งหมด ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ มีจำนวนผู้ป่วยโรคมะเร็งมากกว่า ๑๘ ล้านคนและพบผู้ป่วยใหม่ประมาณ ๕ ล้านคน ในแต่ละปี องค์การอนามัยโลกได้คาดการณ์ไว้ว่าในปี ๒๕๖๓ ทั่วโลกจะมีคนตายด้วยโรคมะเร็งมากกว่า ๑๑ ล้านคน โดยจะเกิดขึ้นในประเทศที่กำลังพัฒนามากกว่า ๗ ล้านคน เนื่องจากมีปัจจัยหลายอย่างที่เกี่ยวเนื่องกับการเกิดโรคมะเร็ง^๑

สำหรับประเทศไทยมะเร็งเป็นสาเหตุการตายในลำดับต้นๆ ของ ๑๐ สาเหตุการตายหลักของประชาชน หากเทียบกับจำนวนประชากรต่อแสนคนพบว่าปี ๒๕๔๕ มีคนเสียชีวิตเพราะมะเร็งถึง ๔๖,๘๗๔ คน และเพิ่มเป็น ๖๐,๘๑๘ คน ในปี ๒๕๔๗^๒ โดยมีสาเหตุหลักมาจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการใช้ชีวิต เช่น การบริโภค อารมณ์ และจิตใจ

ด้านการแพทย์ ได้พยายามหาหนทางในการยับยั้งป้องกันมหันตภัยร้ายนี้ แต่ที่ทำได้แค่เพียงการดูแลอาการหรือประวิงเวลาไว้เท่านั้น นอกจากนี้การรักษาส่วนใหญ่ได้ส่งผลข้างเคียงต่อสุขภาพของผู้ป่วยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เนื่องจากการรักษาบนหลักการของการฆ่าเซลล์ร้ายด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เช่น การผ่าตัด ฉายแสง ฝังแร่ เคมีบำบัด ซึ่งได้ทำลายเซลล์ดีในร่างกายตายไปด้วย จึงมีคนจำนวนมากหันมาค้นหาวิธีการบำบัดมะเร็งแบบทางเลือก ซึ่งเน้นการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิต วิธีการบริโภค รวมถึงทัศนคติต่อชีวิต

^๑ ที่มา : ฝ่ายแผนงานและสถิติ สถาบันมะเร็งแห่งชาติ (National Cancer Institute)

^๒ สถิติองค์การอนามัยโลก ปี ๑๙๙๒-๑๙๙๓

ท่ามกลางการหล่อหลอมของสังคมทุนนิยม โดยเน้นให้ความเข้าใจถึงสถานะของมะเร็งที่ตนเองได้สร้างขึ้น

ความเจ็บป่วยของปัจเจก สู่การเยียวยาเพื่อนมนุษย์ร่วมโลก

ระยะทางประมาณ ๔๐ กิโลเมตรจากตัวเมือง จ.สกลนคร มุ่งหน้าสู่จุดหมาย ณ วัดคำประมง อ.พรรณานิคม เป็นที่ตั้งของ “อโรคยศาล”^๓ ซึ่งก่อตั้งโดยพระปณพัชร จิรัธมโม หรือที่ชาวบ้านเรียกว่า “หลวงตา” เจ้าอาวาสวัดคำประมง อดีตวิศวกรหนุ่มจากกรมชลประทานผู้ศรัทธาในวิถีปฏิบัติของหลวงปู่สิม พุทธาจาโร จึงตัดสินใจบวชเพื่อศึกษาหลักธรรมตามหลักพระพุทธศาสนา เป็นเพียงพระวัดป่าธรรมดาๆ รูปหนึ่ง จนเมื่อเกิดทุกข์ภาวะขึ้นกับตนเอง เนื่องจากเป็นมะเร็งในโพรงจมูก ทำให้หลวงตาได้รับประสบการณ์ตรงจากขั้นตอนการรักษาตามหลักวิทยาศาสตร์ “เราเคยรักษาด้วยเคมีบำบัด ฉายแสง ตามคุณหมอเขาสั่งให้ทำอะไรก็ทำหมดนะ ทำจนกระทั่งถึงคอร์สสุดท้ายไม่ไหวแล้วตายดีกว่า คือสละตายไปเลย นี้ออกไปเลยคือวันสุดท้าย เข็มสุดท้าย ดับตัวเองไม่ให้มีความเจ็บปวด เวทนาต่างๆ ที่มีอยู่ในจิตใจ ในกายวางหมด รู้สึกที่เขาวิ่งกันหน้าตื่น นึกว่าไปแล้ว ถ้าเราไปตอนนั้นเราก็มีความสุขเพราะเราไม่ได้มีเวทนาเลย คือความทุกข์ของเคมีมันสุดๆ อยู่แล้ว มันมากมาย มันไม่ไหวแล้ว นั่นแหละคือแรงบันดาลใจที่ทำให้ตัวเองต้องช่วยเหลือผู้ป่วยโรคมะเร็ง เพราะความเจ็บปวดทุกขเวทนาต่างๆ และเสียเงิน เสียทอง เสียเวลา เสียอกเสียใจที่ญาติพี่น้องตัวเองต้องป่วยเป็นโรคมะเร็งแล้ว มันสูญเสียมามากมายแล้วไม่มีทางออกให้เขาเลย”^๔

๓ มีหลักฐานว่าในสมัยของเรื่องอำนาจได้มีการก่อสร้างบริเวณที่ใช้สำหรับดูแลผู้ป่วย เรียกว่า อโรคยศาล มีความหมายว่า ที่ตั้งแห่งความไม่มีโรค มีการขุดพบหลักฐานทางประวัติศาสตร์เกี่ยวกับบริเวณที่สร้างอโรคยศาลแถวภาคอีสาน หากสนใจเพิ่มเติมหาข้อมูลที่ www.google.com พิมพ์คำว่า อโรคยศาล-ผู้เขียน

๔ สัมภาษณ์พระปณพัชร จิรัธมโม ณ อโรคยศาล วัดคำประมง อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร วันที่ ๕ กรกฎาคม ๒๕๕๑

รอดด้วยธรรมะและสมุนไพรบำบัด

ระหว่างที่อาพาธหลวงตาก็ได้ศึกษาหลักธรรมะต่างๆ ที่ครูบาอาจารย์ได้สั่งสอนไว้ในหมวดที่เกี่ยวกับความเจ็บป่วยเพื่อใช้เป็นหลักพึ่งทางใจ โดยเฉพาะ ศิริमानนทสูตร ซึ่งเป็นพระสูตรที่พระพุทธองค์ประทานแก่พระอานนท์เพื่อนำไปแสดงแก่พระสิริมานนท์ ซึ่งกำลังอาพาธหนักไม่สามารถมาเข้าเฝ้าได้และขอให้พระอานนท์กราบทูลพระพุทธเจ้าในการสงเคราะห์ให้ทุกขเวทนาได้ระงับไป พระพุทธองค์จึงทรงเมตตาแสดงธรรมะเกี่ยวกับสัญญา ๒ ประการ ได้แก่ รูปสัญญา นามสัญญา เมื่อพระสิริมานนท์กำหนดจิตตามหลักธรรมเทศนาที่ได้รับบรรลุผล และในขณะที่วางธุระในรูปธรรม โรคภัยความเจ็บปวดก็หายไป

ในขณะที่เดียวกันหลวงตาก็ค้นคว้าหาพืชสมุนไพร ที่คาดว่าจะมีคุณสมบัติบำบัดพิษมะเร็งได้ ไปพร้อมๆ กับการให้ออกาสตนเองในการรักษาด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งก็ได้ลองทำทุกอย่างแล้วแต่ไม่สามารถหยุดยั้งได้ หลวงตาจึงตัดสินใจใช้ธรรมะเพียงอย่างเดียวเป็นที่พึ่งสุดท้ายในการเจริญสติ “วันหนึ่งลุกขึ้นมานั่งสมาธิตอนตีสามหลังจากรับคิโมทุกวัน เลือดก็ยังออกข้าวก็กินไม่ได้หายใจไม่ได้ อาติศยหนึ่งข้าวกินไม่ได้หลังจากปฏิเสธรับคิโมแล้ว การนั่งสมาธิเป็นทางเลือกสุดท้ายของเรา จิตก็ดีขึ้น สงบนิ่ง ถอดจิตออกมาก็แวบไปถึงตำรายาที่ตัวเองมี เป็นสมบัติชิ้นเดียวที่มีติดตัว เป็นตำรายาสมุนไพรชื่อว่า เพชรน้ำเอก พอถอดจิตลงสงบเสร็จก็เอาตำรายาเลยตั้งแต่ต้นจนจบ เต็มแน่นด้วยตัวยาแก้โรคมะเร็งต่างๆ...ยาที่เรามาสกรีนแล้วมันเหมาะกับคนไทยเราที่สุด คือยาตัวนี้มันเป็นยาที่ทุกคนต้องรู้อยู่แล้วแต่ไม่มีใครเอามาใช้ เหมือนทุกคนผ่านไปเลยไป แต่เมื่อหลวงตาได้เอามาเผยแพร่มันถึงได้กว้างขวาง สูตรสมุนไพรยาแก้มะเร็งมันเยอะมาก แต่ว่าตอนนี้ที่หลวงตาค้นคว้ามันใช่เลย มันลงตัว ในลงตัวหมายความว่าเรากรองในจิตแล้วนะ เอาแผนจินมาดูก็ไม่ใช่ เอาอีกแผนมาดูก็ไม่ใช่ พอมาดูด้วยานี้ทุกๆ สูตรมันแน่นอน พอ ๖ โมงเช้าบอกแม่ชี้ให้ไปหาตัวยาดัวนี้มาได้ แกก็ไปหามาทั้งวัน มาได้กินยาแก้วแรกเอาตอนสี่ทุ่ม ไอ้โห..โล่งแล้ว แล้วกินต่อจนครบ ๕ หม้อ”

“ยอดยาเกินแก้มะเร็งทุกชนิด” ที่หลวงตาคิดค้นขึ้นนอกจากจะประกอบด้วยสมุนไพรหลายชนิดที่หลวงตาเปรียบเทียบกับ เหมือนกองทัพที่ต้องมีทั้งฝ่ายป้องกัน ฝ่ายบุก ฝ่ายเสนาธิการ ซึ่งหนุนเสริมกันในการรักษาอาการมะเร็ง โดยสามารถเสริมภูมิต้านทานของเม็ดเลือด เสริมภูมิต้านทานของน้ำเหลืองให้แข็งแรง ส่งผลต่อการฝ่อของเซลล์มะเร็ง เมื่อได้ยารักษาทางกายแล้วใจก็ต้องมีที่พึ่ง หลวงตาจึงให้ความสำคัญกับการทำสมาธิบำบัดควบคู่ไปด้วย “สมาธินี้ก็สำคัญไม่ยิ่งหย่อนเหมือนกัน คือให้เห็นว่าทุกสิ่งเกิดได้ก็ดับได้ มะเร็งเกิดได้ก็ดับได้ ไม่มีอะไรที่เกิดแล้วดับไม่ได้ ความสุขเกิดได้ก็ดับได้ ทุกอย่างมันเป็นแบบนี้และคนที่เข้าถึงความเกิดความดับนั้นใครละ? ต้องปฏิบัติเอง เราก็เอาความรู้ที่เรามีอยู่มาสอนให้คนไข้ปฏิบัติให้ถึงสภาวะธรรมตรงนี้ได้ พอเขาถึงสภาวะธรรมนี้ได้โรคภัยแทบไม่มีความหมาย มะเร็งไม่มีความหมาย หายก็หายไป ไม่หายก็ช่างมัน ใจเขาเบิกบานมาก เขาไม่เห็นต้องกลัวว่าจะตาย ถึงไม่เป็นมะเร็งก็ต้องตายอยู่ดี”

เมื่อหลวงตารักษาตนเองจนหายจากอาการมะเร็ง ชาวบ้านที่ทราบเรื่องราวต่างพากันนำญาติของตนมาพึ่งบารมีในราวปี ๒๕๔๓ ซึ่งหลวงตาไม่สามารถปฏิเสธได้จึงได้นำเอาประสบการณ์การใช้สมาธิบำบัด และสูตรยาแก้อาการมะเร็งมาใช้รักษาผู้ป่วยมะเร็งทุกประเภทโดยไม่คิดค่าใช้จ่าย จึงเป็นที่มาของการก่อสร้าง “อโรคยศาล” ขึ้นมาในพื้นที่ของวัดคำประมง จนแล้วเสร็จในปี ๒๕๔๕ และประกาศเป็นแหล่งพักพิงของผู้ป่วยมะเร็งด้วยการรักษาตามแนวทางสมาธิบำบัด ผสมผสานกับแนวทางของธรรมชาติบำบัด ซึ่งหมายถึงการปรับเปลี่ยนวิถีชีวิต วิธีการคิด การกิน การอยู่ ให้ถูกต้องบนพื้นฐานของการใช้ธรรมะตามหลักพระพุทธศาสนา

ในการรับการรักษา ผู้ป่วยจึงต้องเข้าใจในหลักสมดุลของกายและใจ การใช้ยาจึงต้องมีการสวดมนตรา และภาวนา เพื่อระดมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย บัดเป่าบรรเทาทุกข์ รวมถึงการอโหสิกรรมแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย และตั้งจิตอธิษฐานตั้งใจเป็นคนดีคนใหม่ ปัจจุบันผู้ป่วยมะเร็งที่เข้ามารับการบำบัด

มะเร็งกับหลวงตาจึงต้องผ่านการประกอบพิธีกรรม “ตัมยา” ในวันพระ ซึ่งจะจัดขึ้นสำหรับผู้ป่วยรายใหม่ และเมื่อจะตัมยาก็มีคาถากำกับโดยเป็นกุศโลบายในการดึงดูดให้กลับมามีสมาธิอย่างต่อเนื่องในแต่ละจังหวัดของวัน

หลวงตาได้เผยแพร่วิธีการแก้อาการมะเร็งให้ผู้สนใจเพื่อนำไปใช้ที่บ้าน “ไม่ได้ปิดบัง ควรที่จะให้โลกรู้ ควรที่จะให้โลกเขาเอาไปใช้ ไปปฏิบัติ แต่ทุกคนที่เอาไปปฏิบัติควรมีศรัทธามีใจมุ่งมั่นและไม่ใช่ว่าการค้า อย่างบางคนไปซื้อยาตามร้านค้าที่มีชื่อเสียง กินแล้วไม่หายทั้งๆ ที่เป็นร้านที่มีชื่อเสียงในเมืองไทย แต่คนไข้ที่นั่นพอทำพิธีตัมยา ท่องพระคาถา โอโห สองชั่วโมงสามชั่วโมงกว่าจะได้ยาหม้อหนึ่ง คนไข้บอกว่าแค่ทำพิธี โรคหายไปครึ่งหนึ่งแล้ว ใจมันมาแล้วใจจิตใจมันมาพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่าง อะไรจะเกิดให้มันเกิดแล้วไม่กลัวแล้ว”

นอกจากยอดยาแก้มะเร็งทุกประเภทแล้ว หลวงตายังได้ใช้ความรู้ด้านสมุนไพรในการปรุปรุยาเพื่อบรรเทาอาการของโรค เช่น ตัวเหลืองหรืออาการคัน ไข้ยา แก้ก้นก้นเหลือง

ถึงวันนี้หลวงตาก็ยังคงเฝ้าระวังมะเร็งตามคำสั่งของแพทย์ด้วยการไปตรวจตามนัด แต่ไม่ได้รับยาใดๆ เพิ่มเติม “เราก็เคารพศรัทธาหมอ ไปแต่ละครั้งก็เจอพี่น้องแพทย์พยาบาลบ้างนัดประชุมกัน เหมือนกับว่าเอาวิกฤติที่เราป่วยสร้างชีวิตให้กับคนอื่นด้วย ไม่ได้กินยามาตลอด กินครั้งแรก ๕ หม้อเท่านั้นก็จบแล้ว ส่วนมากจะใช้ธรรมชาติบำบัด”

ในบริเวณอโรคยศาล ซึ่งเป็นที่ทำการในการอภิบาลผู้ป่วยมะเร็งประกอบด้วยตัวอาคารสูง ๓ ชั้น ด้านหน้าอาคารเป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธโภษชยคุรุไวฑูรยประภา พ่อหม่อชีวิตโกมารภักจ์ พระแม่ธรณี พระอินทร์ ซึ่งเป็นเสมือนสัญลักษณ์ยึดเหนี่ยวจิตใจตามความเชื่อที่ผสมผสานของชาวพุทธ และสะท้อนแนวความคิดหลักของการก่อตั้งอโรคยศาล “พระพุทธโภษชยคุรุไวฑูรยประภา เป็นรูปหล่อทรงพระกริ่ง ถือกันว่าเป็นศาสดาของพระพุทธเจ้าในทางการแพทย์แผนจีน มีเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์กล่าวว่า พระสังฆราชวัดสุทัศน์ ท่านเอา

พระกริ่งมาประกอบพิธีทำนํ้ามนต์อธิปิโส ๑๐๘ ให้คนกินในช่วงอหิวาต์ระบาด พระพุทธโฆสัชยคุรุ นามของพระองค์ หมายถึง ยาใจ ไวฑูรยประภา คือ ผลสมอที่สุกสกาขาวโรจน์เสมือนยาวิเศษ ซึ่งวางอยู่บนพระหัตถ์ของท่าน ทำให้ไม่ต้องเอาพระพุทธโฆสัชยคุรุไวฑูรยประภา ๑. เพราะเกี่ยวกับเรื่องแพทย์พยาบาล ๒. เป็นศูนย์รวมของจิตใจให้คนไข้และญาติคนไข้มีที่พึ่งทางใจ หมอ พยาบาล มีที่พึ่งทางใจ ว่ามีหลักที่พึ่งให้ตั้งปณิธานว่าจะทำเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ ให้เพื่อนมนุษย์ทั้งหลายพ้นจากทุกข์โศกโรคภัย”

ถัดไปเป็นส่วนลงทะเบียนคนไข้ใหม่และห้องตรวจโรคจำนวน ๒ ห้อง ซึ่งมีอุปกรณ์พื้นฐานทางการแพทย์ในการช่วยเหลือผู้ป่วยเบื้องต้น เช่น เครื่องเอกซเรย์ขนาดเล็ก ตู้ไฟอ่านฟิล์ม และห้องบรรจุยาทั้งแผนไทยและปัจจุบัน ส่วนชั้นบนเป็นห้องพระขนาดใหญ่เป็นที่ทำวัตรเย็นของผู้ป่วยที่สามารถเดินได้ และมีห้องจำวัดของหลวงตา ส่วนชั้นบนสุดจัดไว้เป็นเหมือนห้องผู้ป่วยรวมในโรงพยาบาล ประกอบด้วยเตียงผู้ป่วยที่สามารถปรับเอนได้ เตรียมไว้เพื่อรองรับคณะที่ดูงานจากหน่วยงานต่างๆ โดยเฉพาะนักศึกษาแพทย์ที่มาฝึกดูแลผู้ป่วยซึ่งมีความจำเป็นต้องพักค้างคืน

นับตั้งแต่เริ่มทำการรับผู้ป่วยมะเร็งอย่างเป็นทางการเมื่อปี ๒๕๔๘ พบว่ามีผู้ป่วยเข้ารับการรักษาแล้ว ดังนี้

สถิติผู้ป่วยมะเร็ง ปี ๒๕๔๘-มกราคม ๒๕๕๑

เพศ	๒๕๔๘	๒๕๔๙	๒๕๕๐	๒๕๕๑ (มกราคม)	รวม
ชาย	๘๓	๑๓๕	๑๓๔	๘	๓๖๐
หญิง	๖๔	๑๐๕	๑๐๒	๑๑	๒๘๖
ชาย (แปลงเพศ)	-	๑	-	-	๑
รวม	๑๕๑	๒๔๑	๒๓๖	๑๙	๖๕๑

สถิติวันนอน อายุผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษา

จำนวนวันนอน	๒๕๔๘	๒๕๔๙	๒๕๕๐
วันนอนสูงสุด	ไม่มีข้อมูล	๑๒๖ วัน	๑๔๓ วัน
วันนอนเฉลี่ย	ไม่มีข้อมูล	๑๒ วัน	๑๔.๓๑ วัน

สถิติอายุผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษา

อายุเฉลี่ย	๒๕๔๘	๒๕๔๙	๒๕๕๐
อายุผู้ป่วยเฉลี่ย	๕๕ ปี	๕๕ ปี	๕๔ ปี
อายุผู้ป่วยมากที่สุด	๘๖ ปี	๘๓ ปี	๘๖ ปี
อายุผู้ป่วยน้อยที่สุด	๑๑ ปี	๑๑ ปี	๒๕ ปี

ทุกวันนี้ยังคงมีผู้ป่วยมะเร็งรายใหม่ๆ ททยเดินทางมาเพื่อรักษาอาการมีทั้งที่ผิดหวังจากระบบบริการสาธารณสุข บางรายไม่มีทรัพย์สินเพียงพอในการรักษาแผนตะวันตก หากเลือกรักษาที่โรงพยาบาลเอกชน และที่ตัดสินใจจะรักษาด้วยการแพทย์ทางเลือกอย่างเดียว หลากหลายชีวิตที่มาน่าสนใจ อโรคยศาลล้วนมีเรื่องราวคำบอกเล่าที่สะท้อนภาพทัศนคติของระบบต่างๆ ในการรักษามะเร็ง

หมู่บ้านมะเร็ง หมู่วมลมิตรภาพบำบัด

เสียงไก่ขันเป็นสัญญาณของวันใหม่ เมื่อเริ่มเห็นแสงแรกของวัน เป็นช่วงที่ผู้ป่วยมะเร็งและญาติส่วนใหญ่กำลังออกกำลังกายกันอยู่ข้างๆ โบสถ์ บางวันที่หลวงตาไม่ติดกิจนิมนต์หรือบรรยายต่างจังหวัด ท่านก็จะเป็นผู้นำในการออกกำลังกายด้วยตนเอง สำหรับวันนี้ผู้ป่วยเก่าบางคนที่ย่ำข่าได้ก็ผลัดเปลี่ยนกันมาเป็นผู้นำ หลังจากออกกำลังกายได้ที่ก็พักผ่อนและนั่งสมาธิ เสร็จ

แล้วจึงนำอาหารที่เตรียมมาตักบาตรหลวงตาพร้อมกรวดน้ำและฟังธรรมเทศนา ก่อนจะไปรับยาช่วงเช้าที่อาคารอโรคยศาล แล้วจึงกลับที่พักเพื่อทำกิจธุระหรือพักผ่อนตามอัธยาศัย ส่วนญาติก็เตรียมอาหารมือต่อไปให้ผู้ป่วย

ภายในบริเวณวัดได้ถูกจัดสัดส่วนที่พักให้แก่ผู้ป่วยและญาติที่มาเฝ้าไว้ ๒ ลักษณะ ได้แก่ ผู้ป่วยหนักซึ่งจะถูกจัดให้อยู่ในอาคารสงฆ์อาพาธเดิมซึ่งเป็นอาคารสูง ๒ ชั้น มีอุปกรณ์อำนวยความสะดวกใกล้เคียงกับโรงพยาบาล เพื่อเฝ้าสังเกตอาการ ส่วนผู้ป่วยที่มีอาการดีขึ้นช่วยเหลือตนเองได้ จะอยู่รวมกันเป็นกลุ่มตามเรือนไม้ รมรื่นด้วยหมูแมกไม้ เรือนแต่ละหลังมีห้องแบ่งเป็นสัดส่วน ห้องน้ำอยู่ด้านหลังหรือถัดออกไป สำหรับที่ประกอบอาหารทางวัดได้จัดสร้างโรงครัวขนาดใหญ่ ไว้ให้หุงต้มกันเองประมาณ ๓ จุด น้ำไฟทางวัดจ่ายให้และรับบริจาคตามจิตศรัทธาและกำลังทรัพย์ ผู้ป่วยจะได้รับชุดผู้ป่วย เช่นเดียวกับที่โรงพยาบาล ญาติต้องช่วยดูแลจัดสิ่งกินเมื่อประสงค์จะเดินทางกลับ ผู้ป่วยจึงเสียค่าใช้จ่ายในการซื้อของใช้ส่วนตัว และอาหารสดเพื่อทำกับข้าว หลวงตาทานอาหารให้ผู้ป่วยและญาติสามารถปลูกผักสวนครัวตามพื้นที่ว่างเปล่า เพื่อนำไปประกอบอาหารได้นอกจากนั้นยังได้บอกบุญ เพื่อจัดทำโรงเรือนปลูกพืชแบบไร้ดิน (Hydroponics) ซึ่งมีผู้ป่วยที่อาสาสมัครมาช่วยดูแล ทำให้มีแหล่งอาหารปลอดสารพิษรับประทานโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ส่วนใหญ่ญาติผู้ป่วยจะหุงหาอาหารเพื่อฝากกันและนำมาถวายหลวงตา อาจกล่าวได้ว่าเวลาทำอาหารรับประทานเป็นช่วงเวลาแห่งน้ำใจและการแบ่งปัน

ระหว่างวันผู้ป่วยและญาติจะได้ช่วยเหลือกันเอง เช่น เป็นธุระไปเอายามาให้แทน ช่วยดูแลความสะดวกที่พักรักษาและบริเวณวัด ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนทุกข์สุข ผู้ป่วยจึงรู้สึกผ่อนคลาย สบายใจ เพราะต่างก็มีความทุกข์ร่วมกัน เป็นลักษณะการใช้มิตรภาพบำบัด มีเวลาให้คิดคำนึงถึงเรื่องอื่นๆ มากกว่าเรื่องความเจ็บป่วยของตน แตกต่างไปจากบรรยากาศในสถานพยาบาล ซึ่งผู้ป่วยส่วนใหญ่จะนอนอยู่แต่บนเตียง ฟังรนาหนึ่งในผู้ป่วยได้เล่าให้ฟังถึงกิจกรรมประจำวันว่า “กิจกรรมที่นี้ที่ผู้ป่วยหรือญาติทุกคนช่วยกันทำคือ ต้มยา กวาด

ถนน ๗ โมงเช้าก็กวาดวิหาร หลวงตาท่านบอกว่าการกวาดวิหารคือการกวาดใจเราให้สะอาด หลังจากนั้นก็ออกกำลังกาย โยคะบ้าง รำตะบองบ้าง บางทีก็มีวิทยากรเข้ามาสอน หลังจากนั้นจะเป็นการใส่บาตร หลวงตาท่านจะมาเทศน์สอนนั่งสมาธิ ร้องเพลงประจำอโรคยศาล จากนั้นรับยาไปทานและพักผ่อนตามอัธยาศัย พอ ๖ โมงเย็นก็มารวมตัวกันที่อโรคยศาลเพื่อสวดมนต์เย็น ทำกิจกรรม เช่น ร้องเพลง เล่นเกม เพื่อคลายเครียด และยังมีกิจกรรมแนะนำคนไข้ใหม่ว่าเป็นใคร มาจากไหน ฟังหลวงตาท่านเทศน์ บางวันก็รวนดคนไข้ รับยา ๓ ทุ่มเข้านอน”^๕

การทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อตอบแทนความมีน้ำใจของทางวัด ไม่มีการบังคับ วิเชียร โคตรวันดี ติดตามมาพยาบาลน้องชายที่มีอาการโรคมะเร็งที่ลิ้น เล่าให้ฟังว่า “กิจกรรมของญาติๆ มาเฝ้าผู้ป่วยของที่นี่เราทำทุกอย่าง เก็บขยะ ดายหญ้า บัด กวาดโรงธรรม ศาลา ให้สะอาดที่สุด ทำทุกอย่างไม่เลือกเวลา ทำให้เหมือนที่บ้านเรา ที่ต้องทำเพราะว่าคนมันเยอะ หลายคนหลายอย่าง บางคนชอบสะอาด บางคนชอบสกปรก มันต้องช่วยๆ กัน เพราะเรามาอยู่ไม่ได้มาเสียอะไรสักตั้งค์ เราทำเพื่อตอบแทนวัด งานที่นี้ไม่มีใครแบ่ง หลวงตาท่านจะเทศน์สั่งสอนทุกคนตื่นมาตอนเช้าก็ทำ ไม่มีใครบังคับใครแล้วแต่ความสมัครใจ แต่หลวงตาท่านจะออกตรวจทุกวัน ดึกไหนสะอาดท่านก็ชมเราไม่ยอมให้ท่านติ กลางคืนท่านจะขับรถออกเพื่อออกตรวจผู้ป่วยที่อาการหนักไม่สามารถมาที่อโรคยศาลได้ด้วยตัวเอง กิจกรรมหลักๆ ของญาติที่มาเฝ้าคือ ช่วยเหลือคนป่วย ต้มยา ทำกับข้าว ทำความสะอาด ทำวัตร สวดมนต์ กาวนาทำสมาธิ”^๖

ตุ๊กตา ภรรยาของสมหมาย กล้ากล้า ซึ่งติดตามสามีมาอยู่ที่วัดได้เล่าให้ฟังว่า ในช่วงแรกคิดว่ามาทำอาหารและดูแลสามีเท่านั้น แต่เมื่อมาอยู่ก็เกิดความผูกพันอยากช่วยเหลือผู้ป่วยคนอื่นๆ จึงมักทำอาหารเพื่อญาติ และ

๕ สัมภาษณ์รจนา ลีละผลิน ผู้ป่วยมะเร็งระยะลุกลามซึ่งช่วยเหลือตนเองได้

๖ สัมภาษณ์ วิเชียร โคตรวันดี ญาติผู้ป่วยชายเป็นมะเร็งที่ลิ้น

ผู้ป่วย เล่าว่า “ช่วงแรกก็ทำอาหารแล้วก็ซักผ้า ดูแลทำความสะอาด สาย หน่อยก็จะทำอาหารถวายหลวงตา ตอนเย็นก็อุ้มยาทำกับข้าว และก็ช่วยเหลือ กันผู้ป่วยคนไหนไม่มีญาติมาก็ช่วยดูแลเป็นธุระบางเรื่อง อย่างพี่ธนา แก่ไม่มี ญาติแกก็จะกินกับเรา ก็จะซื้อของสดมาไว้แบ่งกัน หลวงตาวามันเป็นบุญ ที่เราทำให้คนอื่นผลบุญจะส่งกลับมาหาสามีเราให้เขาหาย บางครั้งเจ้าหน้าที่เขา อยากจะกินกล้วยเดี๋ยวก็ไปซื้อมาทำแบ่งกัน มันก็หมดไม่เท่าไรหรอก แต่เรามี น้ำใจ เขาก็มีน้ำใจให้เรา” ในฐานะภรรยาซึ่งได้เห็นการเปลี่ยนแปลงของสามี หลังเข้ารับการรักษาที่โรคมัยศาล ได้สะท้อนความรู้สึกออกมาว่า “แตกต่างนะ แต่ก่อนจะหงุดหงิดมาก แต่มาอยู่ที่นี่เขาจะปล่อยวางได้ เขาก็ขี้ขลาดคนน ไปร้องเพลงไป ใครไปใครมาก็เรียก สมหมาย สมหมายเนี่ยชื่อดัง เขาก็ทำ เพลินไปเรื่อย”

สาเหตุสำคัญของการให้ผู้ป่วยนำญาติของตนมาช่วยดูแล เนื่องจาก บุคลากรของทางวัดมีจำกัดและการให้ญาติมาเรียนรู้แนวทางในการปฏิบัติ ของผู้ป่วย ทำให้สามารถนำกลับไปใช้ต่อบ้านเพื่อดูแลผู้ป่วยอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งญาติเองก็สามารถนำเอาไปใช้ปฏิบัติได้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งหลวงตาเล่า ว่า “ญาติๆ ที่มาด้วยต้องฝึกอบรมเขา เขามาต้องทำอะไรบ้าง เช่น ธรรมะ ไม้กวาดกับผ้าชีวี่อย่างนี้ เขามาคุณก็ถือไม้กวาดอัน ผ้าชีวี่อันหนึ่ง เดินตาม ถนนก็กวาดไปกวาดความทุกข์ออกจากใจ กวาดโรคกวาดภัยออกไป พอไปถึง วิหาร ถึงโรคมัยศาล มันเป็ตรงไหนเอาผ้าชีวี่ถูๆ ถูก็เสดตัวเองออกไป ดูโรคภัยไข้เจ็บออกไปด้วย ไปซักผ้าสะอาดๆ มาเช็ดถูมันจะสะอาด หากเอา ผ้าสกปรกมาเช็ดมันจะยิ่งสกปรกใหญ่เหมือนกับใจเรา ถ้าใจสกปรกไปพูดกับ คนอื่นก็ยิ่งเพิ่มความสกปรกให้คนอื่นเขา ทำใจตัวเองให้สะอาดก่อนค่อยไปใส่ กับคนอื่นเขา จะมีธรรมะให้เขาทุกวัน บางทีก็หัวเราะท้องคัดท้องแข็ง”^๓

๓ สัมภาษณ์พระปพนพัชร อ่างแก้ว

ปัจจุบันมีผู้ป่วยมะเร็งประเภทต่างๆ เข้ารับการรักษาที่โรคมัยศาล ดังนี้

สถิติผู้ป่วยมะเร็ง ที่โรคมัยศาล วัดคำประมง
๑๔ อันดับโรค ที่เข้ารับการรักษา ปี ๒๕๔๘-๒๕๕๑

อันดับที่	การวินิจฉัย	จำนวนคน	ร้อยละ	
๑	มะเร็งตับ	CA Liver	๑๕๘	๒๔.๒๗
๒	มะเร็งท่อน้ำดี	CHCA	๑๐๘	๑๖.๕๕
๓	มะเร็งเต้านม	CA Breast	๓๓	๕.๐๗
๔	มะเร็งลำไส้	CA Colon	๓๑	๔.๗๖
๕	มะเร็งปากมดลูก	CA Cervix	๒๘	๔.๓๐
๖	มะเร็งต่อมน้ำเหลือง	CA Lymphoma	๒๗	๔.๑๕
๗	มะเร็งปอด	CA Lung	๒๒	๓.๓๘
๘	มะเร็งกระเพาะ	CA Stomach	๑๔	๒.๑๕
๙	มะเร็งโพรงจมูก	CA Nasopharynx	๑๑	๑.๖๕
๑๐	มะเร็งรังไข่	CA Ovary	๕	๑.๓๘
๑๑	มะเร็งกระดูก	CA Bone	๘	๑.๒๓
๑๒	มะเร็งลำไส้ใหญ่	CA Rectum	๗	๑.๐๘
๑๓	มะเร็งในช่องปาก	CA Mouth	๖	๐.๙๒
๑๔	มะเร็งหลอดอาหาร	CA Lower Esophagus	๕	๐.๗๗

การค้นพบว่ามีผู้ป่วยเป็นมะเร็งตับเป็นอันดับหนึ่งที่โรคมะเร็ง มีสภาพไม่แตกต่างไปจากสถิติของสถาบันมะเร็งแห่งชาติ ซึ่งมะเร็งตับในเพศชายครองแชมป์อันดับหนึ่งมาตั้งแต่ปี ๒๕๖๖ ในขณะที่พบมะเร็งปากมดลูกมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่งในเพศหญิง^๘ ส่วนแนวทางในการรักษามะเร็งทุกประเภทจะขึ้นพื้นฐานด้วยยอทยาแก่มะเร็ง ประกอบกับสมุนไพรแก้อาการ เช่น ตัวเหลือง อาการคัน ควบคู่ไปกับการใช้ยาแผนปัจจุบัน เพื่อบรรเทาอาการตามคำแนะนำของแพทย์ ซึ่งเป็นจิตอาสาเดินทางมาช่วยตรวจหามุมเวียนกันทุกสัปดาห์ ในช่วงคำหลังการทำวัตรเย็นประมาณ ๑๕.๐๐ น. โดยร่วมกันวินิจฉัยโรคและวางแผนการรักษาพร้อมกับหลวงตา

โรคมะเร็ง จุดเปลี่ยนการรักษาแนวทางเลือก

คนไข้ที่เคยเข้ามาอยู่ที่โรคมะเร็งมีตั้งแต่เศรษฐีที่เขารักษามาจากโรงพยาบาลต่างๆ เสียเงินไม่ต่ำกว่า ๑๐ ล้าน ตลอดจนคนยากจนหาเช่ากินค่า

^๘ ที่มา : ฝ่ายแผนงานและสถิติ สถาบันมะเร็งแห่งชาติ www.moph.go.th

มีทั้งที่อาการดีขึ้นกลับบ้านได้หรือตายให้หลวงตาเผา หลายคนมีประสบการณ์จากการรักษาตัวในระบบการแพทย์ทางเลือก แต่พบว่าเป็นทางเลือกที่ต้องเสียค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง เช่น กรณีของอดีตข้าราชการเกษียณจากการทำเรือแห่งประเทศไทย ซึ่งตรวจพบมะเร็งในลำไส้ เข้ารับการรักษาด้วยการผ่าตัดและเคมีบำบัดจนอาการดีขึ้น แพทย์ให้กลับบ้าน อีกประมาณ ๑ ปีให้หลังตรวจพบมะเร็งที่ตับและปอด เคยได้รับการบำบัดด้วยแนวคิดธรรมชาติบำบัดที่ รพ. แห่งหนึ่ง นอนให้วิตามินอยู่ ๘ ชั่วโมง เสียค่าใช้จ่ายถึง ๕,๐๐๐ บาท โดยไม่ได้รับคำแนะนำใดๆ เพิ่ม แพทย์เสนอให้ผ่าตัดเพื่อรักษาด้วยวิธีเดิม แต่คนไข้พิจารณาว่าตนเองอายุมากแล้ว หากทำการผ่าตัดอย่างต่อเนื่องจะมีผลเสียต่อสุขภาพมากกว่าผลดี จึงตัดสินใจไม่ผ่าตัดและมาขอรับการบำบัดที่ อโรคยศาลเนื่องจากได้เห็นข้อมูลจากสถานีโทรทัศน์ไทยพีบีเอส “*มาอยู่ที่นี่ถึงได้รู้ว่าคนเป็นมะเร็งต้องปฏิบัติตัวอย่างไร ตอนผ่าตัดเสร็จแล้วหมอไม่ได้บอกให้ปฏิบัติตัวเรื่องอาหารการกินอะไรเลย บอกว่ากินได้ทุกอย่าง การมาอยู่กับหลวงตาก็ไม่เสียสตางค์*”

หลายคนมีประสบการณ์ขึ้นเตียงผ่าตัด และรับการบำบัดมานานับครั้งไม่ถ้วน และมีแนวโน้มที่จะต้องรับการรักษาที่มากและแรงขึ้นตามหลักการฆ่าเซลล์ร้าย อย่างกรณีพี่จนา ลีละพลิน มาจากบางแค กทม. ช่วยธุรกิจส่วนตัวที่บ้านทำโรงเรียนอนุบาล เป็นมะเร็งตั้งแต่ปี ๕๓ ผ่าตัดมาแล้ว ๑๒ ครั้ง เริ่มจากอาการของมะเร็งเต้านมจนลามมาที่เพดานปาก ไปหูและโพรงจมูกเข้าต่อมไอน้ำและขึ้นสมอง ปัจจุบันตัดเพดานทิ้ง จนหมอที่รักษาบอกว่าผ่าอีกไม่ได้ ต้องฉายแสง ฉีดยาเข็มละ ๑.๕ แสนบาท ฉีดไปเรื่อยๆ ได้สูงสุดถึง ๑๒ เข็ม แต่หมอก็ระบุไม่ได้ว่าจะหาย จึงทำใจไม่ได้เพราะเสียเงินแบบไม่มีความหวัง ที่มาเพราะดูรายการคนละไม้คนละมือ พี่จนาจึงตัดสินใจจากบ้านมาหาหลวงตา “*ตอนที่มาถึงสภาพดูไม่ได้ เลือดไหลตลอดเวลาหลวงตาท่านก็รับไว้ อาการตอนที่มาวันแรก ๑๖ พ.ค. ๕๑ อาเจียนออกมาเป็นเลือด จมูกเลือดไหล หูไม่ได้ยินข้างขวา ตาเส้นเลือดแตกมองไม่ค่อยเห็นแล้ว ถ้ามาแล้วไม่รอด จะขอ*

ตายที่นี้ไม่ไปไหนแล้ว อยู่ตอนแรกท่านยังไม่ให้กินยาให้ทำสมาธิ และทำกิจกรรมของที่นี่เหมือนคนไข้ทั่วๆ ไป เรามาอยู่ที่นี้ทำให้เราคลายทุกข์ลงได้ ยิ้มได้ มาลองนึกดูอีกที ถ้าเรานอนอยู่โรงพยาบาลข้างเตียงก็เศร้า แต่ทำไมมาอยู่ที่นี้คนไข้ร่าเริงกันทุกคน ไม่มีที่จะมานั่งเศร้าเลยทุกคนมีความสุข บอกตัวเองอยู่เสมอว่าจะมานั่งเศร้าอยู่ทำไม ก็เลยตัดทางโลกมานั่งสมาธิ

ฟังคำสอนของหลวงตา ทานยาที่หลวงตาแนะนำ หลังจากมาอยู่ที่นี้ ๒-๓ อาทิตย์ อาการอาเจียนเป็นเลือดก็หาย อาการปวดหัวก็หาย เลือดที่จมูกก็ไม่มี ตั้งจิตภาวนาพุทโธตลอด นั่งสมาธิ ดี ๒-๔ แล้วแต่ มาถึงวันที่ ๘ สิงหาคม ๕๑ ก็ ๒ เดือน ๔๕ วัน อาการภายนอกไม่มีแล้วแรงกำลังที่ตกก็กลับมาปกติ ที่นี้ไม่ทานเนื้อสัตว์จะเข้มงวดเรื่องอาหารรู้สึกว่าร่ากาย แข็งแรงขึ้น ตอนนีกลายเป็นผู้ป่วยด้วยเป็นผู้ดูแลผู้ป่วยอื่นด้วยเป็นจิตอาสาด้วยที่ดีขึ้นเพราะว่าจิตใจเราดีขึ้น ร่างกายเราแข็งแรง อาการปวดคอ ปวดหัว ไม่มีเลือดไม่ออก อาการภายนอกตรงนี้ ๗๐-๘๐% อาการภายในสุดท้ายที่ตรวจหมอบอกว่าเลือดดีขึ้นมากแล้ว มะเร็งข้างลง ถามว่ามะเร็งที่อยู่กับเราหมดไปไหม? คงไม่หมดเพราะอยู่กับเราตั้งแต่ปี ๔๓ เราคิดว่ามะเร็งคือเพื่อนของคนหนึ่ง ไปไหนไปด้วยกัน พยายามตั้งจิตอธิษฐานว่าถ้าเป็นเพื่อนกันไปไหนให้ไปด้วยกัน กินอะไรกินด้วยกัน อย่างกำริบให้มาก” ๕

ทุกเช้า สมหมาย กล้อกล้า หรือพี่หมาย น้องหมาย ของชาวโรคมะเร็ง จะวิ่งออกกำลังกายทุกวันหากไม่ทราบมาก่อนก็จะไม่รู้เลยว่าชายหน้าตาสดใส ร่างกายกำยำผู้นี้กำลังวิ่งพร้อมมะเร็งร้ายในตับ ด้วยวัยเพียง ๔๓ ปี อาชีพค้าขาย จ.ชลบุรี ผ่านการรักษา มะเร็งลำไส้มาได้โดยได้รับคีโมมาแล้ว ๓๐ เข็ม จนอาการปกติ แต่ต่อมาตรวจพบมะเร็งตับ แพทย์วินิจฉัยให้ทำการผ่าตัด หากไม่เช่นนั้นจะมีชีวิตอยู่ได้อีกประมาณหนึ่งปี สมหมายตัดสินใจไม่ผ่าตัดเพราะไม่อยากเจ็บปวดอีก หมอโทรตามว่าทำไมไม่ผ่าตัดเพราะไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไร

๕ สัมภาษณ์ วจนา สิละผลิน ผู้ป่วยมะเร็งลูกกลมที่ยังสามารถช่วยเหลือตนเองได้ ณ โรคมะเร็ง ๑๑ กันยายน ๒๕๕๑

เพิ่ม ๑๐ สุดท้ายจึงยอมผ่า และนัดทำเคมีบำบัดอีก แต่เมื่ออ่านหนังสือพิมพ์พบว่าที่วัดคำประมงรักษาโรคมะเร็ง จึงตัดสินใจมาอยู่วัด ไม่ไปตามที่หมอนัด

จากกรณีของคนไข้หลายคนอาจถูกมองว่าคือแพ่ง ไม่ทำตามคำแนะนำของแพทย์ แต่ความเห็นของคนไข้ที่นี้หลายคนสะท้อนถึงการใช้สิทธิ ในการตัดสินใจเลือกรับการรักษาที่ไม่เพียงมองว่าต้องรักษาหรือฆ่าเนื้อร้ายเท่านั้น ซึ่งระบบบริการสาธารณสุขที่บ้านเรายังไม่เปิดโอกาสในการรักษาทางเลือก เพื่อให้ผู้ป่วยมีสิทธิเลือกรักษาทางเลือกในสถานพยาบาลได้ ผู้ป่วยส่วนหนึ่งจึงตัดสินใจรักษาแบบผสมผสานไปตามความสามารถของแต่ละคน เช่น อย่างกรณีของผู้ป่วยมะเร็งสมองท่านหนึ่ง ซึ่งมีอาชีพทหาร ทรพยาพมารักษาที่อโรคมะเร็งหลังจากขายที่ดินจนหมดตัว เพื่อตระเวนรักษาสามีได้เล่าให้ฟังว่า “เขาทำ CT ที่สมองเจอมะเร็ง เขานัดตัดชิ้นเนื้อเลยคือวันที่ ๑๐ พ.ค. ๕๑ และวันที่ ๑๔ พ.ค. ๕๑ จะทำการผ่าตัด หมอบอกว่าถ้าไม่ผ่าตัดจะอยู่ได้ไม่ถึง ๗ วัน เขาพูดอย่างนี้ เราขอผลอย่างเดียว เราก็เลยบอกว่าเราจะขอกลับบ้านที่นครศรีธรรมราช เหตุที่ต้องออกเพราะต้องตัดชิ้นเนื้อเอาร่างกายมาเป็นบรรทัดฐาน ขณะที่เราหยุดรักษาแผนปัจจุบันเราก็ไปรักษาสมุนไพร กินสมุนไพรหลายตัวนะ ก่อนที่จะมาที่นี้เราไปที่มาเลเซีย ไปที่กัวลาลัมเปอร์ ตัดสินใจขายที่เอามารักษา พอไปมาแล้วมันไม่แตกต่างจากสมุนไพรบ้านเราเลย” ๑๐

สาเหตุหนึ่งที่ทำให้สุภาภรณ์ตัดสินใจเดิมพันชีวิตสามีในอีก ๗ วัน ตามคำทำนายของแพทย์ด้วยการเดินทางมารับการรักษาที่อโรคมะเร็ง เนื่องจากประสบการณ์ที่เห็นความทุกข์ทรมานของคนที่ได้รับรักษาด้วยเคมีบำบัด “เราถามหมอมว่ามิดีกว่านี้ไหมหมอบอกว่าอันนี้ดีที่สุดและมียาเข็มละล้าน

๑๐ สัมภาษณ์สมหมาย กล้อกล้า ผู้ป่วยมะเร็งตับ ณ โรคมะเร็ง ๑๑ กันยายน ๒๕๕๑ (การผ่าตัดของสมหมายเป็นสิทธิตามหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า จึงไม่เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม-ผู้เขียน)

๑๑ สัมภาษณ์ สุภาภรณ์ เกิดแคล้ว ภรรยาผู้ป่วยมะเร็ง ณ โรคมะเร็ง ๑๑ กันยายน ๒๕๕๑

เข็มละแสน เราไม่มีเงินขนาดนั้น เราไม่มีปัญญา เขาเสนอข้อมูลดี ๆ บางครั้งฟังแล้วอยากให้คนหาย แต่ต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก วันที่ ๒๕ พ.ค. ๕๑ เราเดินทางมาที่นี่เราหมดทุกอย่าง เราไม่มีเงินแม้แต่สตางค์ค่ารถยังไม่มี มาอยู่ที่นี้ ๑ เดือนกับ ๕ วัน มีสิ่งมหัศจรรย์หลังกินสมุนไพร หมอบอกว่าอยู่ได้ไม่ถึง ๗ วัน อยู่มาแล้วตั้งแต่ พฤษภาคม วันนี้ สิงหาคมแล้ว มีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น ถ้าหากมีโรงพยาบาลแผนทางเลือกจะดีกว่านี้เยอะ โอกาสรอดเยอะ อย่างสามีพี เลือดออกมาเยอะถ้าไปโรงพยาบาลเขาจะเจาะคอ ป่านนี้คงคุยไม่ได้ เดินไม่ได้ แต่สิ่งมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นวันนี้คือมันแตกต่างกับยาแผนปัจจุบันอย่างสิ้นเชิงเลย เราไม่ได้ว่ายยาแผนปัจจุบันไม่ได้นะ แต่เป็นบางอย่างที่มันดีบางตัว แต่เรื่องโรค มะเร็งขอยืนยันนะว่ายาสมนไพรดีกว่าเยอะ ดีกว่า ๘๐% ทางเลือกมันมีหลาย ทางขึ้นอยู่กับว่าเราจะเลือกดีหรือไม่ดี”

ปัจจุบันอาการของสามีคุณสุภาภรณ์ดีขึ้นพอสมควร ถึงแม้จะยังพูดไม่ถนัดแต่สังเกตได้จากการรับรู้ สีหน้าและแววตาที่แจ่มใส ในขณะที่เดียวกันสุภาภรณ์เองก็เข้าใจและทำใจเตรียมรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้น “ทุกวันนี้เข้ามาที่อโรคนานี่ปล่อยวางทุกอย่าง อะไรที่มันจะเกิดก็เกิด ดีกว่าที่จะให้คนป่วยตายไปด้วยความเจ็บปวดไม่ได้คุยอะไรเลย แต่เนี่ยถ้าเขาตายก็ตายด้วยสติ สัมผัสปัญญาและมีธรรมะในจิตใจเป็นสิ่งที่ดีงาม ไม่ใช่ว่าเขาจากไปโดยที่เขาไม่รู้อะไรสักอย่าง”

ความสับสนของผู้ป่วยและญาติในการตัดสินใจเลือกหนทางในการรับการรักษาพยาบาลโรคมะเร็ง ยังเป็นปัญหาใหญ่ในระบบบริการสาธารณสุข ที่ให้ความสำคัญกับการแพทย์แผนปัจจุบันเพียงอย่างเดียว นพ.ศิริโรจน์ กิตติสารพงษ์ รองผู้อำนวยการโรงพยาบาลรักษาสกล หนึ่งในแพทย์จิตอาสาที่เข้ามาช่วยดูแลผู้ป่วยมะเร็งได้แสดงทัศนะถึงข้อจำกัดของการแพทย์ในปัจจุบันว่า “ผู้ป่วยมะเร็งเรารู้ว่าส่วนใหญ่ได้รับการดูแลที่ไม่ค่อยดีมาก ผลไม่ค่อยน่าพอใจ ทางเลือกในการรักษามีน้อยไป แพทย์ปัจจุบันมีทางเลือกแค่ผ่าตัด ฉายแสง ให้คีโมในการรักษา สำหรับแพทย์ทางเลือกก็ยังไม่เป็นที่ไหนรับรักษาคนไข้แบบ

องค์กรวม ไม่มีใครเชื่อมโยงจิตวิญญาณของผู้ป่วยเหมือนที่นี่ โดยเฉพาะผู้ป่วยหนักมักจะมีปัญหาของจิตด้วย”

คุณหมอได้ขยายแนวคิดในการรักษา ณ อโรคนานี่ว่า “การรักษาของที่นี่ เป็นเรื่องของธรรมชาติบำบัด เซลล์มะเร็งโดยทฤษฎีแล้วไม่มีใครรู้ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่จริงๆ ทุกอย่างมีเหตุปัจจัยแน่นอน เพียงแต่ว่าการเกิดในแต่ละคนไม่เหมือนกัน คนจะหายป่วยคือคนที่สามารถดูแลตัวเองได้ดี ไม่ใช่ใช้จ่ายจนหาย เพราะมะเร็งมันเกิดขึ้นด้วยพฤติกรรมส่วนตัวของผู้ป่วยเป็นผู้กระทำ ฉะนั้นถ้าอยากหายป่วย ต้องหาวิธีการดูแลตัวเอง แต่ในขณะที่ป่วยเป็นช่วงที่เขาต้องมาศึกษาวิธีการที่จะทำให้หายป่วย หลายคนหายป่วยต่างกัน”^{๑๒} ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางธรรมชาติบำบัด ซึ่ง นพ.เจต็อบ วาทักกันเชรี ผู้เชี่ยวชาญธรรมชาติบำบัดชาวอินเดียได้ให้ความเห็นสรุปบทเรียนไว้ว่า^{๑๓}

๑๒ เรื่องอยู่กับมะเร็งที่อโรคนานี่ วัดคำประมง จ.สกลนคร หนังสือพิมพ์กรุงเทพธุรกิจ อาทิตย์ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๑

๑๓ หนังสือธรรมชาติบำบัด ศิลปะการเขียนร่างกายและจิตใจเพื่อสมดุลของชีวิต บรรยายโดย นพ.เจต็อบ วาทักกันเชรี เรียบเรียงโดย ศรีสุดา ชมพันธ์ อธิษฐาน คงทรัพย์ และเพียงพร ลากคล้อยมา พิมพ์ครั้งที่ ๖ ก.ค. ๒๕๕๑

ธรรมชาติบำบัดสามารถรักษาได้ทุกโรค แต่ไม่ใช่กับทุกคน เพราะการทดลองรักษาที่คุณหมอดำเนินการมากกว่า ๑๐ ปี ชี้ให้เห็นว่า กระบวนการเยียวยาทั้งหมดของธรรมชาติบำบัดนั้น ขึ้นอยู่กับสภาวะทางจิตใจและสังคมของคนไข้ สำคัญยิ่งกว่าสภาวะทางกาย

มะเร็งสังคม ระบบที่ไม่เอื้อต่อการรักษาทางเลือก

นอกจากปัญหาแนวคิดของระบบการรักษาแบบตะวันตก ซึ่งมีทัศนคติต่อกรกับโรคร้ายด้วยความรุนแรงแล้ว สาเหตุสำคัญอีกประการ ที่ทำให้คนไข้หันกลับมาดีนรรนาการรักษาทางเลือก คือ ปัญหาในระบบบริการสาธารณสุขเอง

บุญเลี้ยง โจมแก้ว ข้าราชการครูระดับประถมศึกษาปีที่ ๒ จ.หนองคาย อายุประมาณ ๕๐ ปี ป่วยเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลือง ได้เล่าให้ฟังถึงความยากลำบากที่แสนสับสน ในการไปรับบริการตามสิทธิสวัสดิการในโรงพยาบาลของรัฐฯ ว่า หลังปวดท้องและรักษาตัวเองด้วยความเข้าใจว่าเป็นโรคระเพาะอยู่หลายปี จนไม่สามารถทนต่อไปได้จึงตัดสินใจเดินทางไปตรวจที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด และได้รับการส่งต่อไปยังโรงพยาบาลจังหวัดอุดรธานี เนื่องจากมีอุปกรณ์การตรวจวินิจฉัยที่ละเอียดครบถ้วนกว่า เมื่อแพทย์ได้ส่งกล้องพบน้ำเหลืองในช่องท้อง จึงสันนิษฐานว่าอาจจะเป็นโรคร้ายแรงกว่าโรคระบบทางเดิน/อาหารทั่วไป บุญเลี้ยงได้รับการตรวจเพิ่มเติมที่ชั้นเนื้อบริเวณต่อมน้ำเหลือง แพทย์สันนิษฐานว่าเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองระยะสุดท้ายซึ่งลุกลามจากช่องท้องเข้าสู่ต่อมน้ำเหลืองที่ลำคอ จึงให้คำแนะนำผู้ป่วยถึงการรักษาว่ามีแบบผ่าตัดและเคมีบำบัด กับการรักษาแบบธรรมชาติบำบัด ให้คนไข้ตัดสินใจเลือกการรักษาด้วยตนเอง แต่จะทำเรื่องส่งตัวให้ไปโรงพยาบาลศูนย์มะเร็งที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ จ.ขอนแก่น ก่อนและจ่ายยาบรรเทาอาการปวดด้วยแผ่นปะมอร์ฟิน และยาแก้ปวดชนิดรับประทานให้แก่ผู้ป่วย

บุญเลี้ยงและภรรยาตัดสินใจเดินทางไป รพ.ศูนย์มะเร็งที่ขอนแก่นในวันเดียวกัน พร้อมด้วยเอกสารผลการตรวจทุกอย่างและได้พบกับทีมหมอ

(บุญเลี้ยงเล่าว่า คุณแล้วเหมือนแพทย์ฝึกหัด) ซึ่งได้ดูเอกสารทางการแพทย์และจะทำการทดสอบหาสาเหตุของโรคร้าย ด้วยวิธีการเดียวกับที่ได้รับมาแล้วจากรพ.อุดรธานี โดยคนไข้ได้รับการตรวจวินิจฉัยด้วยการส่องกล้องตรวจซ้ำ และให้ตรวจเลือด แล้วอีก ๑ เดือนจึงจะมาฟังผลการตรวจ CT Scan อีกครั้ง ผู้ป่วยและภรรยา รู้สึกว่าหากต้องรอและดำเนินการตรวจวินิจฉัยเช่นเดิม ช่วงระหว่างรอฟังผลที่นานเช่นนั้นอาจทำให้โรคลุกลาม และการรับรังสีต่างๆ จากเครื่องมือทางการแพทย์อาจจะมีผลกระทบต่อสุขภาพ จึงตัดสินใจเดินทางมารับการบำบัดที่โรยศาล โดยได้รับคำแนะนำจากเพื่อนครู บุญเลี้ยงได้รับการบำบัดประมาณเดือนเศษอาการดีขึ้น เช่น ไม่ปวดท้องตัวเองเป็นก้อน หรือไม่ได้ใช้แผ่นปะมอร์ฟินเลย เมื่ออยู่ที่โรยศาลทำให้บุญเลี้ยงและภรรยาได้เรียนรู้ว่าควรปฏิบัติตัวอย่างไร โดยเฉพาะเรื่องอาหารซึ่งสัมพันธ์กับการเติบโตของมะเร็งในร่างกาย และฝึกฝนการสร้างความเข้มแข็งทางจิตวิญญาณ เพื่อเตรียมพร้อมในการรับมือกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น จากการสะท้อนคำพูดที่หลวงตาเทศน์สั่งสอนว่า ทุกคนต้องตาย หากไม่ตายเพราะมะเร็งก็ต้องตายเพราะอย่างอื่น

เหตุการณ์ของบุญเลี้ยงเป็นตัวอย่างหนึ่งของความสับสนจากการเข้ารับบริการทางการแพทย์ ซึ่งต้องไปตรวจซ้ำแบบเดิมๆ ทำให้คนไข้ไม่มั่นใจในระบบบริการ จึงตัดสินใจเลือกเข้ารับการรักษาทางเลือกด้วยความเชื่อ และคำแนะนำของคนรู้จัก นอกจากนั้นกรณีของบุญเลี้ยงยังสะท้อนอีกว่าในระบบอื่นๆ ของสังคมก็ไม่เอื้อต่อการเข้าถึงระบบการรักษาทางเลือกอีกด้วย

“ที่ที่ต้องรีบกลับเพราะว่าลามาได้แค่เดือนเดียว เพื่อนครูที่โรงเรียนก็รู้ผู้อำนวยการก็ช่วย แต่ที่นี่ไม่ใช่สถานพยาบาลของรัฐฯ ราชการไม่รับรองก็ทำเรื่องลาป่วยไม่ได้ ก็คิดว่าได้ความรู้และยากที่จะกลับไปรักษาตัวที่บ้าน จึงอยากฝากไปยังหน่วยงานของรัฐฯ ว่าหากเป็นไปได้ทำอย่างไรให้ข้าราชการที่ป่วยอยากมารักษาตัวที่นี่สามารถลาหยุดได้เหมือนกับที่ลาป่วยเวลาไปตามโรงพยาบาลต่างๆ” ภรรยาของบุญเลี้ยงกล่าวทิ้งท้าย

นอกจากนั้นยังมีกรณีที่ผู้ป่วยเดินทางมาจากประเทศลาว เนื่องจาก

ได้รับคำแนะนำว่าที่ประเทศไทยมีอุปกรณ์และความพร้อมในการรักษา แต่ต้องเผชิญกับการรักษาที่สร้างความทุกข์ใจอย่างยิ่ง กรณีของป้าน้อย พะจุมพล จากนครหลวงเวียงจันทน์ ซึ่งนำตัวลูกชายมารักษาจากอาการมะเร็งในช่องปาก “มาตรวจตอนแรกหมอนัดมาตรวจอีกที่ ๓ เดือน มาตรวจครั้งที่สองหมอนัดอีกสามเดือน ถึงจะได้คิวรักษา พอมารักษาก็ไม่ได้ถามหมอว่าเป็นอะไรเพราะกลัวว่าจะรับไม่ได้ จากนั้นหมอนัดมาฉายแสง ๓๓ ครั้ง สงสารลูกจนต้องแอบร้องไห้ เพราะเห็นลูกทรมาณมากออกมากินข้าวไม่ได้ อยู่ที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ ๒ เดือน จ่ายค่ารักษาพยาบาลไปเยอะ ฉายแสงเสร็จแล้วเข้าคิวโมอีก ๖ เดือน จ่ายแต่ละครั้งไม่ต่ำกว่าครึ่งละหมื่นสองหมอนัดขึ้นเนื้อไปตรวจก็เลยบอกว่า เป็นมะเร็งที่ช่องปาก หมอนัดไปอีกก็แนะนำให้ไปผ่าตัด ต้องผ่าตัดอย่างเดียวหมดเงินแล้วไม่รู้จะอย่างไร ไปขอทำเรื่องสงเคราะห์เจ้าหน้าที่บอกว่าทำไม่ได้เพราะไม่ได้เสียภาษีที่ประเทศไทย คงไม่มีเงินรักษาแล้ว เลยไม่ได้ผ่าหมอก็ถามว่ายายเอาเงินมาจากไหนทำไมถึงจ่ายเยอะจัง ก็บอกเขาว่าขายสวนขายที่มารักษาลูกอยากให้ลูกหาย ค่ารักษาที่โรงพยาบาลศรีนครินทร์ที่จ่ายไปทั้งหมด ๓ แสนกว่าบาท มีคนที่ประเทศลาวเห็นรายการคนละไม้คนละมือเห็นที่รักษาที่จังหวัดสกลนครก็เลยตัดสินใจมาที่นี่”

ผลสมผสาน อาหารต้านมะเร็ง

สมมติฐานของการเกิดมะเร็งตามแนวทางธรรมชาติบำบัด เกิดจากพฤติกรรมต่าง ๆ ที่ผิด ไม่สอดคล้องกับธรรมชาติของมนุษย์ เปิดโอกาสให้เซลล์ร้ายเกิดขึ้นทุกขณะหรือที่เรียกว่า สารอนุมูลอิสระทวีความแข็งแรงจนประกาศตัวเป็นอิสระจากเซลล์ปกติของร่างกาย ส่วนหนึ่งมีสาเหตุมาจากนิสัยการบริโภคที่ไม่เอื้อต่อการมีสุขภาพดี และความรีบเร่งในวิถีชีวิตประจำวัน แบบแผนการบริโภคอาหารของคนไทยที่เปลี่ยนไป ^{๑๔} เน้นบริโภคแป้งและน้ำตาลเพิ่มขึ้น

๑๔ พินิจ ฟ้าอำนาจผล, สถานะสุขภาพและปัญหาสุขภาพของคนไทย, เอกสารประกอบการประชุมคณะอนุกรรมการร่าง ม.๔๗(๔)(๕)(๖)(๑๒) ๗ พฤษภาคม

ซึ่งในระยะ ๒๐ ปีมานี้ คนไทยบริโภคน้ำตาลเพิ่มขึ้นกว่าเท่าตัว (จาก ๑๒.๗ เป็น ๒๕ กิโลกรัมต่อคนต่อปี) ทำให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับเหงือกและฟันสูง การบริโภคน้ำตาลจากอาหารสำเร็จรูปและภาวะโภชนาการเกินที่เพิ่มขึ้น ในขณะที่ความปลอดภัยด้านอาหารลดลง เนื่องจากยังมีการใช้สารเคมีกำจัดและป้องกันศัตรูพืชทางการเกษตรอยู่ เป็นปัจจัยสำคัญของภาวะโภชนาการเกินและสารพิษตกค้างในอาหาร ซึ่งร่างกายแต่ละคนจะมีระบบกำจัดของเสียโดยธรรมชาติ แต่การรับประทานอย่างต่อเนื่องทำให้ร่างกายกำจัดไม่ทันก่อสารอนุมูลอิสระขึ้นได้ **เปรียบดังสนิมเกาะเหล็กซึ่งเกิดจากเนื้อเหล็ก และกัดกร่อนเนื้อเหล็กเอง** (ผู้เขียน)

การบำบัดมะเร็งที่โรคมะเร็ง จึงเน้นเสริมความเข้มแข็งทางกายให้แก่ผู้ป่วย ด้วยการจำกัดอาหารของมะเร็ง โดยได้ร่วมกับนักวิชาการด้านโภชนาการที่มาเป็นจิตอาสา และการค้นคว้าหาองค์ความรู้ซึ่งมีเผยแพร่อยู่มาเผยแพร่ให้กับผู้ป่วย โดยจำกัดว่าจะเป็นแนวคิดของใครเพื่อให้เกิดทางเลือกหลายๆ ทางในการรักษา “ญาติและผู้ป่วยจะทำกันเองโดยได้รับคำแนะนำ หรือทำเป็น DVD นายประกอบให้ผู้ป่วยดู ซึ่งจะแนะนำตอนทำวัตรเย็นหรือตอนตรวจใช้ส่วนมากจะเป็นอาหารสุขภาพ Macrobiotic, ของเกอร์ชันทกิไซ, ของชีวจิตกิไซ, ของสันติโสภณกิไซ คือไม่อยากให้เห็นชีเรียสกับอาหาร เพียงแต่แนะนำว่าเป็นมะเร็งก็กินยากอยู่แล้ว **ไม่ควรกินเนื้อสัตว์ ควรกินน้ำขมิ้นพืช น้ำข้าวกล้องจะสบายกว่า เพราะกินเข้าไปแล้วมันก็ย่อยเลย**” ^{๑๕} ผู้ป่วยจะได้รับคำแนะนำอย่างง่าย ๆ ต่อการปฏิบัติตัวในการเลือกรับประทานอาหารโดยแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ได้แก่

อาหารที่ผู้ป่วยห้ามรับประทาน มีดังนี้

๑. กลุ่มเนื้อสัตว์และผลิตภัณฑ์จากสัตว์ทุกชนิด โดยเฉพาะ กบ เต่า ปลาไหล ตะพาบ ปลากะเบน เบ็ด ห่าน ไช้คนกระทา ปลาร้า ปลาจ่อม

๑๕ สัมภาษณ์ พระปพนพัชร อ่างแก้ว

ปลาเจ้า ปลาส้ม แหนม ปูเค็ม ปูทะเลสด อาหารทะเล หอยทุกชนิด เนื้อวัว เนื้อควาย กระเพาะปลา เย็นตาโฟ รวมทั้ง ไข่ นม และ ไขมันจากสัตว์

๒. พืชบางชนิด โดยเฉพาะที่มีรสหวานจัด เช่น ขนุน ลำไย ทูเรียน กล้วยหอม ละมุด แดงโม ข้าวขัดขาวทุกชนิด น้ำตาลทรายขาว พืชที่มีไขมันที่ไม่อิ่มตัว เช่น กะทิ มะพร้าวอ่อน พืชบางอย่างที่แสดง เช่น หน่อไม้ แดงกวา ใบชะพลู ฝรั่ง เป็นต้น

๓. ลดโปรตีนจากพืช เช่น ถั่วเมล็ดต่างๆ เช่น ถั่วเขียว ถั่วเหลือง ถั่วดำ ถั่วลิสง ฯลฯ เต้าหู้ เห็ดต่างๆ

๔. ลดไขมันจากพืช เช่น น้ำมันงา ถั่วเหลือง

๕. งดเครื่องปรุงที่มีวัตถุกันเสีย ที่มีผงชูรส น้ำปลา กะปิ น้ำตาล ทรายขาว ของหมักดองทุกชนิด เต้าเจี้ยว สีผสมอาหาร

๖. งดเครื่องดื่ม เช่น ชา กาแฟ รังนก ชูปไก่สกัด โอวัลติน

นอกจากนี้ยังไม่ควรใช้เครื่องใช้ที่อาจมีสารพิษปนเปื้อน เช่น พลาสติก หม้ออลูมิเนียมแต่ควรใช้หม้อดิน สแตนเลส เซรามิก หม้อเคลือบ หรือ ทัพพีไม้ เป็นต้น

อาหารที่ควรรับประทาน มีดังนี้

๑. คาร์โบไฮเดรตเชิงซ้อน ๕๐-๗๐% เช่น ข้าวกล้อง (ข้าวเจ้า หรือข้าวเหนียวกล้องก็ได้) เผือก มัน ข้าวโพด ข้าวฟ่าง ลูกเดือย ข้าวโอ๊ต ข้าวบาร์เลย์

๒. โปรตีน ๑๐-๑๕% เน้นโปรตีนจากพืช เช่น ถั่วฝักอ่อน ถั่วอก ถั่วฝักยาว ถั่วแขก ถั่วพู ฯลฯ ควรทานผักสด ผลไม้สด (ที่ไม่มีข้อห้าม) น้ำผัก (ควรใช้เครื่องแยกกาก) ควรใช้ผงถ่าน (Activated Charcoal) แชนด์ล้าง เพื่อดูดซับสารพิษ

จากหลักการดังกล่าวทำให้ผู้ป่วยรู้สึกว่าการปรุงอาหารทำได้ยาก

เนื่องจาก เดิมการทำกับข้าวต้องใช้น้ำมัน หรือเครื่องปรุงเพื่อให้อาหารสุก สีสันน่ากิน แต่ทางวัดก็ได้ขอความช่วยเหลือไปยังเครือข่ายที่มีความรู้ด้านการ ปรุงอาหารตามแนวทางธรรมชาตินำบัด ในการสาธิตให้คนไข้เห็นวิธีการปรุงที่มี รสชาติและมากคุณค่า ช่วงแรกของการเปลี่ยนอาหารผู้ป่วยจะรู้สึกอ่อนเพลีย ได้ เนื่องจากร่างกายคุ้นเคยกับการได้รับโปรตีนจากเนื้อสัตว์ ซึ่งร่างกายนำไปใช้ เป็นพลังงานในการทำกิจกรรมต่างๆ ในชีวิตประจำวัน แต่โปรตีนจากเนื้อสัตว์ ก็เป็นอาหารของมะเร็งด้วยเช่นกัน

ตายก่อนตาย

หลักธรรมตามพุทธศาสนาอันสำคัญบทหนึ่งตามแนวทางธรรมะนำบัด ที่อโรคยศาล คือการฝึกจิตกำหนดรู้สติ และการปล่อยวาง ซึ่งเป็นแนวทางใน การปรับเปลี่ยนวิธีคิดต่อมุมมองชีวิต หลักธรรมะสั้นๆ ง่ายๆ ของพระสัมมา สัมพุทธเจ้า หลวงตาได้นำมาให้คนไข้ใช้ในการเผชิญหน้ากับความจริงที่จะต้อง เกิดขึ้น ที่สมหมายเล่าถึงหลักธรรมที่ตนได้จากหลวงตาว่า “หลวงตาท่านบอก ว่าชีวิตเราเหมือนด้ายมันยุ่งต้องค่อยๆ แก่ทีละปมเดี๋ยวก็ออกหมด ถ้าตัดเลย

มันก็ขาดต่อไม่ติด ทุกครั้งที่ทำอะไรจะนึกถึงคำหลวงตาเสมอ ถ้ากลับไปอยู่บ้านเตรียมทำใจแล้วละครับ ถ้าตายยังไงก็ตาย แต่ก็ได้ยาหลวงตาไปกินอยู่ อาศัยทำสมาธิทุกวันจิตใจก็ปล่อยวางทุกอย่างทำตามทีหลวงตาท่านสอน”

ส่วนพี่รจนา ก็ค้นพบยาแก้ปวดประจำตัวจากหลักธรรมะ “ทุกวันนี้ถ้ามีอาการปวดหัวขึ้นมาจะไม่ทานยาแก้ปวดเลย จะนั่งสมาธิพุทโธๆ อย่างเดียวสมาธิไม่จำเป็นต้องนั่งกลางคืนอย่างเดียว เรากวาดถนนก็ทำสมาธิได้ เราทำให้จิตใจเราสงบมากเท่าไร นั่นแหละคือผลประโยชน์ต่อตัวเราเท่านั้น”

กระบวนการสำคัญที่ทำให้ผู้ป่วยทำใจเตรียมรับมือกับการจากไปได้นั้น เนื่องจากผู้ป่วยทุกคนมีส่วนร่วมและสัมผัสกับภาวะการตายของเพื่อนผู้ป่วยด้วยกัน โดยหลวงตาจะให้ผู้ป่วยทุกคนล้อมวงร่วมสวด “อิติปิโส” ให้กับผู้ป่วยระยะสุดท้าย “ถ้าเป็น CASE หนักๆ ไม่ไหวก็ตายที่นี้อย่างสงบเราก็จะสวดอิติปิโสให้ เขาก็ไปอย่างสงบไม่ทรมานเท่าไร”^{๑๖} เป็นการอำลากันด้วยธรรมะ เพื่อชักนำดวงจิตไปในที่สุคติ เป็นมรณานุสติที่สัมผัสได้ ทำให้เห็นความตายเป็นเรื่องธรรมดา “เคยเข้าร่วมพิธีกรรมเผาศพของผู้เสียชีวิตที่นี้ ก็ทำแบบง่าย ๆ เอาไม้มากองแล้วก็เอาโลงวางจุดไฟ รู้สึกว่าปลงตกคืนะ ชีวิตก็เท่านี้ หลวงตาสอนว่า ร่างกายไม่ใช่ของเรา สร้างความดีเอาไว้”^{๑๗}

จิตอาสา ปลูกพลังสำนึกช่วยผู้ป่วยมะเร็ง

ในแต่ละวันที่โรคมะเร็งจะมีผู้คนมากหน้าหลายตาถ้าหากไม่สังเกตให้ดี จะพบว่าแต่ละคนมีหน้าตาสดชื่นแจ่มใสไม่ออกว่าคนไหนเป็นคนไข้ หรือเจ้าหน้าที่อาสาสมัครและจิตอาสาที่เข้ามาให้การช่วยเหลือผู้ป่วย

“แต่ก่อนพี่เป็นคนใจร้อนนะ ชีไม่โห เด็กที่ทำงานกลัวไม่กล้าเข้าใกล้ แต่พอมาอยู่วัดมาเห็นคนไข้แล้วเราก็เปลี่ยนแปลงตัวเองด้วย”^{๑๘} พัชรี หรือ

๑๖ สัมภาษณ์ รจนา อ่างแล้ว

๑๗ สัมภาษณ์อดีตข้าราชการการทำเรือแห่งประเทศไทย อ่างแล้ว

๑๘ สัมภาษณ์ พัชรี เจ้าหน้าที่เลขานุการสำนักงานชลประทาน จ.อุดรธานี

พี่เล็กของชาวอโรคยศาล คนกรุงเทพมหานคร รัชการที่สำนักชลประทาน จ.อุดรธานี ปัจจุบันทำหน้าที่ช่วยประชาสัมพันธ์และประสานงาน เล่าถึงบทเรียนที่ได้รับจากการเข้ามาเป็นจิตอาสาครั้งแรกเมื่อหลายปีก่อนตามคำชักชวนของพี่ชาย ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมรุ่นวิศวกรรมชลประทาน (รุ่น ๒๘) กับหลวงตา

จากคนที่เคยกลัวผีจับใจแต่เมื่อต้องมาอยู่กับผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย ทำให้ได้เรียนรู้ถึงสังขารของชีวิต และรู้สึกแปลกใจในการเปลี่ยนแปลงตนเอง จากแต่เดิมเมื่อถึงวันหยุดคราวใด พี่เล็กคิดแต่จะไปเที่ยวหรือจับจ่ายซื้อหาสิ่งของเพื่อหาความสุขใส่ตัว แต่ทุกวันนี้จะต้องเก็บข้าวของมานอนที่วัด เพื่อช่วยดูแลผู้ป่วยจนถูกเรียกขานว่าหมอเล็ก ถึงแม้จะเป็นงานหนักเพราะต้องดูแลผู้ป่วยและผจญกับความคาดหวัง หรือพฤติกรรมต่างๆ ของคนไข้ แต่พี่เล็กก็เสียดความดีได้อย่างน่าประหลาดใจ และได้ชี้ชวนเพื่อนสนิทมิตรสหายให้เข้ามาช่วยเหลือดูแลคนไข้อย่างสม่ำเสมอ โดยเฉพาะบุคลากรของกรมชลประทาน ซึ่งปัจจุบันเป็นกำลังสำคัญในการจัดหา จัดส่งยาสมุนไพรให้คนไข้ ระดมทุนเพื่อการพัฒนาปรับปรุงบริเวณภายในวัดตลอดจนช่วยเรื่องการออกแบบอาคารสถานที่ต่างๆ

นอกจากนั้นพี่เล็กยังแนะนำคนรู้จักที่ป่วยเป็นมะเร็งหลายคนให้มารับการบำบัด โดยมุ่งเน้นที่การทำความเข้าใจต่อการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

การที่อโรคยศาลมีระบบอาสาสมัคร และจิตอาสาก่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ทำให้เกิดการผสมผสานศาสตร์ที่หลากหลายสาขา ในการบำบัดมะเร็งให้ตรงกับจริตของผู้ป่วย ซึ่งหลวงตาได้เล่าว่า “คนที่เชี่ยวชาญทางด้านล้างพิษ (Detox) มาแนะนำซึ่งมันไม่ผิด ชำนาญเรื่องอาหารก็มาแนะนำผู้ป่วย มันก็ไม่ผิด และเราก็ได้จิตอาสาเพิ่มอีก เรื่องสมาธิเราได้ถ่ายทอดให้คุณหมอพยาบาลนี่ก็เป็นส่วนหนึ่ง ถ่ายทอดให้ญาติผู้ป่วยก็ส่วนหนึ่ง เป็นมนตราบำบัด เรายังไปโยงกับมหาวิทยาลัยต่างๆ ในเมืองไทย เป็นอะไรที่หลากหลายและเราต้องการเอาองค์ความรู้เหล่านี้ขยายออกไปให้กว้างขวางและนำไปเป็นประโยชน์ได้ ทางเลือกของคุณ คุณชอบอะไร เช่น ชอบดนตรีบำบัด

ก็เอาคนตรีมารักษาผู้ป่วย เพราะว่าบางครั้งถึงจุดสุดท้าย มะเร็งก็ห้ามไม่อยู่ ใครก็เอาไม่อยู่ คนตรีอาจช่วยให้ คนไข้ก็มีความสุขเล่นเปียโนดีดเปียโนไปอย่าง โฆษณาที่ลูกสาวเล่นเปียโนให้แม่ที่เป็นอัมพาตฟังเป็นความรักความอบอุ่น เราก็ใช้ธรรมชาติตัวนี้อยู่ ธรรมชาติของอาหารก็เป็นอย่างนี้ ธรรมชาติของการล้างพิษโดยใช้สูตรกาแฟก็เป็นแบบนี้ แต่ต้องบอกเขาว่าให้เหมาะสมนะ คุณอย่าไปดันทุรังทำถ้าร่างกายคุณไม่พร้อมก็อย่าไปฝืน นี่คือการละเอียดอ่อนของจิตวิญญาณไง เราต้องให้ธรรมเข้าถึงเขา”^{๑๕}

ในตอนบ่ายทุกวันอาทิตย์คนไข้มะเร็งจะรอคอยการมาของ “หมอเอก” หมอจะแปลกไปจากหมอดามโรงพยาบาลทั่วไป เพราะคุณหมอสอนให้ทำสมาธิ สอนการหายใจ และรับฟังความเจ็บป่วยของคนไข้อย่างใจเย็นและเข้าใจ หมอเอก หรือ นพ.ศิริโรจน์ กิตติสารพงษ์ รพ.รักษ์สกล หนึ่งในจิตอาสาวิชาชีพแพทย์ เป็นท่านแรกที่อุทิศเวลาช่วงเลิกงานตอนเย็นสัปดาห์ละ ๑ วัน เข้ามาตรวจเยี่ยม ไข้ผู้ป่วยมะเร็งมาตั้งแต่ปี ๒๕๔๕ เนื่องจากคุณหมอให้ความสนใจ “สุขภาพะ” และต้องการเห็นสิ่งดีๆ เกิดขึ้น ในสร้างสุขภาพมากกว่าไปนั่งซ่อมสุขภาพ คุณหมอและกลุ่มเพื่อนที่สนใจการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และการพัฒนา คุณภาพชีวิตที่ดี ได้ร่วมกันจัดตั้งกลุ่ม “สกลนครดีดี” ขึ้น เพื่อทำกิจกรรม สาธารณกุศล ในขณะที่คุณหมอเอกก็ได้จัดรายการวิทยุของท้องถิ่นให้ความรู้ และบอกเล่าสิ่งดีๆ ผู้ชายสกลนคร ในฐานะแพทย์คุณหมอเป็นผู้สนใจในการ ดูแลคนไข้ระยะสุดท้าย เคยเข้ามาทำบุญและรับรู้เจตนารมณ์ของหลวงตา จึงได้ ค่อยๆ เข้ามาสังเกตการณ์และนำยาสมุนไพรของหลวงตาไปลองรับประทาน ดู สิ่งที่น่าสนใจของคุณหมอ คือ การที่หลวงตาไม่ได้ทำตบนี้เพื่อการค้าหรือหา ประโยชน์เข้าหาตัวเอง จึงตัดสินใจเข้ามาเป็นจิตอาสาด้วยการใช้ความสามารถ ทางการแพทย์ปัจจุบันของตน ในการตรวจวินิจฉัยอาการของผู้ป่วยร่วมกับ หลวงตา โดยในช่วงแรกๆ คุณหมอเอกก็ได้เรียนรู้และปรับความคิดเพื่อทำความเข้าใจต่อแนวทางธรรมชาติบำบัด และการใช้สมุนไพร ซึ่งต่างไปจากการรักษา

๑๕ สัมภาษณ์พระปพนพัชร จิรัชมิโม ณ อโรคยาศาล วัดคำประมง อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร

ตามศาสตร์ของการแพทย์แผนตะวันตก “การรักษาที่นี้ ไม่ใช่การฆ่ามะเร็ง แต่ เปลี่ยนจากร้ายให้กลายเป็นดีด้วยตัวของเขาเอง เซลล์ที่เราเห็นเป็นก้อนใหญ่ๆ นั้นเป็นสิ่งที่เราสร้างขึ้นมาจากพฤติกรรมที่ผิด ก็ไปปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ใหม่ บางคนเริ่มด้วยศรัทธาอยากหายก็มาหาเพราะคิดว่าที่นี้น่าจะมียาดี เขาไม่เคยชินกับระบบที่ทำให้ตัวเองมีความเข้มแข็งขึ้น แล้วก็ค่อยๆ หายไป เครื่องมือ ที่ใช้จึงเป็นเพียงความศรัทธา สมาธิ และสมุนไพรมานั่น”

นอกจากนี้คุณหมอยังเปิดพื้นที่ให้เกิดการเชื่อมโยงองค์ความรู้ของ แพทย์ฝั่งตะวันตกและตะวันออกเข้าหากัน ด้วยการประยุกต์ใช้จุดเด่นของแต่ละ วิธีในการรักษาคนไข้ คนไข้จะได้รับบริการวินิจฉัยเพื่อทำการรักษาจาก ๒ มุม ทั้ง จากหลวงตาและแพทย์แผนปัจจุบัน ถึงแม้จะมีความแตกต่างอยู่บ้างแต่คนไข้ จะได้รับข้อมูลและคำอธิบายจากทั้ง ๒ ด้าน ประกอบการตัดสินใจ

อีกทั้งคุณหมอศิริโรจน์ยังได้ชักชวนเพื่อนร่วมวิชาชีพให้เข้ามาช่วย ดูแลผู้ป่วยตามความสมัครใจ ปัจจุบันจึงมีเจ้าหน้าที่สาธารณสุข เช่น แพทย์ พยาบาล จากโรงพยาบาลทั้งรัฐฯ และเอกชนในพื้นที่ใกล้เคียงเข้ามาเป็นจิต อาสาช่วยดูแลและให้กำลังใจผู้ป่วยมะเร็งอย่างต่อเนื่อง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง มุมมองของเจ้าหน้าที่ต่อการเยียวยาผู้ป่วยทั้งด้านเทคนิควิธีการและมุมมอง ต่อชีวิต เช่นกรณีของ พี่แป้ว พยาบาลวิชาชีพ ซึ่งให้ความสนใจในด้าน โภชนาการอาสาสมัครมาให้คำแนะนำด้านอาหารการกินแก่ผู้ป่วย “ตัวดิฉันเอง เข้ามาตั้งแต่ปี ๔๕ และเนื่องจากที่นี้มีการรักษาที่หลากหลายรูปแบบ โดยเฉพาะ สมุนไพรเราต้องศึกษาว่าสมุนไพรแต่ละตัวออกฤทธิ์อย่างไรบ้าง เช่น ขับ ปัสสาวะหรือตัวนี้ทำให้ถ่ายอุจจาระบ่อย ซึ่งประเด็นนี้คนที่รักษาเขาจะถามเรา เราจะบอกเขากำลังขับพิษอยู่ เราจะถามต่อว่าบ่อยมากไหม อ่อนเพลียไหม ตอนเย็นจะได้เขียนรายงานบอกหลวงตาหรือบอกแพทย์ที่รักษาจะได้ดูเรื่องของ ชาติ และปรับขนาดยาให้ลดลง อีกอย่างหนึ่งจะต้องรับรู้ว่าทางแพทย์ปัจจุบัน ด้วยว่าได้ให้อะไรบ้าง เป็นการศึกษาเฉพาะตัวคนไข้รายนั้น และเป็นเรื่องการ บริหารยาที่เขาได้อยู่แล้วที่เขาจะถือมาด้วยค่อนข้างเยอะ เขาก็จะเกิดคำถามว่า

ยาตัวนี้กินได้ไหม อาหารเสริมตัวนี้กินได้ไหม เป็นโปรตีนของบริษัทต่างๆ เป็นอาหารเสริมนะค่ะ เราต้องดูว่าจุดมุ่งหมายการรักษาของเขาคืออะไร ถ้าเขาต้องการหาย โดยแนวทางเราคือมังสวิตรักษาอย่างเคร่งครัด กินผักผลไม้และกินยาอย่างสม่ำเสมอ ถ้าหากต้องการรักษาให้หายขาดแนวทางรักษาต้องเป็นแบบนี้ แต่ต้องการรักษาเพื่อประคับประคองตัวเอง เอาในระยะที่ตัวเองทำได้ ไม่บังคับตัวเองจนเกินไปขอให้ตัวเองมีความสุข ณ ตรงนี้”

หากใครได้มีโอกาสไปที่โรคมัยศาล นอกจากจะพบเจ้าหน้าที่ประจำที่เป็นลูกหลานชาวบ้านที่มาทำงานแล้ว ก็จะพบหญิงสาวท่านหนึ่งซึ่งมีบุคลิกทะมัดทะแมง คอยรับโทรศัพท์ ช่วยจัดคิวผู้ป่วย หรือเดินสะพานโทรโข่ง ไปตามบ้านพักของคนไข้เพื่อประกาศข่าวสารหรือนัดหมายต่างๆ ดูแข็งขันและร่าเริง จนนึกไม่ถึงว่าพี่ธรรมา ชาวบางแค กรุงเทพฯ เป็นคนไข้มะเร็งที่เคยล้มหมอนนอนเสื่อจากการผ่าตัดและฉายแสงมาไม่ต่ำกว่า ๑๐ ครั้ง เพราะมะเร็งลุกลามไปทั่วตัว “คนที่นี้เจ็บมากเขาช่วยตัวเองไม่ได้เลยคนที่อายุ ๖๐-๗๐ ถ้าเป็นแม่เรา เป็นพี่น้องเรา เราทำตรงนี้ไปแล้วจิตใจเราสงบสบาย เขาก็สบายขึ้น แรงแศกของเขากลับมาทำให้เราภูมิใจและดีใจเราเห็นเขาหนักกว่าเรา เราเป็นแค่นี้ทำไมต้องนอนอยู่เฉยๆ ทำไมเราไม่ทำงานหรือทำอะไรที่มันเป็นประโยชน์ต่อวัด หลวงตาท่านบอกว่าคนที่หายก็เป็นจิตอาสาจะได้เป็นบุญกุศลต่อ คน กรุงเทพฯ เคยไหมที่จะมานั่งไล่บาตรกันทุกวัน เคยไหมที่จะนั่งสมาธิได้ทุกวัน โอกาสตรงนี้ที่จะทำมันยาก มานั่งช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์เท่าที่ทำได้ อันนี้คือกำไรชีวิตของเรา สิ่งที่ทำคือไปเยี่ยมคนไข้ที่ลุกไม่ไหว นวดขา ถูมอาการว่าเป็นอย่างไร พยายามให้กำลังใจ ปลอบใจ ขาดเหลืออะไรก็ช่วยหาให้ พุงเขาเข้าห้องน้ำ แต่งตัวให้ ทำเหมือนแม่เราคนหนึ่ง ที่นี้เราอยู่กันเหมือนพี่เหมือนน้องใครทำอะไรได้ทำ ใครช่วยอะไรได้ช่วย มันเป็นความสมัครใจ เขาหนักกว่าเราแล้วเราจะไปยืนดูเขาหรือ เวลาเขาล้มแล้วเราไม่ช่วยเขาหรือ เขาเดินไปเอายาไม่ไหว เตี้ยหนุไปเอาให้นี่คือน้ำใจ เราทำเสร็จแล้วเราภูมิใจ ปลื้มใจ เราช่วยเขาได้ ทำได้ โดยไม่มีใครมาบังคับหรืออ้อนวอน”

ทุกเย็นที่ว่าง พี่อุไรวรรณและสามี เจ้าของธุรกิจขายส่งไอศกรีมชื่อดังสายอีสานเหนือ จะต้องเดินทางมาวัดอย่างสม่ำเสมอเพราะค้นพบแล้วว่าที่แห่งนี้ ทั้งสองสามารถใช้เทคนิคของตนเติมเต็มความสุขใจให้แก่คนไข้มะเร็ง พี่อุไรวรรณเล่าว่า “ที่แรกไม่ได้ตั้งใจ มาเจอเขาก็ถามว่า มาจากไหนจะ มาจากขอนแก่น ร้องเพลงสาวขอนแก่นให้เขาฟังผู้ป่วยเตียงอื่นๆ ก็ชอบ อย่างคนที่เสียไปแล้วมาตอนแรกร้องเพลงสุขกันเถอะเรามาครั้งที่สองเราก็ร้องให้เขาฟัง มาครั้งที่สามปรากฏว่าเขาร้องเก่งกว่าเรา เขาร้องเราจับมือเขา ก่อนที่เขาจะเสียเขาก็บอกว่า “พี่ พี่เป็นแม่ผมได้ไหม ผมรักพี่ พี่ใจดี” เลยรู้ว่าคนไข้ชอบเพลง แรกๆ คิดว่าจะทำให้เขามีความสุขทำไปทำมาเราก็มีความสุข รู้สึกว่าผูกพันกับคนไข้ บางอาทิตย์เราติดธุระ คนไข้เขาจะนับแล้วว่าเรามากี่วันกับคนไข้เราไปๆ มาๆ กลายเป็นความคิดถึง เราคิดถึงเขา เขาคิดถึงเราแล้วค่ะ คนไข้เดี๋ยวนี้ร้องเพลงเก่งแล้ว เขาก็บอกว่าเห็นหน้าแล้วอยากร้อง เคยพาอาจารย์ผู้เข้ามาสอนร้อง แต่คนไข้คิดว่าเพลงไม่เข้าใจก็เลยคุยกันอยู่ว่าหาลำโพงหรืออะไรนี้แหละ เวลาไปหาเขาต้องมีเพลงตลอด ถ้าเขาก็บอกว่าเขาอยู่สกลนครเราก็ควรวางเพลงสกลแล้ว ถ้าเขาอยู่สุพรรณเราก็ร้องเพลงที่เกี่ยวข้องจังหวัดสุพรรณ เขาพูดอะไรออกมาเราจะจับจุดเป็นเพลง” จากนั้นพี่อุไรวรรณยังชวนเพื่อนๆ ซึ่งรวมตัวกันเดินแอโรบิกประยุกต์เข้ามาสอน และสาธิตการออกกำลังกายให้แก่คนไข้อีกด้วย

น้ำไม่ไหล ไฟไม่สว่าง ทางไม่ดี ที่โรคมัยศาลก็ไม่ต้องห่วงเนื่องจากอาจารย์ปกครอง รับผิดชอบดูแลงานนี้โดยเฉพาะ หากช่วงไหนมีงานการของวัด อาจารย์และนักศึกษาจากวิทยาลัยการอาชีพสกลนครจะเข้ามาเป็นแม่แรงหลักในการดำเนินงานให้ไม่ว่าจะเป็นเวที แสงเสียง เพราะศรัทธาในวัตรปฏิบัติของหลวงตา อาจารย์ปกครองเล่าความประทับใจที่ทำให้ตนเข้ามาช่วยงานที่วัดว่า “ผมได้เข้ามาสัมผัสด้วยตัวเองมาดูแลหลวงตาท่านทำทำปาฏิหาริย์ ผมรู้จักกับหลวงตาเพราะว่าพยายายหอมซึ่งเลี้ยงลูกผมมาสองคน แกเป็นมะเร็งมารักษากับ

หลวงตาจนหายทุกวันนี้ย้ายหอมร่างกายแข็งแรงคืออยู่บ้าน หลวงตาท่านรับนิมนต์ไปพูดครูบาอาจารย์เขาก็ศรัทธาเพราะหลวงตาไม่เห็นแก่เล็กแก่น้อยท่านไม่เอาเงินคนที่มารักษากับหลวงตา แม้กระทั่งไม่มีเงินค่ารถกลับบ้านก็ให้ แม้แต่คนที่เข้ามา หลวงตาท่านก็บอกว่า “อย่าเอาเงินเขามาหลาย อย่าไปพูดไปรีดเขา เขาหมดหวังแล้วอย่าไปพูดไปรีดเขาเลย” หลวงตาท่านบอก ที่ผมเอานักศึกษาเข้ามาช่วยเดินสายไฟตามจุดต่างๆ ที่มันชำรุด ช่วยทุกอย่าง แม้กระทั่งน้ำประปาก็มาช่วยเดินท่อเดินระบบน้ำให้”

การเปิดโอกาสให้จิตอาสาในสาขาวิชาชีพต่างๆ ได้เข้ามาสัมผัสผู้ป่วย และช่วยงานตามความสนใจและความถนัดของตนเปรียบเสมือนการต่อภาพจิ๊กซอว์แห่งความดีให้สมบูรณ์ขึ้น เนื่องจากผู้ป่วยจะได้รับผลประโยชน์ของศาสตร์ที่หลากหลายในการบำบัด หลายคำถามที่เกิดขึ้นจึงได้รับคำตอบโดยที่หลวงตา ไม่ต้องลงมือทำเอง อ.ณรงค์ ธีรวงษ์ หนึ่งในจิตอาสาจากแวดวงวิชาการของท้องถิ่น อาสามาทำการวิจัยการดำเนินงานของอโรคยศาลตามคำชักชวนของคุณหมอสิริโรจน์ ตั้งแต่ปี ๒๕๕๑ โดยพัฒนาโจทย์คำถามขึ้นจากการเข้าไปติดตามดูการทำงานของทีมจิตอาสาที่เข้าไปดูแลผู้ป่วย เพื่อทำความเข้าใจกับคำว่ามะเร็ง กว่า ๑๐ ครั้ง จึงได้พบคำถามที่ต้องการหาคำตอบ ได้แก่ มาที่อโรคยศาลแล้วหายหรือไม่หาย, การมาอยู่อโรคยศาลสักพักแล้วออกไปดีขึ้นหรือไม่ดี, ค่าใช้จ่ายที่อโรคยศาลเปรียบเทียบกับข้างนอกเป็นอย่างไร, คนไข้ที่มาอยู่ที่นี่มีความคิดต่อโรคมะเร็งอย่างไร กลัวหรือไม่กลัว และการมาอยู่ที่นี่พอใจหรือไม่พอใจ การค้นหาคำตอบทำใน ๒ รูปแบบ คือ การพูดคุยกับคนไข้ในที่กำลังรักษาตัวประมาณ ๒๐๐ คน และการส่งแบบสอบถามไปให้ผู้ป่วยที่กลับไปอยู่ที่บ้านหลังออกไปจากอโรคยศาลแล้วไม่ต่ำกว่า ๓ เดือน

โดยมีเงื่อนไขว่าต้องเคยมาพักรักษาตัวไม่ต่ำกว่า ๑๐ วัน และมีความเข้าใจต่อแนวทางการรักษาของ อโรคยศาล พอสมควร และเป็นช่วงที่รับประทานยาไปแล้วน่าจะได้เห็นฤทธิ์ของยา อ.ณรงค์เล่าให้ฟังถึงผลสรุปเบื้องต้นในการวิจัย ที่ออกตัวว่าแบบลูกทุ่งๆ ว่า “ผมมีความรู้สึกตามตัวเลขว่าพอเป็นมะเร็ง

มีโอกาสรอดยาก อยู่ข้างนอกก็รอดยาก อยู่ข้างในก็รอดยาก ประเด็นที่หนึ่งหายไม่หายยากจะฝ่ามะเร็งได้ ประเด็นที่สองมาอยู่อโรคยศาล ๓ สัปดาห์ได้ผลอย่างไร ตั้งแต่กลับไปดีขึ้นเล็กน้อยกับดีขึ้นมาก รวมกันคือดีขึ้น ๖๐% กลับไปแต่คงเดิมกับทรุดลงมีประมาณ ๔๐% แสดงว่าที่นี่ประสบความสำเร็จเกินครึ่งที่ออกไป ถึงออกไปแล้วจะรอดยากก็ตาม แต่ที่นี้ก็มีส่วน ๖๐% บอกว่าดีขึ้น อันนี้เป็นประเด็นที่สองที่ผมได้รับ ประเด็นที่สามเรื่องเกี่ยวกับ ถามว่ากลัวไหม มะเร็งหรือไม่กลัว แล้วอโรคยศาลมีบทบาทส่งเสริมสุขภาพจิตอย่างไร แล้วก็ได้คำตอบว่าคนไข้ประมาณ ๗๐-๗๕% ไม่กลัวโรคมะเร็ง

เพราะว่าหนึ่งเขาผ่านทุกอย่างมาแล้ว สองทำใจมาหมดแล้ว ฉะนั้นไม่ค่อยกลัว แต่ที่นี้มีบทบาทเสริมความเชื่อมั่นให้ดียิ่งขึ้นครับ ที่นี้มีธรรมชาติให้สิ่งที่เขาคิดไม่ผิดไม่ต้องกลัวอันนี้เด่นชัด พื้นฐานเขาดีอยู่แล้วมาเสริมอีกครั้ง ประเด็นที่สี่เรื่องค่าใช้จ่ายผมแยกออกเป็น ๓ ส่วน หนึ่ง หลักหมื่น หลักแสน หลักล้าน ข้างนอกจะจ่ายประมาณ ๓ หมื่น คือคนไข้ที่เป็นชาวไร่ชาวนาที่มีบัตรทองต้องจ่ายสดๆ ๓ หมื่น ถ้าเป็นหลักแสนต้องเป็น ๒ แสน หรือ ๒.๕ แสน หลักหมื่น ๒๐ กว่าคน หลักแสนสัก ๗-๘ คน หลักล้านมี ๑ คน คือ ๑.๑ ล้าน แต่มาอยู่อโรคยศาลที่นี้ใช้จ่าย ๑ หมื่นบาทก็ยังคงถูกกว่าอยู่ รพ. ๓ หมื่น ๓ แสน ๑ ล้าน เรายังหมื่นบาท ระยะเวลาที่ผู้ป่วยที่มามีปัญหา ค่ารถเขามาไกลมาจากภูเก็ตราก็เพิ่มขึ้นเป็น ๑.๗ หมื่นนิดๆ ก็ยังถูกอยู่ดี ประเด็นสุดท้ายสำคัญมาก คุณมาที่อโรคยศาลพอใจหรือไม่พอใจ พอใจน้อย พอใจปานกลาง พอใจมาก กับมากที่สุด ตอบตามตรง ตัวเลขที่ผมได้รับคือ ตัวเลขที่พอใจมากถึงมากที่สุดมา ๘๕% จากแบบสอบถามญาติคนที่ตายพอใจญาติบางคนบอกว่าเสียตายนานี่ซ้ำไป”

จากหนึ่งเป็นสองและทวีคูณขึ้นอย่างไม่สิ้นสุด ปัจจุบัน ณ อโรคยศาลแห่งนี้มีผู้คนจำนวนมากที่ดูเหมือนว่าจะเข้ามาให้ความช่วยเหลือผู้ป่วยในฐานะผู้ให้โดยไม่รู้ตัวว่า ในขณะที่เดียวกันแต่ละคนก็ถูกขัดเกลา เจียระไนความดีที่ชุกซ่อนอยู่ของตนเองมาพร้อมๆ กัน

อ.วรวิทย์ ตงศิริ วิทยาลัยเทคนิคสกลนคร หนึ่งในจิตอาสาที่เข้ามาค้นพบว่าจะช่วยผู้ป่วยทางด้านจิตใจเนื่องจากตนเองไม่ใช่แพทย์และไม่มีความรู้เรื่องการรักษาพยาบาล มักเดินทางมาสร้างเสียงหัวเราะให้ผู้ป่วยเพื่อคลายความวิตกกังวล “ที่วัดคำประมงนี้มีผู้ป่วยระยะสุดท้ายหรือเป็นมะเร็งหลายระยะ แต่ส่วนมากเกือบจะสุดท้ายแล้วมาที่นี้ เมืองไทยยังไม่มีหลักสูตรนี้ คุณหมอพรเลิศและคุณหมอศิริโรจน์สนใจก็เลยพากันเข้ามา ผมก็เข้ามาช่วยนั่นแหละ แต่ก่อนยังไม่มียี่สิบสี่ชั่วโมงเกี่ยวกับการสวดตั๋มยาเลยทำมาถวายในนามของกลุ่มดีดี ผมเริ่มมาอยู่เบื้องหลังมากกว่า ก็เห็นหลวงตาทำงานหนักมากจึงประชุมหารือกันว่าใครจะช่วยอะไรได้ที่โรคนาศาล โดยส่วนตัวแล้วฝึกกรรมฐานเป็นความชอบส่วนตัวทำมา ๒๐ กว่าปี จึงคิดว่าถ้าเราปฏิบัติธรรมไปแล้วไม่รู้จักช่วยเหลือผู้อื่น หรือสังคมแล้วเรามีคำว่าเมตตาไว้ทำไม พอเรามีเมตตาก็จะฟังในจิตลึกลับๆ เห็นอะไรก็อยากจะช่วยเหลือ มีน้อยก็ทำน้อย มีมากก็ทำมาก”

กระบวนการทำความดีด้วยการเสียสละเวลามาชั่วดูแลผู้ป่วยมะเร็งได้ขยายฐานออกไปเรื่อยๆ จากการบอกต่อเมื่อได้มาสัมผัสและลงมือปฏิบัติแล้วส่งผลให้หลายๆ คน ได้ดึงเอาจิตด้านดีของตนให้ปรากฏและแบ่งปันบอกต่อจนเกิดเป็นกระแสธารแห่งความดีที่หล่อเลี้ยงผู้ป่วยและอโรคยาศาลแห่งนี้ เพราะส่วนหนึ่งหลวงตาเองก็ตระหนักว่าตนเพียงคนเดียวไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ การเปิดพื้นที่ให้มีจิตอาสาจะเป็นแรงสำคัญให้อโรคยาศาลเป็นงานสาธารณะเพื่อยกระดับคุณค่า ความดีของคนในสังคม ซึ่งหลวงตาเล่าว่า “จิตอาสาเขาเข้ามาก่อนนี้ก็พวกกรรมชลาฯ อย่างคุณหมอศิริโรจน์เขาเข้ามาก่อนนะ แต่ว่าจุดนั้นมันเป็นจุดที่ต่อกันไง ก็เลยต่อกันเรื่อยๆ เริ่มแรกทำปี ๔๘ ยังไม่มีใครทำคนเดียวจนกระทั่งปลายปี ๔๘ หมอศิริโรจน์ก็เชิญหลวงตาไปบรรยายที่โรงพยาบาลรักษาสกลและมีแพทย์ที่โรงพยาบาลจุฬาฯ มาบรรยายร่วม สิ่งที่หลวงตาพูดและทำมันใช่เลยที่เมืองนอกยังทำไม่ได้เลย ต่อมาอาจารย์แพทย์เห็นว่าที่นี่ใช้ได้ เลยเอานักศึกษาแพทย์มาฝึกงาน นักศึกษาแพทย์แผนไทย

ปริญญาตรี-โท-เอก ก็มาฝึกงานช่วยกันกระจายออกไปทีละเล็กทีละน้อย และได้ไปดูงานที่ถือจี๊มาผสมผสานอีก เห็นแล้วคิดว่าคนไทยน่าจะทำได้นะ แล้วใครจะเป็นคนทำก่อน เรานี่แหละจะเป็นคนทำก่อน ราชภัฏฯ เชิญไปบรรยายปีแรกจิตอาสาตามมา ๑๐๐ คน ปีต่อมา ๕๐๐ คน เพราะสิ่งที่เราให้เขามันเป็นของจริงและเราทำจริงเราทำเพราะสมควรต้องทำอย่างยั่งยืนสำหรับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน”

ปัจจุบันมีหน่วยงานและบุคคลจำนวนมากในพื้นที่และที่อื่น ๆ เข้าร่วมเป็นจิตอาสาตามความสามารถของตน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และเป็นกัลยาณมิตรกัน ซึ่งเห็นได้จากการจัดงานรำลึกบูรพาจารย์เมื่อวันที่ ๕-๑๐ กรกฎาคม ๒๕๕๑ ซึ่งผู้เขียนได้มีโอกาสเข้าไปร่วมสังเกตการณ์พบว่า มีกิจกรรมต่างๆ ของจิตอาสาที่มาร่วมบุญจำนวนมาก เช่น การตั้งโรงทานเลี้ยงอาหาร การออกหน่วยเคลื่อนที่ช่วยตรวจคนไข้ (อย่างน้อย ๒ โรงพยาบาลซึ่งรับตรวจคนไข้มะเร็งและชาวบ้านทั่วไป) และเป็นแหล่งเรียนรู้ของนักศึกษาแพทย์จากมหาวิทยาลัยต่างๆ ด้วยหวังว่าจะช่วยลดช่องว่างระหว่างความคิดในการรักษาพยาบาลให้แก่คนในสังคม

อโรคยาศาลจึงไม่เพียงสถานรักษาพยาบาลผู้ป่วยมะเร็งในระยะต่างๆ เท่านั้น แต่ยังทำหน้าที่เป็นแหล่งเรียนรู้ของทุกคน ไม่ว่าจะเป็นผู้ป่วยจิตอาสา แพทย์ พยาบาล นักศึกษา ให้นำเอาความเจ็บป่วยหรือวิกฤติของชีวิตมาพิจารณาเพื่อหาหนทางดับทุกข์ให้ตรงจุด หันกลับมามองความเป็นมนุษย์ที่ต้องอาศัยหลักธรรมะหรือเป็นไปตามธรรมชาติ และรู้จักแบ่งปันเพื่อสร้างโลกใบนี้ให้ดีขึ้น เพราะเราทุกคนต้องเผชิญกับความตายเป็นธรรมดา หากไม่ตายด้วยมะเร็งก็ต้องตายอยู่ดี

สุชาดา กู๋ทองคำ

ปาฐกถาธรรมบรรยาย

สมาธิบำบัดกับการรักษาโรคมะเร็ง

โดย

๑. พระปพนพัชร จิรธัมโม วัดคำประมง จ.สกลนคร
๒. นพ.ศิริโรจน์ กิตติสารพงษ์ รพ.รักษัสกล จ.สกลนคร
๓. ผศ.นพ.พรเลิศ นัตรแก้ว รพ.จุฬาฯ ก.ท.ม.

วันพฤหัสบดี ที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๕

ณ กรมชลประทาน สามเสน ก.ท.ม.

คณะอนุกรรมการสวัสดิการการส่งเสริมคุณธรรมและจริยธรรม กรมชลประทานยินดีต้อนรับท่านผู้มีเกียรติและใฝ่ในธรรมทุกท่าน

ขอขอบคุณท่านรองอธิการบดีกรมชลประทาน (นายละเอียด สายน้ำเขียว) ที่ให้เกียรติมาเป็นประธานในวันนี้ กิจกรรมการฟังธรรมเพื่อพัฒนาจิตของข้าราชการและลูกจ้างประจำนั้น โดยปกติจะจัดทุกวันพฤหัสบดีที่ ๔ ของทุกเดือน โดยมีหน่วยงานระดับสำนักและกองต่าง ๆ หมุนเวียนเป็นเจ้าภาพ ซึ่งในวันนี้มีสำนักงานชลประทานที่ ๗ (อุบลราชธานี), สำนักงานชลประทานที่ ๘ (นครราชสีมา) กองแผนงานและสำนักงานจัดรูปที่ดินกลาง เป็นเจ้าภาพโดยอาราชนานิมนต์พระอาจารย์ ปพนพัชร จิรธัมโม เจ้าอาวาสวัดคำประมง อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร เป็นองค์บรรยายธรรม และได้รับเกียรติจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์พรเลิศ นัตรแก้ว ภาควิชาวิสัญญีวิทยา โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ และนายแพทย์ศิริโรจน์ กิตติสารพงษ์ รองผู้อำนวยการโรงพยาบาลรักษัสกล จ.สกลนคร เป็นผู้บรรยายร่วมเรื่อง “สมาธิบำบัดกับการรักษาโรคมะเร็ง” ในโอกาสนี้ผมเรียนเชิญท่านประธาน รองอธิการบดีกรมชลประทาน

(นายละเอียด สายน้ำเขียว) เป็นผู้จัดรูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย ขอนิมนต์ หลวงตาปพนพัชร จิรธัมโม และเรียนเชิญนายแพทย์ทั้ง ๒ ท่าน ขึ้นเวที แสงธรรมบรรยายครับ

นพ.ศิริโรจน์ : เรียนท่านรองอธิการบดีกรมชลประทานครับ และพี่น้องข้าราชการกรมชลประทานทุกท่านผมนายแพทย์ศิริโรจน์ กิตติสารพงษ์ขอไม่คัดต่อจากท่าน พิธีกร วันนี้เรามาพูดคุยกันเรื่องการดูแลรักษาโรคมะเร็ง โดยหลวงตาปพนพัชร จิรธัมโม แห่งวัดคำประมง ซึ่งจะมีบรรยากาศเป็นลักษณะของทางฝ่ายพระและฝ่ายหมอเข้ามาพูดพร้อมกัน พูดเรื่องโรคมะเร็งรวมถึงการดูแลรักษาที่ประกอบด้วย การดูแลรักษาในทั้งแผนปัจจุบันและการแพทย์ทางเลือก ซึ่งเป็นจุดเด่นของการพูดในวันนี้ ก็คือการรักษามะเร็งที่อโรคยศาล ซึ่งหลวงตาปพนพัชรเป็นผู้ที่ริเริ่ม การรักษาแบบผสมผสานระหว่างสมุนไพรบำบัดกับสมาธิบำบัด แต่ก่อนอื่นผมจะให้คุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์นายแพทย์พรเลิศ นัตรแก้ว ซึ่งท่านจะได้มากล่าวเกี่ยวกับโรคมะเร็งก่อนนะครับว่าโรคมะเร็งนั้น

เป็นอย่างไร ก่อนที่จะไปถึงเรื่องการบำบัดรักษา ต้องขอเวลาสักเล็กน้อยในการที่จะเกริ่นนำโดย นพ.พรเลิศ

นพ.พรเลิศ : ขอบคุณครับคุณหมอศิริโรจน์ กราบนมัสการพระคุณเจ้า ท่านรองอธิบดี และท่านผู้สนใจทุกท่านครับ โดยพื้นฐานแล้วก็ไม่ใช่ว่าเป็นหมอรัักษามะเร็งโดยเฉพาะครับ แต่คุณไข้ที่ไอซียูศัลยกรรม ซึ่งคนจำนวนมากที่เป็นมะเร็งเขาจะมาจบลงที่ไอซียู โรคมะเร็งส่วนใหญ่รักษาโดยการผ่าตัด นอกจากรักษาโดยการฉายแสงหรือเคมีบำบัดแล้ว ในสิ่งที่จะพูดกันนี้คือ ต้องการที่จะเชื่อมโยงเฉยๆ นะครับ กับการแพทย์แผนปัจจุบัน แล้วก็เชื่อมโยงไปสู่บางสิ่งบางอย่างซึ่งกำลังเกิดขึ้นในประเทศไทย อันจะเป็นจุดแข็งของบ้านเราเลยเพราะว่าที่อื่นไม่มีเหมือนที่ของเรามีวิธีช่วยผู้ป่วยได้อย่างไรบ้าง และสไลด์ก็คงจะมีการแสดงให้เห็นถึงช่องโหว่หรือจุดอ่อนของการแพทย์แผนปัจจุบันบางอย่าง ซึ่งต้องการการดูแลและการเติมเต็ม

สำหรับโรคมะเร็งจริงๆ ถ้าเกิดว่าตัวมะเร็งเองเป็นเนื้องอก ก้อนเนื้อส่วนใหญ่เป็นก้อนเนื้อ แต่ว่ามีความพิเศษมีความร้ายแรง ซึ่งที่เกิดเนื้องอกธรรมดาจะต้องใช้เวลาเป็นเดือนเป็นปีก่อนที่จะเริ่มโต แต่มะเร็งจะมีการเติบโตรวดเร็วในเวลาเป็นเดือน และพวกนี้จะโตโดยไม่หยุดยั้ง พอเจออะไรถ้าติดกระดูกจะกัดกินเข้าไปในกระดูก ติดเนื้อตับ เนื้อปอด เนื้อสมองก็จะลุกลามเข้าไป และมีคุณสมบัติในการที่พอมันหลุดเข้าไปในกระแสเลือด หรือกระแสน้ำเหลืองแล้ว มันสามารถไปเพาะเกิดตัวใหม่ขึ้นมาได้ในอวัยวะอื่นๆ

จะเห็นว่าบางทีบางคนเริ่มต้นเป็นมะเร็งที่ลำไส้ ต่อมามันก็ไปเกิดขึ้นที่ตับเพราะตับได้รับเลือดเยอะ หรือว่าไปที่ปอด ไปที่สมอง ตรงนี้จะเป็นธรรมชาติของมัน ในมะเร็งมันเกิดจากการกลายของเซลล์ปกติ มีการเปลี่ยนแปลงด้านโครโมโซม และจากนั้นมีการขยายตัวโดยไม่หยุดยั้ง เป็นเนื้องอกที่ใหญ่ขึ้นๆ อย่างในรูปแรกเป็นลักษณะของเซลล์ปกติที่มันขยายเพิ่มขึ้นมา อย่างเช่นบางทีเราเป็นก้อนเนื้อ เป็นหูด หรือเป็นก้อนเนื้อที่มันโตขึ้นมา อย่างนั้น

ไม่มีอะไร แต่ในเซลล์มะเร็งจะมีลักษณะเด่น คือตัวเซลล์จะผิดปกติไป และจากนั้นก็เริ่มลุกลามเข้ามาในชั้นล่าง ผ่านชั้นฐานของผิวหนังลงมาเข้ามาในกระแสเลือดกระจายไปสู่ที่ต่างๆ ได้ ฉะนั้นมะเร็งเป็นคำรวมๆ

มะเร็ง ในแต่ละคนมีไม่เหมือนกันมันขึ้นอยู่กับว่าเกิดที่ไหน เกิดตรงบริเวณเต้านม ตับ หรือลำไส้ อาการจะแตกต่างกันไป เช่นถ้าเกิดมะเร็งลำไส้ มักเป็นลำไส้อุดตัน ตับ ตัวเหลือง ตาเหลืองอย่างนี้ เป็นต้น ข้อต่อไปมะเร็งไม่ใช่โรคติดต่อ แต่ว่ามะเร็งบางชนิดจะพบได้ในหมู่เครือญาติ อาจเป็นเรื่องของการถ่ายทอดทางพันธุกรรมก็ได้ส่วนการรักษาจะมีเหตุผลอยู่หลายด้าน ในหลักใหญ่ของการแพทย์เราต้องการยืดชีวิตคนไข้ ถ้าเราเกิดรักษาให้หายได้ก็จะไม่ตาย หรือตายช้าลง เรื่องของคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นจะทำได้ ๒ ทาง คือ ๑ ต้องกำจัดมัน ๒ คือการประคับประคองให้ผู้ป่วยมีชีวิตรอยู่ได้อย่างไร การที่จะกำจัดมันคือเรื่องการเพิ่มเวลาจะให้มีชีวิตรอยู่ ทำให้โรคหายไปอย่างเช่น คนไข้มะเร็งลำไส้ใหญ่ ถ้าไม่ผ่าตัดมะเร็งลำไส้ใหญ่ใน ๑ ปี อาจเสียชีวิตเกือบหมด หรือเกิน ๕๐% แต่ถ้าผ่าตัดอาจเสียชีวิตน้อยกว่านั้น อาจจะมีชีวิตรอยู่ได้ ๓ ปี

อาจช่วยลดปัญหาข้างเคียง แต่การผ่าตัดไม่ใช่เพื่อรักษา เพียงแต่ทำให้เขากินได้อีกครั้งหนึ่ง หรือว่าขับถ่ายปกติอย่างนี้เป็นต้น ส่วนระบบในการรักษาแนวทางประคับประคองคือการดูแลชีวิตเขาที่ทำให้เขามีอาการลดลง สมมติว่าก้อนเนื้อนี้มันผ่าตัดไม่ได้แล้ว แต่ว่าจะอย่างไรไม่ให้เกิดความเจ็บปวดไม่ให้ทุกข์ทรมาน เรื่องของการที่อุดตันมีอะไรที่พอจะช่วยได้ไหม ทำให้พอที่จะอยู่ได้ หมอก็จะดูว่าก้อนเนื้อที่ยังไม่ลุกลามไปมาก และอยู่ที่เดียวโดดๆ อย่างนี้เหมาะสมที่จะผ่าตัดและมะเร็งบางชนิด มะเร็งบางอย่างมันผ่าตัดไม่ได้ อาจอยู่ลึกหรืออยู่ที่สมองถ้าตัดไปเนื้อสมองส่วนที่ดีจะหายไป แต่จะมีส่วนที่ทำได้คือ การฉายแสง มะเร็งบางอย่างมันอยู่ที่อวัยวะสำคัญ เช่นในคอหากตัดออกไป อาจจะมีสูญเสียการทำงานได้เยอะคุณก็ต้องมีการฉายแสงประกอบด้วย ส่วนเรื่องเคมีบำบัดก็เหมือนกัน เนื่องจากมะเร็งมันเป็นเซลล์ที่

ค่อนข้างเติบโตเร็ว และหัวใจมีกระบวนการเร็วมาก มีจุดอ่อนการให้ยา บางตัวเข้าไปผ่านมันได้ แต่ตัวยาเคมีพวกนี้ก็ทำลายเซลล์ปกติด้วย จะเห็นว่าบางคนได้ไปรับคีโมแล้ว

นอกจากมะเร็งจะถูกทำลาย คนอาจจะแย่ง ดูโทรม กินไม่ได้ ผมร่วง อะไรต่างๆ นานา เรื่องการใช้ฮอร์โมนรักษานี้ ก็จะมีเนื้อเยื่อบางอย่างที่ตอบสนองกับฮอร์โมนได้ดี ในมะเร็งที่เกี่ยวกับเต้านม หรืออวัยวะต่างๆ ก็จะมี ขบวนการของฮอร์โมนเข้ามาช่วยด้วย แล้วในปัจจุบันเราก็ใช้วิธีผสมผสาน หลายอย่าง มะเร็งบางตัวก็จะตอบสนองต่อเรื่องการให้ยาเกี่ยวกับภูมิคุ้มกัน ในอนาคตก็มีการพูดถึงกันที่จะควบคุมเรื่องยีน ที่ทำให้มะเร็งมันกลายพันธุ์ รวมทั้งเรื่องการไปจัดการเส้นเลือด ที่จะมาเลี้ยงก้อนมะเร็งด้วยการให้ยาบางอย่าง ซึ่งจะยับยั้งจะไม่ให้เส้นเลือดไปเลี้ยงตัดเสบียงมัน มันจะโตไม่ได้ก็จะตายไป สำหรับผลในการดูแล คนไข้จะผ่านไปถึงระยะหนึ่ง นี่เป็นในส่วนที่ผมทำงานอยู่ที่พบว่าคนไข้มีปัญหาอยู่ซึ่งจริงๆ ปัญหาในการแพทย์แผนปัจจุบัน เวลาเรามองเรื่องมะเร็ง เราจะไปมุ่งเรื่องก้อนเนื้อเป็นหลัก การรักษาคือกำจัด มันตัดมันได้คือรักษาโรคได้ คนไข้ก็จะสบายขึ้น แต่ว่าคนที่เป็มะเร็งแล้ว หลายๆ คน ไซครายมาระยะหลังแล้วมันผ่าตัดไม่ได้ ฉายแสงก็ไม่หาย

เพราะฉะนั้นแนวทางการรักษาที่จะไปกำจัดโรค ที่ไปให้คนไข้สบายขึ้น มันเป็นไปได้แล้ว เพราะฉะนั้นเราจะต้องมีวิธีที่จะทำอะไรให้คนไข้ทุกๆ ทรมานน้อยที่สุด การตัดโรค คือ การรักษาให้หาย คนไข้มะเร็งจำนวนมาก ที่ทำไม่ได้ ซึ่งเราจะมองว่าในทางคู่กัน จะลดการทรมานได้อย่างไร อันนี้ก็เป็น ตัวอย่าง คือว่าคนไข้ที่เป็นมะเร็งมันจะมีอาการต่างๆ เกิดขึ้นมากมาย เรามี โปรเจกของสาธารณสุขไปสัมภาษณ์ภรรยาของผู้ป่วย และพบว่าคนนี้เป็นคน หนุ่มแน่น เป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลืองระยะสุดท้าย ซึ่งเขาก็รักษาตามแผนปัจจุบัน มาได้ระยะหนึ่ง แล้วต่อมาก็ปฏิเสธ เพราะว่ามันไม่ดีขึ้นอย่างที่คิด เลยขอ มาดูแลที่บ้านดูแล ซึ่งพบว่าตอนหลังอาการก็ทรุดหนัก นอนไม่ได้ เดินไม่ไหว ปวดมาก แต่ยังพูดได้ และกินได้ ต่อมาอาการเป็นมากขึ้น แน่น นอนถ่าย

นอนปัสสาวะไม่รู้ตัวเอง ตอนท้ายหายใจแทบไม่ออก พุดมีแต่เสียงอื้อๆ ไม่สามารถพูดเป็นคำได้และต้องดูแลตลอด ตอนวันสุดท้ายเขารู้ตัวว่าไม่ไหว สติยังดีอยู่บอกภรรยาว่าอย่าเพิ่งไปนอน เดี่ยวเขาจะไปแล้วให้อยู่เป็นเพื่อนเขา จากนั้นเขาก็เสียชีวิตไป โดยที่อยู่กับภรรยาเมื่อยังกุมกันอยู่เลย

ในระยะเวลาที่เราเจอตัวมะเร็งคุกคามแล้วมีอาการหลายแบบมาก จะเห็นได้ว่าคนประมาณ ๘๐% จะมีทั้งความเจ็บปวด ทรมาน ๓๐% จะเบื่ออาหาร ครั้งหนึ่งมีคลื่นไส้อาเจียน ครั้งหนึ่งนอนไม่หลับ เกือบอีกครั้ง หายใจลำบาก ถ่ายอุจจาระลำบาก ซึมเศร้า คุณปัสสาวะไม่ได้ มีผลกดทับต่างๆ เหล่านี้ ทั้งนี้สิ่งที่เกิดขึ้นคือ จะเห็นว่าเขาไม่เหมือนกับเราปวดจากบาดแผลแล้วฉีดยาชาหรือให้ยาแล้วหาย แต่มะเร็งจะมาเป็นชุด มาทุกอย่าง สมมติคนไข้คนหนึ่งเจ็บปวดขึ้นมา เราให้ยาแก้ปวดที่มีประสิทธิภาพที่ดีที่สุด ในปัจจุบันก็คือกลุ่มมอร์ฟิน แต่มอร์ฟินเป็นยาที่ทำให้เกิดอาการท้องผูก คลื่นไส้ หายใจลำบาก กดการหายใจด้วย ฉะนั้นเราจะเห็นว่าตัวมะเร็งทำให้ท้องผูกอยู่แล้ว คลื่นไส้อยู่แล้วนั้น แต่พอเรามาแต่จะให้ปวดลดลง โดยให้ยา มอร์ฟินกลับทำให้ท้องผูกมากขึ้น คลื่นไส้อาเจียนมากขึ้น คนไข้ก็จะ SWING (กลับไปกลับมา) จากการที่ไม่สบายจากอาการหนึ่งมาอีกอาการหนึ่งได้ การรักษา ทางกายมันก็มีข้อจำกัดอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งทำให้มันทำได้ไม่เต็มที่มันไม่เหมือนเรา เป็นโรคอย่างหนึ่ง เราก็จัดการมันทีเดียว ส่วนมะเร็งมันจะมาหลายๆ อย่าง

ฉะนั้นเวลารักษาอย่างหนึ่งจะมีผลกระทบกับอีกอย่างหนึ่ง ก็จะเป็น อย่างนี้ไป อีกอาการหนึ่งคนที่มานี้เป็นคุณแม่ของพยาบาลด้วย พอเขาเป็น มะเร็งไทรอยด์ ก็รักษาด้วยการผ่าตัด พอผ่าตัดเสร็จให้คลื่นน้ำแร่กัมมันตรังสี เสร็จก็ไปตรวจใหม่พบว่ามันกระจายมาที่ปอด แล้วมาที่กระดูกด้วย จะเห็นได้ว่า ธรรมชาติของมะเร็งจะเป็นอย่างนี้ เริ่มจากที่เดียว แต่ว่าตอนที่เรายังไม่เห็นต้นตอ มันก็ไปเปิดสาขาใหม่แล้ว พอรักษาตรงนี้เสร็จ ตรงนี้มันก็ใหญ่ขึ้น พอเห็นอีก ที่ที่ปอดนั้น คือต้องตามรักษาไปเรื่อยๆ มันเป็นข้อจำกัดอย่างหนึ่งที่ทำให้เรา รักษาได้ยาก แล้วการรักษาก็จะมีคามทรมานบางอย่าง เช่น ผ่าตัดจะเจ็บปวด

เมื่อต้องกินน้ำแร่ (ซึ่งมีกัมมันตรังสีสูงจะมีผลร้ายต่อเด็ก สตรีมีครรภ์ และผู้สูงอายุ) ทำให้พ่อแม่เขาต้องนอนแยกกัน ประมาณ ๓-๔ วัน ไม่ให้อยู่ด้วยกัน เวลาติดต่อดูสื่อสารกันต้องใช้เขียนในกระดาษ คนแก่ๆ ต้องจดใส่กระดาษเล็กๆ เป็นจดหมายเหมือนเวลาเด็กๆ ที่เราส่งจดหมายรักจะต้องส่งกันอย่างนั้น

มีความทรมาณทั้งทางร่างกายและจิตใจทั้งครอบครัว ตอนหลังอาการมากขึ้นเขาขอกลับบ้าน ปัจจุบันเขาเสียชีวิตโชคดีที่ลูกๆ ช่วยดูแลผลักดันดูแลคนที่ เป็นพยาบาลก็หายแก่ปวดมาให้จัดยาสมุนไพรมา ซึ่งเท่าที่เราสัมผัสภายในครอบครัวของคนที่ยังมีชีวิต ในระยะสุดท้ายในสังคมไทยเรานี้ แม้แต่ครอบครัวที่มีคุณหมอนางพยาบาลอยู่ จะมีการรักษาแบบ ๒ แนว ควบคู่กันไปคือ ทั้งแผนปัจจุบันควบคู่ไปกับการใช้สมุนไพรไทยมาประกอบ ผลผสมผสานให้เหมาะสม เราก็คุยกันจริงๆ เมื่อทำแล้วก็ควรเลือกให้มันเสริมกัน เช่น ถ้ารักษาทางด้านสมุนไพรต้องดูว่ามันมีโทษกับตัวเขาไหม ต้องเลือกให้เหมาะ ถ้ามันไปด้วยกันได้ผมว่ามันเป็นสิ่งที่ดี แล้วในด้านครอบครัวเป็นส่วนสำคัญมากที่จะร่วมกันดูแล ซึ่งในปัจจุบันการรักษาอย่างที่ผมบอกมี ๒ แนว คือ รักษาให้หายและรักษาโดยประคับประคองมองที่เป็นองค์รวมของชีวิตมากขึ้น

การรักษาให้หายมองตัวก่อนเนื้อ แต่เวลาเดียวกันจะต้องคำนึงถึงตัวคนไข้เป็นหลักใหญ่ และครอบครัวด้วย บางทีที่เราเห็นคนบางคนทรมาณมากกว่าควรจะเป็น เมื่อคุณพ่อเป็นมะเร็งปับจริงๆ เคยบอกคุณพ่อไว้ว่าจะเข้ามาช่วยทำกิจการ แต่ปับปับเป็นมะเร็งยังไม่ทันไร พอตีไปทำเรื่องอื่นๆ ไปอยู่ต่างจังหวัดไม่เคยมาช่วยเหลือที่บ้าน พอคุณพ่อเป็นมะเร็งก็ suffer (เป็นทุกข์) ไม่ใช่จากการจากไป แต่ suffer (ทนทุกข์) เพราะเขามีความรู้สึกว่าเขายังไม่ได้ปรนนิบัติคุณพ่อ เขายังไม่ได้ทำตามสัญญาที่ให้กับคุณพ่อไว้ คุณพ่อก็มาด่วนจากเขาไปเสีย อย่างนี้ปัญหามันซับซ้อนยิ่งขึ้นอีก บางคนตายปับปับยิ่งทรมาณ เวลาถามคนที่เคยมาเข้าประชุมสัมมนาถามว่าจริงๆ แล้วอยากเสียแบบไหน คนทั่วๆ ไปจะบอกว่าแบบนอนหลับปับไปเลย พอเข้าไอชียูญาติที่อยู่ข้างหลังทรมาณอย่างยิ่ง มันมีอะไรบางอย่างที่สัมพันธ์ซึ่งกันและกัน

ในลักษณะแนวทางปัจจุบันนี้เราอยากให้เป็นเมื่อก่อน พอรักษาแบบข้างบนแบบเป็นปล่อง แบบแรกเอาแบบสุดๆ ทางการแพทย์แผนปัจจุบัน พอใกล้จะตายจริงๆ แล้วค่อยนิมนต์พระมา

แบบที่ ๒ เดียวนี้เราบอกว่าไม่เห็นแล้ว เพราะบางครั้งคนไข้มดสติไม่รู้ตัวแล้ว เราไม่อยากจะแบบที่ ๒ คือว่าให้มันผสมผสานกันไปตั้งแต่แรกเลย ให้มันคลุกเคล้ากันไปเลยว่าพอเริ่มรู้ตัวว่าเป็นมะเร็ง นอกจากรักษาทางกายแล้ว คุณต้องดูแลเรื่องครอบครัวอย่างไรบ้าง มีอะไรที่อยากจะทำและยังไม่ได้ทำ มีอะไรที่เป็นบุญ เป็นกุศลที่อยากปฏิบัติ อยากจะทำ ให้ทำตั้งแต่แรกเลย ตัวนี้มันจะทำให้เข้าถึงวาระสุดท้ายอย่างสงบได้ ระดับความสัมพันธ์ในการพยาบาลถือว่า คนไข้เป็นศูนย์กลาง คนในครอบครัว คนในชุมชน รวมทั้งพระและวัดเป็นส่วนที่มีอิทธิพลอย่างยิ่งที่อยู่ด้านลึกในใจของคนไข้ จึงเป็นกลุ่มที่มีส่วนร่วมในการรักษาอย่างใกล้ชิดด้วย สำหรับหมอนที่เข้าไปรักษาพยาบาลคนไข้ซึ่งนอนอยู่บนเตียงคือคนแปลกหน้าส่วนรพ.ชุมชนหรือรพ.มหาวิทยาลัยต่างๆ คือส่วนวงนอก คนในครอบครัว คือ คนใกล้ชิด จะทำให้คนไข้ถึงวาระสุดท้ายอย่างสงบได้มี ๓ กระบวนการ ที่คนไข้ต้องผ่าน คือ

๑. พอเริ่มรู้ว่า เป็นมะเร็ง จะมีอาการเหมือนโลกกลมๆ ไม่รู้เป็นอะไร เผลออยู่กับอะไร อยู่ในสภาวะ Shock (ตกใจ)
๒. ต่อมาเริ่มมีอาการเจ็บปวดทรมาณ หายใจไม่ได้ ท้องผูก อุจจาระปัสสาวะกลั้นไม่ได้
๓. ระยะใกล้เสียชีวิต คือตอนนั้นรู้ตัวแล้วไม่ไหวแน่ หายใจทุกครั้งลำบาก พูดเริ่มไม่ได้ ถ่ายเริ่มไม่ได้ต่างๆ รู้ตัวว่ากำลังเสียชีวิต ชั้นตรงนี้มีอยู่ว่าการรักษามะเร็งเจอช่วงไหน ช่วงต้น ช่วงกลาง หรือ ช่วงปลาย และแนวทางการดูแลแบบองค์รวมโดยสรุป

ระยะที่ (๑) ดูแลร่างกายด้านความเจ็บปวดทรมาณ มีทั้งวิธีให้ยาและไม่ให้ยา วิธีที่ไม่ให้ยามีเยอะเยาะ โดยทางการแพทย์พยาบาลแผนปัจจุบันของฝรั่งได้แก่ การทำจิตบำบัด ทำการผ่อนคลาย (Relaxation) แต่การแพทย์

ทางเลือกจะมีการใช้การนวด ทำโรมาเทอราพี (Aromatherapy) เรื่องอะไร
ต่างๆ เข้ามาซึ่งเป็นที่ยอมรับว่าต้องเข้ามาผสมผสานกัน ระยะที่ (๒) คือการ
ดูทางด้านจิตใจ สังคม อารมณ์ ระยะที่ (๓) ดูทางด้านจิตวิญญาณ การทำ
อย่างนี้ได้มีการประมวลโดยที่ให้ครอบครัวเข้าร่วม และแพทย์พยาบาลต้อง
มาประชุมทำกันเป็นทีม และในช่วงเสียชีวิตจะต้องทำอะไรให้เขาจากไปอย่าง
สงบได้ ส่วนคนที่เหลืออยู่ยืนหยัดอยู่ได้ นี่เป็นเป้าหมายร่วมกันของคนทั้ง
ครอบครัว โดยทางการแพทย์จะช่วยเขาอย่างไร ให้ผ่านระยะเปลี่ยนผ่านนี้ไปได้

นพ.ศิริโรจน์ : ขอขอบคุณ คุณหมอพรเลิศสรุปแล้วว่ามะเร็งในทางการแพทย์
แผนปัจจุบัน มองว่ามันเป็นเซลล์ที่ผิดปกติในสารพันธุกรรมอยู่ใจกลางเซลล์
ส่วนความผิดปกติตรงนี้ไม่มีใครรู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่รู้ว่าพฤติกรรมของ
เซลล์มันจะโตขึ้น โตขึ้น แล้วไปก่อกินอวัยวะต่างๆ ทำให้เสียชีวิตตามมา การ
รักษาในปัจจุบันทางวิทยาศาสตร์ ยังมองว่ามะเร็งเป็นเรื่องที่ต้องกำจัด ต้อง
ทำลาย ต้องตัด การรักษาต้องตัดทิ้งการให้ยาไปทำลาย แล้วยังให้การรักษา
โดยใช้ฮอร์โมน ไปจนถึงการตัดเสียง การตัดเส้นเลือดต่างๆ ที่จะเข้าไปเลี้ยง
ใช้ความเย็น ความร้อนเข้าไปทำลาย โดยวัตถุประสงค์แล้ว มะเร็งคือสิ่ง
แปลกปลอม แล้วพยายามทำลายมันให้หมด ถ้าหมดหนทางทำลายไม่หมด
นั่นหมายความว่าต้องดูแลรักษากันแบบประคับประคองให้ดี นี่คือลักษณะของ
แผนปัจจุบัน บรรยากาศค่อนข้างซีเรียส เป็นมะเร็งหัวเราะได้ไหมครับ อันที่จริง
รพ.ผมไม่ได้เป็นอย่างนี้ ที่รพ.คนไข้เป็นมะเร็งมารออีก ๖ เดือนตายทั้งนั้น
ภาคอีสานมีมะเร็งตับ มะเร็งท่อน้ำดี มาถึงปั๊บ ผมรู้เลยว่าครอบครัวมาเศร้ามาก
พอหมอตรวจเสร็จ จะเอ่ยบอกว่าเป็นอะไร ญาติจะมาสะกิดแล้วว่า อ่าบอกๆ
เดี๋ยวทรุด จะเป็นอย่างนี้ หมอจะรู้ที่อยู่เวลาจะทำอะไรตอนไหน

ลองมาฟังอีกบรรยากาศหนึ่งเป็นบรรยากาศของอโรคยศาล วัดคำประมง
โดยหลวงตาปลุกหรือพระปพนพัชร เป็นผู้ดูแล หลวงตาจะหัวเราะตลอดเวลา
หัวเราะเพื่อสร้างบรรยากาศที่ดี หลวงตาจะมีหลักการในการดูแลมะเร็งอีกมุม

มองหนึ่งที่จะช่วยเหลือผู้ป่วยในระยะสุดท้าย ผมขอกราบนมัสการให้หลวงตา
ได้บรรยายให้ท่านผู้ฟังที่เคารพได้ทราบเกี่ยวกับอโรคยศาล อาจจะเป็นใจความ
สำคัญที่สุดที่ผู้มาฟังในวันนี้อยากรู้ ผมขอแนะนำประวัติหลวงตาปพนพัชร
หลวงตาเป็นนักเรียนชลประทานรุ่นที่ ๒๘ วันนี้ผมมาพบเพื่อนหลวงตาหลาย
ท่านที่มาในวันนี้ แล้วก็เป็นผู้ที่จัดการอบรมในครั้งนี้ด้วย ปี ๒๕๑๕ จบ วิศวกรรม
ได้ วศบ.ชลประทานมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เป็นรุ่นที่มีการเคลื่อนไหวทาง
ด้านการเมืองสมัย ๑๔ ต.ค. ๒๕๑๖ ถึง ๑๖ ต.ค. ๒๕๑๕ แล้วรับราชการ
เป็นวิศวกรกองออกแบบกรมชลประทาน รับราชการได้ไม่นาน

มีความเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนาได้ออกบวช ปัจจุบันเป็น
พระภิกษุปพนพัชร จิรัชฌโม เจ้าอาวาส วัดคำประมง อ.พรหมนิคม จ.สกลนคร
ถ้าท่านไปเยือน จ.สกลนคร ก็ต้องไป อ.พรหมนิคม ไปแวะที่วัดคำประมงก็จะ
พบท่านได้จริงๆ ท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่สิม พุทธาจาโร วัดถ้ำผาล่อง
อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่ ท่านได้เคยป่วยเป็นโรคมะเร็งหลังโพรงจมูก ซึ่ง
การแพทย์เรียกว่า นาโซฟาริงซ์ (NASOPHARYNX) ท่านได้ทำการรักษา
แบบผสมผสาน ระหว่างแพทย์แผนปัจจุบัน สมุนไพร และเรื่องของธรรมชาติ
บำบัด สมาธิบำบัด ปัจจุบันท่านไม่เป็นแล้ว ท่านสามารถทำงานตั้งแต่ตี ๔
จนถึง ๕ ทุกๆวัน โดยไม่มีวันหยุด ไม่เคยลาพักร้อน จะเห็นว่าท่านมีความ
มุ่งมั่นมากในการที่จะรักษา โดยที่วัดคำประมงจะไม่มีการเรียกเก็บค่าใช้จ่าย
ใดๆ ทั้งสิ้นเป็นที่พึ่งแห่งสุดท้าย เพราะส่วนใหญ่แล้วพอมะเร็งขั้นสุดท้าย
หมอบอกให้ไปรอตายที่บ้าน ชาวบ้านส่วนหนึ่งจะมาที่ อโรคยศาล วัดคำประมง
ผมขอนมัสการหลวงตาได้บรรยายต่อ

หลวงตา : คุณหมอศิริโรจน์กับคุณหมอพรเลิศ เคยพูดกับหลวงตาที่ รพ.รักษัสกล
ให้กับคณะแพทย์ พยาบาล และผู้ที่สนใจฟังเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยในวาระ
สุดท้าย ในวันนี้คุณชัชวาลฯ ก็อยากจะให้หลวงตามาพูดที่นี่ด้วย ในฐานะที่
เป็นพี่น้องชลประทานด้วยกัน เพราะทราบว่าคนชลประทานเป็นมะเร็งเยอะ

โดยเฉพาะมะเร็งใจ มะเร็งใจนี้มันแก้ยาก หลวงตาต้องขอมโพนาคูณหมอทั้ง ๒ ท่าน ซึ่งช่วยเหลือหลวงตาทั้งด้านการรักษาโดยแพทย์แผนปัจจุบัน และก็มาช่วยเหลือกันด้วยหัวใจ มะเร็งต้องด้วยใจอย่าไปเน้นที่อื่น ถ้าเรารักษามะเร็งแล้ว เรามุ่งแต่ทางกายภาพอย่างเดียว มันยังไม่ได้เท่าไรหรอก เพราะว่ามันจะค่อนข้างรุนแรง อย่างเช่น การรักษาด้วยเคมีบำบัดมันทรมาณ การฉายแสงก็ทรมาณ การผ่าตัดก็ทรมาณ ตรงนี้แหละที่หลวงตามองเห็นความทุกข์ ความทรมาณของผู้ป่วยโรคมะเร็งและอดสงสารไม่ได้ ผู้ป่วยที่เป็นโรคมะเร็งจึงพากันมาจากเหนือเชียงใหม่ส่งตรงมาถึง จากไต้ยะลา สุราษฎร์ฯ ภาคอีสานก็ทุกจังหวัด แล้วกรุงเทพฯ นี่ก็ไป แม้แต่ ดร.ที่จบจากอเมริกาก็ยังไปตายที่หลวงตา คือ ตายอย่างยิ้มไม่ซีตายอย่างร้องไห้ มันสำคัญตรงนี้ พุดถึงโรคมะเร็ง ไม่อยากให้ซีเรียส หลวงตาอยากจะถามพวกเขาว่า พวกเราคงดูแลจ้กิม เขาสอนรักษาโรคมะเร็งหรือเปล่า หรือสอนทำกับข้าวอย่างเดียว คือทุกคนหลวงตาอยากเห็นพวกพี่น้องยิ้มให้หลวงตา ดูซิว่ามันสวยไหม คือ **อย่าทำใจให้มันซีเรียสกับทุกเรื่อง โดยเฉพาะการบำบัดรักษาโรคมะเร็ง เราซีเรียสไม่ได้ หลวงตาก็ต้องไม่ซีเรียสด้วย** เพราะว่าคนที่ซีเรียสมหาหลวงตาเยอะมาก ตั้งแต่ตื่นมา เอ้ามากันแล้วหรือนั้นบ้านไหน เรายังไม่ได้ฉันทอะไรเลยบางที่ ๑๑.๓๐ น. เรากียังไม่ได้ฉันทข้าวเลย เพราะว่ามันเยอะ คนเป็นมะเร็งมันมาก

ทีนี้เราจะทำอะไรถึงจะช่วยเขาได้ในระดับที่ว่าทั้งกายและใจ สมมติว่าผ่านคุณหมอมานแล้ว มาถึงหลวงตา มาจากโรงพยาบาลต่างๆ ไปถึงหลวงตา จะทำยังไง ก็คือเขาเอาหัวใจมาหาหลวงตาแล้ว เขาฝากชีวิตเลยว่าขอถวายชีวิตหลวงตา จะจัดการอย่างไรก็เชิญเลย คือบางคนเขายอมขนาดนั้น **ความรัก ความเมตตาที่มีต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน มันยิ่งใหญ่กว่าที่จะเป็นความรักด้วยเงินตรา** คือถ้าเราตั้งสมมติฐานว่าผู้ป่วยทุกคนที่มาหาเรา เราต้องคิดเงินเขา เราต้องคิดราคาเขา ผู้ป่วยบางคนก็รู้สึกไม่สบายใจแล้ว อย่างคนไข้มาถามหลวงตาก็จะถามว่าคิดเท่าไร ค่ารักษา ค่าหมอ ค่าพยาบาล ค่าที่พัก บอกไปว่าหลวงตาไม่คิดหรอก คิดอย่างเดียวขอให้คุณหายกลับบ้านอย่างมี

ความสุข อยู่กับครอบครัวอย่างมีความสุข นั่นคือจุดมุ่งหมายของหลวงตา แต่ถ้าหากว่าคุณไม่หายคุณจำเป็นต้องตาย คุณก็ตายอย่างมีความสุขเหมือนกัน คือตายอย่างไม่กลัวตาย ตายอย่างมีชีวิตที่ดี ชีวิตแบบว่าเป็นมะเร็งกลับมีความสุขกว่าคนที่ไม่เป็นมะเร็ง

คนที่ เป็นมะเร็งเขามาอยู่กับหลวงตาก็ทุกวันประจำวัน เช่นว่าสาวดมนต์ ไหว้พระ สมาธิภาวนา ต้มยา ใส่น้ำตาลตั้งแต่เข้ามาเขาก็เดินออกกำลังกายที่เดินได้ก็ไปใส่น้ำตาลแต่เช้า นั่งรถเข็นบ้าง นั่งรถส่วนตัวบ้าง ใส่น้ำตาลแล้วก็มีความสุขในตอนเช้า พอสายๆ ก็มาตรวจไข้ จ่ายยา ต้มยา กินยาสมุนไพรต่างๆ เหล่านี้ คือวัฏจักรของคนที่เป็นป่วยจะเป็นอย่างนั้นในความเป็นจริง ทีนี้ทำอย่างไร เราถึงจะให้ผู้ป่วยที่เป็นโรคมะเร็งเขารู้สึกว่าเขามีความสุข แล้วญาติก็มีความสุขด้วย ตรงนี้ต้องมาปรับอารมณ์ คือ ปรับสภาพใจให้เขาก่อนและก็ญาติ

คนหนึ่งป่วยคุณเอาญาติมาครั้งโหลหมดบ้าน นั่งเครื่องบิน นั่งรถตุ้มมาทั้งปีกอ๊อฟเป็นขบวนเลย ป่วยคนเดียวอีกขบวนหนึ่งป่วยตาม ป่วยทั้งชุดเลย คนที่ไม่ป่วยบางทีเขาจะป่วยมากกว่าคนที่ เป็นมะเร็งเสียอีก เขาจะตายก่อนมันเป็นชะอย่างนั้น พวกนี้เราต้องเอาเขาขึ้นมาด้วย บอกอย่าป่วยตามกันไป ป่วยคนเดียวพอแล้ว **ตอนนี้เราจะต้องใช้ธรรมะบำบัด สมาธิบำบัดในการรักษาโรคมะเร็ง** ซึ่งคุณหมอสิริโรจน์จะไปช่วยหลวงตา คุณหมอก็จะไปอยู่ตรงนั้น วันหนึ่งก็หลายชั่วโมงกว่าจะกลับ ๔-๖ ทุ่ม ซึ่งต้องใช้หัวใจใช้ความตั้งใจสูงในการที่จะทำงานตรงนี้ และงานอโรคยศาล คุณหมอสิริโรจน์กับคุณหมอพรเลิศ บอกสิ่งที่หลวงตาทำมันเป็นสิ่งที่ดีมาก แม้แต่ในอเมริกาเขายังทำไม่ได้แบบนี้ มันเป็นการจุดประกายมิติใหม่ มิติหนึ่งของการรักษา

ซึ่งเราจะต้องทุ่มเทความรัก ความเมตตา และหัวใจให้กับผู้ป่วยอย่างมาก โดยที่ความสุขของตัวเองเอาไว้ที่หลังไม่ต้องคิดถึง เอาแต่พอประทังชีวิตไปได้ แต่ว่าเราต้องเห็นผลประโยชน์ของผู้ป่วยมาอันดับหนึ่ง ไม่ใช่เพียงร่างกาย ว่าด้วยดวงจิต ดวงวิญญาณ หัวใจเขาต้องรำเรงเบิกบาน อย่างผู้ป่วยมะเร็งของหลวงตา มาตั้งแต่ปี ๒๕๔๘ จนถึงปัจจุบัน ๒๖๐ คน (พฤษภาคม

๒๕๔๕) มันก็มีหลากหลายที่เป็นมะเร็งระยะสุดท้ายแทบทั้งนั้น คือเมื่อเขาตายเขาก็ยิ้ม เขาบอกไม่ต้องห่วงเขาเลยเขาจะไปอยู่กับหลวงตา จริงๆ เวลาตายเขาก็มาเข้าฝัน ผู้ป่วยบอกว่าหลวงตาทำไมไม่ให้เข้าไปละ เขาตายแล้วหรืออะไรอย่างนี้ คือหัวใจเขามีความรักผูกพัน ความซาบซึ้งในความรักความเมตตาที่เราให้กับเขา คือเรารู้ว่าหนักมากเกินที่จะเยียวยา เราก็ปรึกษาหมอเขาอยู่ได้อย่างไร ค่า GPT- GOT อัลคาลายฟอสฟาเตส (Alkaline Phosphatase) ค่าในเลือดบอกเซลล์มันอยู่ไม่ได้แล้ว แต่เขาอยู่ได้อีกนานบางคนเป็นปีๆ

พอตายก็ตายไม่มีความทุกข์ คือไม่ปวด ไม่เจ็บ หลวงตาพูดไม่ใช่พูดให้พวกเราเป็นมะเร็ง ถ้าอยากจะเป็นก็ได้ หลวงตาก็รับหมด คือจะเป็นอะไรก็ได้แล้วแต่ ซี ๘ ซี ๕ ซี ๑๐ เหมือนกันหมด นั่นคือจะเป็นอะไรที่ไม่อยากให้ความทุกข์กับเรื่องความเป็นมะเร็งมากกว่า ให้รู้จักการเป็นมะเร็งเนี่ยมันสามารถสร้างวิกฤติในชีวิตของเรา ให้เป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่ ชนิดที่ว่าพลิกจากชีวิตที่อยู่รกให้กลายเป็นสวรรค์ แล้วถึงที่สุดถึงนิพพานได้ อันนี้ต่างหากละที่มันเป็นความน่ารักของโรคมะเร็ง แล้วความน่ารักของโรคมะเร็งมีตั้งเยอะมีหลากหลายอย่าง เคสที่อยู่ในวัด ๑๐ กว่าเคส มีทั้งเต้านม ตับ มีทั้งอะไรต่ออะไรเยอะแยะ แต่เขามีความสุขในการที่เขาอยู่ เขาป่วยแล้วเขามีความสุข เขาไม่มีทุกข์หรือจะทำอย่างไร ถึงทำให้ผู้ป่วยทุกคน ญาติผู้ป่วยทุกคนมีความสุขในการที่เป็นโรคและขณะเดียวกันก็อยู่กับโรคมะเร็งได้โดยที่มะเร็งกับเราไม่ใช่อุปสรรคกันแต่เป็นมิตรกัน

หลวงตาจะมีวิธีการคือไม่ใช่วิธีการแต่เป็นธรรมชาติมากกว่า วิธีการมันมาพูดทีหลัง แต่จริงๆ คือธรรมชาติของชีวิต เราเข้าใจชีวิต มันต้องเป็นอย่างนี้แหละ ถึงคุณไม่เป็นมะเร็ง คุณก็ต้องเป็นโรคอื่น ถึงคุณไม่ตายวันนี้ วันต่อไปมันก็ตาย แต่บังเอิญว่าคุณโชคดี คุณได้เจอมะเร็งวันนี้ อย่าไปคิดว่ามันโชคร้าย ถ้าคุณคิดว่าคุณโชคร้ายเพราะมะเร็ง ถ้ามะเร็งไม่ใช่เพื่อนคุณ เขาคงไม่มาแสดงว่าเขาเป็นเพื่อนซี้ เพื่อนตายกับเรา เขาตายพร้อมกันกับเรา ถ้ามะเร็งตายเราตาย เราตายมะเร็งตาย คือเราจับมือกันเราอยู่ด้วยกันได้นะ แบบแบ่ง

กันกินแบ่งกันใช้ ถ้อยทีถ้อยอาศัย ไม่ต้องเบียดเบียน ไม่ต้องชุกชอนอะไร เปิดให้เห็นกันเลยว่าให้คนไข้เข้าใจว่าคุณเป็นมะเร็ง คุณไม่ต้องตกใจกับการเป็นมะเร็งเพราะเรารับตรงนี้ได้แล้วมันจะค่อยๆ ทำให้คนไข้มีแรง

คนไข้มีแรงที่ใจจะกินยา มีแรงใจที่จะรักษา มีแรงใจที่จะสวดมนต์ คิดดูว่าคุณไข้ที่เป็นมะเร็งเขามานั่งสวดมนต์ มานั่งสมาธิ หลวงตาว่ามากกว่า พวกคุณที่ไม่เป็นมะเร็งเสียอีก ถามดูสิ ทุ่ม ๑-๓ ทุ่ม หรือถึง ๕ ทุ่ม ตอนเช้า ตักบาตรอีกนะ ตอนสายๆ ก็ตักบาตร บ่ายๆ ก็พบคนไข้เข้ามา FOLLOW UP มาติดตามมาตักบาตรอีกจะมาทั้งวัน ยาที่จะใช้เยอะมาก แล้วยาที่ใช้เป็นยาสมุนไพรซึ่งเป็นสมุนไพรเท่าที่สังเกตดูดีสำหรับผู้ป่วยมะเร็งพอสมควร ผู้ป่วยกินแล้วมีความรู้สึกที่ดีขึ้น การเจริญเติบโตของมะเร็งลดลง น้ำเหลือง น้ำเลือด เม็ดเลือดดีขึ้น ผลของแลป (การตรวจเลือด) มันดีขึ้น ในระดับหนึ่งถึงจะไม่สุด อย่างเช่นบางคนค่า GPT-GOT ALP (อัลคาลายฟอสฟาเตส) มากกว่า ๑,๐๐๐ (ค่าปกติจะน้อยกว่า ๑๖๐) พอมาตียามาสมุนไพรของหลวงตาสัก ๑๐ หม้อ เหลือ ๑๔๐ แปลว่า มะเร็งท่อน้ำดีมันไปตันแล้ว น้ำดีมันไหลไม่ได้ ALP (อัลคาลายฟอสฟาเตส) เราจะตรวจพบในเลือดสูงมากเลย แสดงว่าท่อน้ำดีมันตัน พอกินสมุนไพรปรากฏว่าค่ามันลดลง มันลดมาใกล้เคียงปกติเรื่อยๆ (แปลว่ามันเริ่มไม่ตันแล้ว)

พอถึงตอนนี้ที่สำคัญคือการสวดมนต์ภาวนาใจมันจะนิ่ง มันจะมีพลัง พอจิตเป็นสมาธิ จิตมันนิ่ง ใจมันนิ่ง โรคมันก็นิ่งด้วย สังเกตคุณไข้สุดท้ายถ้าใจเขาไม่นิ่ง โรคมันจะลามเร็วมากถ้ากระดูกโอดเลย แบบ ๓ วัน ๗ วันตายก็มีพอรู้เป็นมะเร็งวันนี้ ตกใจ ชนิดว่าเพี้ยนไปเลย และพวกนี้จะตายเร็ว แต่คนไข้คนไหนตั้งสติได้เขารับรู้พยายามที่จะทำความเข้าใจ ถึงแม้ว่าคุณหมอทางโรงพยาบาลแพทย์แผนปัจจุบันบอกว่าไม่สามารถที่จะไปผ่าตัดได้แล้ว เพราะว่าถ้าผ่ามันอันตรายสูงสุดแล้ว ไปให้เคมีก็ไม่ได้ ฉายแสงก็ไม่ได้ คือ ถ้าผ่าก็คือตาย (อย่างฉัน ซี ไม่ขึ้นก็ทุกข์แล้ว ทั้งที่มันเกิดมาก็ไม่ได้ใส่ ซี ใส่ชั้นอะไรเลยก็มาใส่ทีหลังแล้วก็ไปทุกข์กับมันแล้ว) นี่เพราะคนเราเข้าไปยึดไปสำคัญว่าไอ้นี้เป็นตัวทุกข์ มันก็เลยทุกข์ซ้ำเติม ทุกข์ซ้ำซ้อน

แต่ถ้าเราบอกว่าเป็นเรื่องสบายเรื่องปกติ ถ้าเกิดมาแล้วเป็นมะเร็งก็ถือว่าโชคดีก็แล้วกัน คุณก็ภาวนาเอาสิ คุณก็พิจารณาเอาสิว่าทำไมเกิดมาเป็นมะเร็งถึงโชคดี ก็โชคดีเราจะได้พลิกวิกฤติให้เป็นโอกาส เป็น Alert (ความตื่นตัว) เป็นสวรรค์ เป็นนิพพาน เป็นความเจิดจ้า เจิดจรัส ทางจิตวิญญาณไปเลย คือ โรคมะเร็งเป็นเรื่องเล็กไปเลยไม่ใช่เรื่องใหญ่สำหรับเราแล้ว และการรักษานี้คนไข้ถ้ามีกำลังใจที่เข้มแข็ง มันได้ผลมากกว่าคนที่ไม่มีกำลังใจและการคิด การอ่าน การพิจารณาตามขั้นตอนต่างๆ มันจะค่อยๆ ไปตามขั้นตอนค่อยๆ ไปโดยธรรมชาติมันเอง รู้โดยตัวมันเองจะดำเนินไปอย่างไร สมมติคนไข้มาหาหลวงตาคนหนึ่ง หลวงตา Test ทดสอบในใจว่าเราจะต้องจับจับอะไร จับทิศทางของเขาจะเป็นอย่างไร แล้วค่อย take ยาเขา (การให้ยา) ขั้นตอนการ take ยา มันก็ต้องมีหลายอย่าง เช่น ลู คือ การล้างพิษด้วยสมุนไพร ล้อม คือ บำรุงร่างกายให้เขาแข็งแรงในระดับหนึ่ง เพื่อจะได้รักษา คือ take ยา มะเร็งได้เต็มที่ แล้วผู้ป่วยก็กินยาแต่ละคนหนักเบาก็ไม่เหมือนกันอีก

คนไข้ที่ผ่านจากโรงพยาบาลรัฐบาลหรือเอกชนมาที่นี้ เราก็จะถามคนไข้ว่า คนไข้ได้รับการรักษามาอย่างไรบ้าง เช่นว่า ให้เคมีมาแล้ว ครั้งที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ ครั้งที่ ๑ ก็ไม่ดี WBC ขึ้น ครั้งที่ ๒ ก็ไม่ดี WBC (White Blood Cell) ก็ยังขึ้น ครั้งที่ ๓ เขาก็เปลี่ยนตัวยาไป ๓ รอบแล้ว ก็ยังขึ้น แต่พอมาหาสมุนไพรปู้กลับไปที่ WBC ลดลงแล้วเขาอยู่ต่ออยู่คงที่แล้ว (หมายเหตุ; กลุ่มมะเร็งเม็ดเลือดขาว เม็ดเลือดขาวยิ่งมากยิ่งไม่ดี) นี่คือเรื่องของการผสมผสาน เราจะไม่บอกว่าแพทย์แผนปัจจุบันไม่ดี แพทย์แผนปัจจุบันดีแต่ว่ามันต้องมีการมา (Join) ร่วมมือกันได้ แบบตอนนี้กระทรวงสาธารณสุขก็ไปกับหลวงตา ท่านผู้อำนวยการก็ไป Join ว่าจะเอาที่โรคมะเร็ง วัดคำประมง เป็นศูนย์แม่แบบของการใช้สมาริบำบัดโรคมะเร็ง เป็นแม่แบบทุกศูนย์ในประเทศไทยของทุกโรงพยาบาลในประเทศไทย เป็นมิติใหม่ที่ดีมากของการแพทย์

เพียงแต่ว่าการแพทย์แต่ละคนเราต้องลดในการเป็นตัวตนของเรา ออกมาเพื่อ Join กัน เธออย่าไปถือว่ามีหรือเลวอะไรอย่างนี้ เรว่ากันที่

ประโยชน์ที่มันเกิดสูงสุดต่อผู้ป่วย ต่อประชาชน เราต้องนึกถึงประโยชน์ตรงนั้น ไม่ใช่คิดถึงตัวเรานะ ถ้าเกิดว่าไม่มีผู้ป่วยเป็นมะเร็งจะมีคุณหมอมาทำไม ก็ไม่ต้องมีหมอถูกไหม เพราะมีผู้ป่วยมันถึงมีหมอ มันก็เหมือนว่าเป็นการผสมผสานกัน หลวงตาอยากจะทำความเข้าใจว่าไม่ให้ความทุกข์ ไม่ให้ความเครียด ไม่ให้ความกังวลใจเกี่ยวกับโรคมะเร็ง เมื่อเราเป็นโรคมะเร็งแล้วค่อยๆ มาตั้งสติของเราว่า เราจะดำเนินการรักษาอย่างไร แล้วก็อย่าไปฟังซ้าย ฟังขวา ฟังหน้า ฟังหลัง คือผู้ป่วยหลายคนพออาการดีๆ แล้วญาติก็แนะนำด้วยความหวังดี เอายาตัวนั้นไปกินนะ ญาติก็ไม่เคยกินเลยพอกินดีๆ ก็ฟุบไปเลย มันเป็นเรื่องที่ลึกลับซับซ้อนสำหรับโรคมะเร็งมาก เราต้องประเมินให้ได้ก่อนว่าคนไข้คนนี้เป็นมะเร็งตรงนี้ ทิศทางของเขาจะเป็นอย่างไร

สำหรับคนที่ เป็นโรคมะเร็งมันเป็นผลข้างเคียงจากญาติ ที่สำคัญ หลวงตาจะบอกญาติว่าถ้าคุณมาหาหรือมาเยี่ยม หากคุณร้องไห้กรุณาไปร้องข้างนอก ถ้ามาเยี่ยมก็มาเยี่ยมนะ เขาไม่ต้องการเห็นน้ำตาคุณหรือ น้ำตาเขาก็ออกมาพอแรงแล้ว คุณไม่ต้องมาเสียน้ำตาให้เขาซ้ำเติมเข้าไปอีก เข้าใจไหม กำลังใจเป็นสิ่งสำคัญ เราจะเห็นพ่อ แม่ ลูก น้อง หรือพระ อย่างพระกรุงเทพฯ ดึกดื่นก็โทรไปหาหลวงตา บอกพระเป็นมะเร็งอย่างโน้นอย่างนี้ปรึกษาจะรักษาอย่างไร หรือส่งพระมาจากเชียงใหม่ ถ้าปางอะไรอย่างนี้ พระก็มารักษาที่วัดได้ แม่ชีก็มารักษาที่วัดได้ ญาติโยมตั้งแต่ ดร. จนถึง ตาสี ตาสา ก็มารักษาที่วัดได้ มีความรู้สึกที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ไม่มีความรู้สึกว่าฉันจับต็อกเตอร์ ฉันเป็นคนรวยหรือคนจน คนไหนก็มีหัวใจเหมือนกันทำนองนี้ เข้าใจไหม คุณหมอมมี CD. ช่วยดูที่ว่าสัณยาณคนไข้ตัวอย่างในหลายสิบหลายร้อยตัวอย่างที่ป่วยที่นั่น อย่างนายมังกร คนแรกค่าต่างๆ เขาล้มเหลวโดยสิ้นเชิงแล้ว ทางกายแพทย์นี้ล้มเหลว ตัวเหลือง ตาเหลือง ดำ หมองคล้ำหมด คันทั้งเนื้อทั้งตัว ซึ่งเราก็พยายามจะช่วยเขา เขาก็กินได้ ถ่ายได้ แต่ว่าค่าของมะเร็งมันไม่ได้ถ้อยให้เรา ตับมันไม่ถ้อยให้เรา แล้วเขาก็เสียชีวิตไปแล้วคุณมังกร

หลังจากที่คุณชัยรินทร์ (ข้าราชการกรมชลประทานระดับ ๕) เข้าไป

ถ่ายวิดีโอและไปสัมภาษณ์ ไม่นานเขาก็เริ่มปวดๆ แบบว่าปวดขา ขาบวม ก็ปรึกษาคุณหมอศิริโรจน์ บอกทำไม คุณมังกร บวมโดยไม่มีสาเหตุบวมที่แขน บ้างแล้วไปที่ขาบ้าง พอวันท้ายๆ หนักขึ้นๆ ก็ไม่รู้เรื่อง ไม่รู้ตัว หมายความว่าไม่ทรمانนอนสิ้นใจไปอย่างไม่ทรمان คือตัวอย่างของคนป่วยโรคมะเร็งที่ว่าเขามีชีวิตที่มีความสุข แม้แต่ระยะสุดท้ายของชีวิตแล้วญาติๆ เขาก็มีความสุข เขามายกหลวงตาว่าจริงๆ หมอที่ รพ.บอกว่าตายไปนานแล้ว พอถึงหลวงตาญาติก็รู้สึกจะทำไม่มันดีขึ้น ร่างกายก็ดีขึ้น จิตใจก็ดีขึ้น มันก็ยึดชีวิตเขาต่อไป ครอบครัวเขาก็เริ่มปรับช่วงชีวิตเขาดีขึ้น ครอบครัวเขาก็ปรับใจเขาได้ แล้วค่อยๆ ปรับสภาพใจพอปรับสภาพใจได้เวลาสั้นก็ไม่เสียใจแล้วมันไม่มีความรู้สึกนี้ไม่ใช่การสูญเสีย และเขาชอบใจหลวงตาที่ช่วยชีวิตเขา ช่วยให้เขาเข้าใจชีวิตมากขึ้น คนเราต้องเป็นอย่างนี้แหละ เวลาตาย เขาก็ยังเข้าฝันอีก คนไข้อยากจะมาอยู่กับหลวงตาแม้กระทั่งตาย มีคนอยากมาอยู่กับหลวงตาอีก จะเป็นอย่างนี้มากเลย ซึ่งผู้ดูแลผู้ป่วยเขาจะได้สัมผัสเยอะตรงนี้ บางคนมาเคาะประตูเรียกเดี่ยวสักพักเมียโทรมาบอกพี่ตายแล้ว คือเรื่องจิตวิญญาณพิสูจน์ไม่ได้ แต่ว่าใครอยากไปพิสูจน์ก็ไปอยู่กับหลวงตาได้ หลวงตาต้องการอาสาสมัครตั้มยาอะไรอย่างนี้ ยากับการรักษามีรายละเอียดเยอะมากอาจจะต้องมีการบรรยายครั้งที่ ๒ และ ๓ ก็ได้

นพ.ศิริโรจน์ : จริงๆ แล้วมันเป็นอุปมาอย่างหนึ่ง ผมหมอแผนปัจจุบันเรียนมาทางวิทยาศาสตร์ แล้วจะคิดถึงว่าอะไรที่จับต้องได้ถึงจะเชื่อบางอย่างจับต้องไม่ได้มันจะต้องจับต้องได้ก่อน แล้วถึงจะเชื่อใช่ไหมครับ อย่างพูดถึงนิพพาน มีจริงไหม เชื่อไหม เรายังไม่ได้ผ่านจุดนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ แต่คนปฏิบัติไปถึงตรงนั้นเขาก็ต้องเชื่อว่ามีใช่ไหม เรื่องของสมาธิบำบัดกับสมุนไพรมันมาจากคนเป็นที่พึ่งแห่งตน คือไม่มีใครมารักษาใครได้ครับ แต่ว่าการที่ตั้มยา มีฤกษ์มียาม บางคนก็สงสัยว่าเป็นพิธีพราหมณ์หรือเปล่า ทำฤกษ์ยามลักษณะเกี่ยวข้องกับกับการรักษา เขาเชื่อมโยงกันอย่างไร จริงๆ

แล้วมนุษย์กับดวงดาวเกิดขึ้นมาพร้อมกัน ผมจะทำความไปหมื่นๆ ล้านปี คือจุดเล็กๆ เกิดระเบิดขึ้นมาครั้งใหญ่ แล้วก็เกิดแกแลกซีนี้ก็ภาพแกแลกซีออกใหม่ เยอะแยะเลยครึ่งมีประมาณ ๑๑ แสนล้านแกแลกซี ในแสนล้านแกแลกซีมีดวงดาวแสนล้านดวงดาว ปฏิริยาของดวงดาวกับชีวิตมนุษย์มันเป็นสิ่งที่เขาค้นพบกันมานานแล้ว เพียงเราเชื่อมโยงไม่ถูกเองครับว่ามันจะดูดวง

มันมีเหตุผลนั้นหาช่วงที่มีพลังที่สุดมาช่วยกันในการทำให้โลกนั้นดีขึ้น เขาถามว่าเวลารักษาโรคพฤติกรรมเราดีขึ้นไหมครับ คนที่สูบบุหรี่ กินเหล้าก็เลิกใช้ไหม คนที่กินอาหารที่เป็นสารพิษเลิกไหม เลิกครับ เขาได้สวดมนต์ทำสมาธิจิตใจเขาดีขึ้นไหมครับ เขาดี อันนี้เป็นกลไกทั้งหมด ที่ทำให้ระบบภูมิคุ้มกันที่มากอยปกป้องมะเร็งในตอนที่เรายังไม่ป่วย ระบบภูมิคุ้มกันมันคืออยู่ เวลาเราป่วยมันเสียไปแล้ว แต่เมื่อเราดำเนินพฤติกรรมต่างๆ ระบบภูมิคุ้มกันมันจะฟื้นขึ้นมา มันจะควบคุมมะเร็งได้มันขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัยครับ ถ้าเป็นมากมันก็ไม่หายครับ ก็ดีขึ้น ถ้าเป็นน้อยๆ ก็อาจหายได้ ขอเปิดคำถามจากผู้เข้าฟังเลยครับ

คำถาม : หลวงตาเป็นมะเร็งระยะที่เท่าไร แล้วรักษาหายได้อย่างไร

หลวงตา : คือตอนเป็นมะเร็ง ปี ๒๕๓๕ ไม่รู้ตัวว่าตัวเองเป็นมะเร็งและไม่รู้จักคำว่ามะเร็งด้วย ไม่คิดว่ามะเร็งมันคืออะไร แล้วก็อยู่ๆ ตอนตี ๓ ลูกมาสวดมนต์ นั่งสมาธิไหว้พระตามปกติ พอวันนั้นเขาพิเศษเป็นวันสงกรานต์ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๕ ก็จามออกมาเลือดก็เต็มกระโถน โอ๊ย เราเป็นอะไรนี่ เป็นอะไรปึบหลวงตาก็มีหมอประจําตัวอยู่ รพ.สมิติเวช ซึ่งดูแลเรื่องป่วยไข้มานาน พอสุดท้าย หลวงตาต้องไปตัดชิ้นเนื้อ ส่งกล้องเข้าไปใส่สายเข้าไปและไปตัดพอดตัดปึบ ๑๕ วันหมอนัดไปฟังผลเราก็ไปนั่งรอหมอเค้าบอกว่า เป็นมะเร็ง เอ้อ เราก็ไม่เสียใจ เราก็แจ๊คพ็อต ไว้ย หัวเราะ คนอื่นตั้งแยะไม่เป็น เราเป็นปึบโทรหาพี่สาวที่เป็นผู้ช่วยศาสตราจารย์แพทย์หญิงเกษร วัชรพงษ์ อยู่จุฬาฯ เป็น

อาจารย์หมอบุชา ตอนนี้เป็นคุณหญิงเขาก็พาไป BANGKOK NURSING HOME ไปทำ CLINIC อยู่ที่นั่น เขาก็นำเข้าเครื่องเซ็คควนเลย เขาพูดคำเดียวว่าเป็นมากแล้วทำไมเพิ่งจะมาบอก เราคิดในใจว่าใครจะไปรู้ได้ว่ามันเป็นมะเร็ง พอรู้ก็เข้าจุฬาฯ พี่สาวอยู่จุฬาฯ เค้าจบจุฬาฯ ก็เข้าจุฬาฯ เลย พี่สาวมีอาจารย์แพทย์ที่เป็นลูกศิษย์พี่สาวเป็นคนดูแล เขาก็ลุยเลย ทั้งฉายแสง ไอ้โฮ สุดๆ จริงๆ ไม่แค่ฉายแสงอย่างเดียว เอาเคมีให้อีกทุกวันเลย ความเจ็บปวด หลวงตารู้อึ้ง หลวงตาถึงเมตตาสงสารผู้ป่วยมะเร็ง

เพราะมันรู้ตั้งแต่ว่ามันปวดทรมานทุกชุมชน ลองคิดดูสิว่าทำอะไร ถ้าไม่ใช่สมาธิ ถ้าเกิดใครเคยให้เคมีรู้เลย ฉีดยาเข็มที่ ๑ แล้วความเจ็บปวดมันวิ่งจืดเลย เรียกว่าสมาธิมันต้องไปถึงหัวใจเลย พุทโธแบบสุดๆ ไม่ว่าใครมาไม่ต้องพูดด้วยแล้ว หลับตาพุทโธอย่างเดียว นี่คือการเจ็บปวดของมะเร็งแล้วยังจะมีฉายแสงอีก ฉายแสงแล้วฉายอีกคือหลวงตาต้องกินน้ำเยอะ น้ำลายมันหายไปขนาดเป็นไปก็แล้วกัน พูดไม่ได้เป็นเดือน ก็พอเจ็บปวดขนาดนี้จนกระทั่งพอครบเสร็จแล้ว หมอยังมาถามอีกว่าเดี๋ยวผมจะให้ COURSE ใหญ่อีก ท่านสู่วิไลไหม ไอ้ COURSE ใหญ่ของเขาทำอะไร ไอ้เรานักสู้อะไรบอกใหญ่ขนาดไหนก็เอาวะ ไอ้โฮเท่านี้ตลอดวันตลอดคืนเลย เป็นอาทิตย์เคมีบำบัด คิดดูตลอดวันตลอดคืน มะเร็งมันขนาดไหนช่วยให้คำตอบหน่อยสิ แล้วจนกระทั่งสุดท้ายหลวงตาสละ คือยอมตายดีกว่า ยอมตายแล้ว พันล้านมากองข้างหน้ากูก็ไม่สนใจแล้ว ยอมตายก็คือหลุดเลยไง พอยอมตายก็คือหลุดจากโลกเลย แล้วก็มาผสมผสานด้วยสมุนไพรรักษา เพราะพอออกจาก รพ. ปู๊บ พูดเหมือนสั้นนะแต่มันยาว พอออกจาก รพ. เอ๊ะก็รักษาด้วยวิธีนี้ก็ยังไม่กินข้าวไม่ได้ กินน้ำก็ยังไม่ลง ลูกขึ้นมานั่งสมาธิตั้งแต่ตี ๓ ยัน ๖ โมง เลือดเลยนะตำราสมุนไพรมะเร็งขนาดนี้หลวงตาศึกษาจบเลย และได้สูตรยามาแล้วที่ให้นี้ช่วยได้ เข้ามาจดให้แม่ชีไปจัดการหาหา เชื้อใหม่ ๔ ทุ่ม ใต้ฉันทยา แก้วแรกหม้อแรก หายใจออกเข้าฉันทยาได้เลย

นี่ละก็ต้องมีหัวใจสวดเสกคาถา เพราะยาสมุนไพรรักษาโรครานี้เขา

เป็นปีกเลยนะ ต้องใช้คาถาวิชาอะไร ทำบุญ ทำใจอย่างไรขึ้นตอนมันมีอยู่แล้ว ถ้าพวกเราสนใจศึกษาค่อยๆ ลงไปลึกๆ อีกทีหนึ่ง การแพทย์ทางเลือกเข้าใจใหม่ มันเป็นเรื่องอย่างหนึ่ง และพออย่างนั้นมันก็ทำให้ร่างกายเราดีขึ้น แต่ว่าเราก็อังพูดไม่ได้ เลือดก็ยังออก เลือดมันออก เลือดมันก็ยังเป็นเลือดอยู่ เราก็ทำสมาธิไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเลือดหายไป นี่คือผลแห่งการใช้สมาธิมาช่วย ในการเชื่อมโยงระหว่างโรค เชื่อมโยงระหว่างยา ว่ายาสมุนไพรรักษาทางเลือกแพทย์แผนปัจจุบัน คุณหมอบุชจากจุฬาฯ ก็เก่ง และอีกอย่างที่เป็นตัวเลือก แล้วแต่บุญวาสนาของคนใช้ด้วย ถ้าคนใช้คนไหนไปจับบุญคุณว่าวาสนาของเขาเองนะ คุณหมอบุชต้องเป็นบุญด้วย เอ้า! อีหลี ภาษาอะไรนี่ มันต้องบุญคุณ ไช้ไหม คุณหมอบุชกับการคำนวณ การให้คีโมมันจะไม่เท่ากันเลย มันจะมีความละเอียด ความลึกซึ้ง ความชำนาญ แตกต่างกันตรงนี้ละ แล้วแต่ใครจะเจอ แล้วแต่โชคใครโชคมันดีอ้อ ข้อต่อไปคุณหมอบุชมีอะไรอีก เข้าใจหรือยังตรงนี้

นพ.ศิริโรจน์ : (คำถามต่อไป) ผู้หญิง ๓๑ ปี บอกว่ารับประทานยากับสารเคมีมาตลอดชีวิตจนถึงปัจจุบัน กราบนมัสการถามว่าจะมีผลร้ายกับร่างกายกับไตอย่างไร และหลวงตาจะช่วยได้อย่างไรคะ

หลวงตา : สารเคมีนี้หลวงตาเคยเจอวิศวกรแทนทาลัม ซึ่งเรียนวิศวะเคมีมาตลอดเวลาที่เรียนวิศวะฯ ทำงานโครงการยางก็ต้องใช้เคมีตลอด ๑๕ ปี เขาไม่รู้ตัวเลยว่าเขาเป็นมะเร็งมาตั้งแต่เมื่อมะเร็งมันกินปอดลามไปกระดูกแล้วคุณหมอบุช พอมารู้หลวงตานี้เขาหาจากเว็บไซต์ หลวงตาทถามทำไมหนูจึงมาหา หลวงตาก็หนูไปรักษามาจนหมดที่แล้ว จุฬาฯ ก็ไปมาแล้วไปมาหมดแล้ว ให้กินยาวันละเม็ด เม็ดละพัน สองพัน สามพันบาทต่อวันกินเข้าไปเขาก็กระเด็นดั่งๆ อย่างนี้ มันไม่อยู่เลยคุณหมอบุช พอสุดท้ายตอนเขามาหาหลวงตาเขาร้องให้มาเลย เขาทำใจอะไรไม่ได้เลย อายุประมาณ ๕๐ นี่ก็เป็นวิศวกรน้องชาย สามีก็วิศวกร พอสุดท้ายหลวงตาจูนหัวใจเขาได้ จูนหัวใจได้อย่างไร คือให้เขารับ

ความจริงว่าสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับเขา สิ่งที่เขาชนะได้คือหัวใจเท่านั้น ร่างกายต้องให้เขาเป็นตามสภาพแล้ว เขาอยู่กับหลวงตาอาทิศย์หนึ่งจิตใจเขาเข้มแข็ง เขาเขียนจดหมายถึงสามี เขียนพินัยกรรมถึงลูกและกิโธรมาหาหลวงตา หนูทำใจได้แล้วหลวงตา หนูไม่ห่วงอะไรแล้วหนูพร้อมที่จะไป ปัจจุบันนี้ต้องใช้พยาบาลแล้ว แม่แต่ฮี แม่แต่ทำอะไร คือหัวใจเขาอยู่ได้แล้วไงแล้วเขาก็ไปอย่างมีความสุข ซึ่งผิดกับตั้งแต่ที่แรกที่มาร้องให้ลูกสาวยังเล็กสามีก็ยังเพ็ง ๔๐ กว่าๆ กำลังก้าวหน้าในการทำงาน แล้วทำไม ก็นี่คือเคมีมันมีผล เดี่ยวเชิญคุณหมอมูลดเชิงวิทยาศาสตร์อีกทีหนึ่ง

นพ.พรเลิศ : ยากับสารเคมีที่เราใช้กันส่วนใหญ่มันก็ต้องผ่านการศึกษามาแล้ว เริ่มต้นในสัตว์ทดลอง แล้วถึงจะมาใช้ในคนปกติที่เป็นอาสาสมัครแล้วในคนป่วย ซึ่งในระดับหนึ่งต้องผ่านขั้นตอนนั้นแล้ว พบว่าไม่มีปัญหาถึงจะมาให้ใช้กันได้ แต่ว่ายาทุกอย่างมันคงมาปรับสมดุลในร่างกายเรา ซึ่งบางครั้งในการศึกษาบางอย่าง มันอาจจะทำในคนเป็นร้อยเป็นพันคน แต่พอใช้ในประชากรที่เป็นแสนเป็นล้านคน ก็จะมีบางตัว ซึ่งพอใช้ไปจากการติดตามแล้ว เราก็พบว่ามันมีผลทำให้เกิดปัญหาบางอย่างได้ ก็ต้องถูกถอนจากตลาดก็มี ฉะนั้นจริงๆ แล้ว เราก็คงใช้ตามหลักฐานและความรู้ในเชิงวิทยาศาสตร์บอก แต่ว่าคงไม่สามารถรับประกันถึงว่าในระยะยาวในการที่ใช้ยาตัวอื่นจะมีผลอย่างไร ความแตกต่างมันไม่มี จึงคงจะตอบไม่ได้ทั้งหมด

หลวงตา : นี่ไง ที่ตอนที่คนเมื่อกี้ถามว่า หลวงตาจะมีวิธีรักษาอย่างไรที่จะต้องรับเคมีมาตลอด พอมาถึงหลวงตาแล้ว ขอให้ดูหน้าก่อนคนนั้นหน้าตาพอจะไปวัดไปวาได้ จะได้ล้างพิษก่อนล้างพิษด้วยสมุนไพร และค่อยๆ ดมยา ค่อยๆ ล้างทีละอย่างคือสมุนไพรต้องใจเย็น อย่าใจร้อน เพราะมันค่อยซึมซับเข้าไปนะ

นพ.ศิริโรจน์ : มีคนถามว่าตั้งเป้ายอดขายบริษัทถ้าไม่ได้ทำให้เครียดก็จะต้อง

ถูกย้าย และก็มีหนี้สินเยอะ ทำให้เครียดด้วยจะแก้อย่างไร ถึงจะซ่อมตายแบบ ยืมได้ คำถามนี้จะให้ผมราวาสตอบก่อนไหมครับ หรือจะให้หลวงตาตอบก่อน ราวาสตอบก่อนนะครับ คือการตั้งเป้าหมาย ผมอายุยังไม่เยอะนะ แต่จะพยายามพูดตามประสบการณ์แล้วกันว่า จริงๆ แล้วเราตั้งเป้าผิดหรือถูกนะครับ ถ้าเราตั้งเป้ายอดขายนะครับ ยอดขายควบคุมไม่ได้ เพราะว่ายอดขายส่วนหนึ่งมาจากภาวะเศรษฐกิจใช่ไหมครับ สมมติว่ายุค IMF เราไปขายของมันคงไม่ได้ แต่ถ้าเราตั้งเป้าหมายชีวิตไม่ถูก ตรงนั้นมันพอปรับได้ ทีนี้ถ้าเป้าหมายชีวิตมันไปผูกกับยอดขาย ซึ่งขึ้นลงตามแบบหุ้นมันก็คงเกิดความเครียด เราเอาความเครียดไปผูกยอดนั้น ยอดนี้ เป็นระดับน้ำที่ขึ้นๆ ลงๆ เราก็ต้องแกว่งๆ ตามใช่ไหมครับ ทีนี้เป็นไปได้ไหมที่เราตั้งเป้าชีวิตให้ถูก อย่างเช่นเรามีความพอขนาดไหน ขนาดนี้เราพอใจแล้ว อย่างหมอบอกคุยกับเพื่อนๆ บอกรายได้เดือนหนึ่งตั้ง ๓ แสนบาทใช่ไหมครับ เราก็ตาโตของเราได้น้อยกว่าตั้งหลายเท่า เขาถามว่าอยู่จังหวัดอะไรวะ ย้ายมาอยู่กรุงเทพฯ ดีไหม ผมอยู่สกลนครสบายดีแล้ว อากาศก็ดี รถก็ไม่ติด แล้วมีโอกาสได้ทำบุญทำกุศล คือผมก็ตั้งเป้าชีวิตอยู่บนพื้นฐานแห่งความพอเพียง เราดูตัวอย่างพระ พระท่านยังฉันมือเดียวทำไมเรากินตั้ง ๓ มือ พระท่านไม่มีเมียเรายังมีเมีย เรายังดีกว่าพระในบางเรื่องใช่ไหมครับ

พอเราตั้งเป้าหมายถูกเราก็จะลดความเครียดลงไป ความเครียดเกิดจากภาวะที่เราไม่ได้ในสิ่งที่คาดหวัง การแก้ปัญหาคือเราลดความหวังลงหรือเปลี่ยนเป้าหมาย หรือเราจะพยายามถีบตัวเองให้บรรลุเป้าหมายตรงนั้นก็เลือกเองครับ ๒ ทาง ถ้าเลือกทางที่ ๒ ไม่รู้จะได้ไหมครับ ฉะนั้นจะเป็นนักขายให้เก่งขึ้นมีเทคนิคการขายที่ดีเป็นการพัฒนาตัวเอง หรือจะลดเป้าหมายลงอยู่ธรรมดาที่ดีแล้ว ยอดขายไม่ได้ก็ช่างมัน ออกก็ช่างจะเป็นไรไป ย้ายก็ย้ายเรามีเป้าหมายในชีวิตกินอยู่อย่างสบายเราพอใจ อันนี้ราวาสตอบครับ แล้วก็ไม่ต้องเครียดซ่อมยืมทุกวันอะไรจะเกิดขึ้นก็ยืมไว้ก่อนครับ ถ้ายืมไม่ออกสุดท้ายหายใจก็ ๑ แล้วก็ยืมครับ แล้วจะยืมออกเองถูกไหมครับ เป็นมะเร็งก็ยืมได้ ลูกถูกรถชนตายก็ยืมครับ

ถูกจับตัวไปเรียกค่าไถ่ขี้มไว้ก่อนครับ ไม่ขี้มแล้วจะทำอะไรครับ เครียดทำไม เครียดไปแล้วไม่ได้ประโยชน์อะไร เครียดแล้วก็เหมือนเดิมเพราะฉะนั้นยอดขาย ตกก็ขี้มไว้ ซ้อมขี้มนานๆ พอจะตายก็ขี้มได้ อันนี้ขี้มราวาสตอบเสร็จแล้วครับ เดี่ยวขอนิมนต์ท่านหลวงตา เดี่ยวขี้มราวาสคนที่ ๒ (หมายถึงคุณหมอปรีเลิศ) จะขอตอบนะครับ

นพ.พรีเลิศ : เคยถูกดมยา เพื่อนที่เขาดมยาให้ เขาบอกตอนดมยาหลับไปนี่ ทำไมดูเหมือนขี้มอยู่ก็แปลกดีจริงๆ แล้วหลายอย่างก็ได้ศึกษากับอาจารย์ หลายๆ ท่านครับ จริงๆ แล้วเราจะต้องใช้เหมือนกับวิธีคิดนะครับ อย่างเช่น สมมติว่าวันนี้ถ้าเกิดเป็นอะไรขึ้นมา จะมีใครที่จะต้องเดือดร้อนเพราะเรา ชีวิตของเราครอบครัวจะเป็นอะไรต่างๆ อย่างเช่นถ้าจะสร้างหนี้ ก็คงจะต้องสร้างหนี้ในภาวะที่ถ้ามีเราจะทำได้อย่างไร ถ้าเกิดไม่มีเราจะอยู่ได้ไหม จะมีการจัดการอย่างไรบ้างนะครับ อย่างคุณพ่อผมเป็นกำพร้าตั้งแต่อายุ ๗ ขวบ แต่คุณพ่อก็ยังอยู่ได้ สามารถเลี้ยงลูกได้ดี เพราะอะไรซึ่งมันไม่ใช่เรื่องเงินอย่างเดียวแล้วครับ

มันเป็นเรื่องของความเป็นอยู่ในครอบครัวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของท่านเอง ซึ่งถ้าไม่มีคนส่งเสริมตอนนั้นจริงๆ มันเป็นเรื่องของการปฏิบัติตัวเองที่เราทำดีกับตัวเอง ทำดีกับคนอื่นอยู่ตลอดเป็นอย่างไร แล้วก็อีกอันหนึ่งเรื่องของความกลัว ที่จะต้องสูญเสียจริงๆ มันเป็นหลักอย่างทางแพทย์ทางพยาบาล มันเป็นเรื่องที่เราเผชิญกับความสูญเสีย และพูดเรื่องความตายมันคือความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ที่สุด จริงๆ แล้วทุกวันเรามีความกลัว อย่างเช่น สูญเสียโอกาสหรือว่าของหาย หรือว่าอะไรต่างๆ หรือการถูกเปลี่ยนที่ทำงาน การเกษียณต่างๆ ถ้าพูดถึงการซ่อมคนเราจะใช้กลไกตอบสนองกับสิ่งเหล่านี้คล้ายๆ กันครับ เพียงแต่จะหนักหรือเบาเท่านั้นเอง ถ้าเกิดจะซ่อมต้องซ่อมจากอันที่เบาๆ ก่อนนะครับ ของที่หายก่อน แล้วต้องไปของแพงนะครับ รถยนต์ถูกซิดอะไรอย่างนี้ ค่อยๆ ขึ้นไปถ้าเราทำตรงนี้ได้ ถ้าขึ้นระยะที่มากขึ้นก็พอเชื่อมั่นได้ว่าเรามีสิทธิที่จะขี้มได้ครับ

หลวงตา : ที่ยอดขายยอดไม่ขาย คือการที่คุณหมอพุดมันก็ถูกในระดับหนึ่ง ถ้าให้ดีที่สุดขอให้ผู้ที่ถามว่ายอดขายที่เข้าเป้าหมายหรือไม่ถูกเป้าหมาย ทำสมาธิซะก่อน สวดมนต์ไหว้พระให้ใจเย็นๆ สงบใช้สมาธิหาความจริงของชีวิตว่าคุณเกิดมาเพื่ออะไร เพื่อมาคลำเป้าหมายหรือ มาเป็นข้ารับบริษัทรหรือ แล้วคุณก็ค่อยไปที่ละข้อๆ นะ เราไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงจิตใจคุณได้หรอก เพราะเราไม่รู้พื้นฐานคุณเลยว่าคุณเป็นอย่างไรมาอย่างไร เพราะว่าจิตใจเป็นของละเอียดอ่อนใจแต่ว่าเป็นวิธีการว่า ศิล สมาธิ ปัญญา วิมุติหลุดพ้นค่อยๆ ดำเนินไปตามวิถีพุทธ วิถีธรรม วิถีของผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ แล้วคุณก็จะค่อยๆ แก้ปัญหาของคุณได้ ตัวของคุณเองนะ หลวงตาจะไปแก้แทนคุณไม่ได้คุณก็จะบอกหลวงตาว่าหลวงตาไม่ใช่ช่างขาย คุณก็จะย้อนถามแต่ว่าคำถามที่เกิดจากตัวคุณเอง แล้วคุณจะเข้าใจความสมดุลของชีวิตแล้ววิญญานของคุณอยู่ตรงไหน ตรงนั้นคือคำตอบของคุณนะ เข้าใจนะ

นพ.ศิริโรจน์ : ครับมีผู้เขียนคำถามมาเยอะเลยครับหลวงตาก็คงจะตอบอีกสัก ๒-๓ คำถามที่เหลือหลวงตาต้องตอบในเว็บไซค์นะครับ คำถามหนึ่งถ้าอยากไปศึกษาดูงานที่วัด หรือร่วมทำกิจกรรมจะต้องเตรียมตัวอย่างไรครับมีที่นอนไหม ต้องเตรียมตัวอะไร ปัจจัยอะไรไปบ้างครับ

หลวงตา : คนเป็นมะเร็งไม่ต้องเตรียมเลย หมา หลวงตายังเลี้ยงได้เลย คนทำไม่เลี้ยงไม่ได้

นพ.ศิริโรจน์ : แปลว่าไปตัวเปล่าได้ครับ แต่ต้องสวมเสื้อผ้านะครับ คือที่พัก เขามีนะครับ มีเรือนพัก มีข้าวกิน มีหินดู มีอุ้งนอนครับ อีก ๒ คำถามแล้วกัน หลวงตามีการบริหารจัดการอย่างไร เพราะว่าหลวงตารักษาผู้ป่วยเพียงผู้เดียวหรือไม่ มีหน่วยงานใดมาช่วยหรือเปล่าครับ

หลวงตา : ตอนนี้ก็มีคุณหมอมาช่วยไง คุณหมอ พยาบาล อาสา แพทย์อาสา เกษัชกร นักเทคนิคการแพทย์ สาธารณสุข ตอนนี่กระทรวงสาธารณสุขกำลังเข้ามา ทางกองแพทย์ทางเลือกและพัฒนาแพทย์แผนไทย เริ่มเข้ามาเอาตรงนี้เป็นโมเดลของทุกๆ ศูนย์ในการใช้สมาธิบำบัด และไม่ต้องห่วงเรื่องการบริหารจัดการหรอก เพราะว่าอะไรเรื่องหลวงตายังบริหารจัดการมันได้ เรื่องอื่นมันเรื่องเล็ก

นพ.ศิริโรจน์ : ถาถามนายแพทย์พรเลิศนะครับ มีผู้ป่วยที่เป็นมะเร็ง แล้วญาติกับหมอช่วยปิดคนไข้ไว้ไม่ให้รู้ รู้แล้วเดี๋ยวจะทรุด เขาถามว่าหมอบอกหรือเปล่าหรือถ้าทำให้ดีกว่านี้ทำอย่างไร ให้คุณหมอพรเลิศตอบ

นพ.พรเลิศ : ตรงนี้เราใช้อย่างประสบการณ์ที่เรากลัว เคยมีคนกระโดดตึกตาย หรือว่าอะไรต่างๆ เพราะว่ารู้ว่าเป็นมะเร็งแล้วชีวิตมันอยู่ไม่ได้ แต่ว่าเท่าที่พบส่วนใหญ่ทุกคนจะมีการตอบสนองเวลาบอกว่าเป็นมะเร็ง ถ้าใครบอกเป็นมะเร็งแล้วเฉยๆ จริงๆ แล้วไม่ปกติกครับ แต่ว่ามันเหมือนเราทิ้งหินลงน้ำมันต้องกระเพื่อมครับ แต่มันกระเพื่อมจะแรงหรือเบาขึ้นอยู่กับคน คนบางคนจะตอบสนองอย่างรุนแรง คนบางคนอาจจะโกรธ คนบางคนอาจจะเศร้า คนบางคนอาจปฏิเสธ แต่การกระเพื่อมมันจะค่อยๆ เบาลงเรื่อยๆ สู่ระยะการปรับตัวได้จริงๆ แล้วถ้าเราบอก ตอนอีกวันหนึ่งก่อนตาย มันกระเพื่อมอย่างเดียวยังไม่เคยนั่งเฉยตายเลย อย่างนี้อันตรายมันไม่ดีครับเราควรจะบอกตอนที่เขากำลังปรับตัวได้ ยังพอมีเวลาอย่างนี้ยังมีประโยชน์มาก

เขาจะได้เข้าสู่กระบวนการพัฒนาจิต อันหนึ่งที่เราพบคือพวกเราทุกคนในวัยกำลังเสื่อม ภายเสื่อมทุกคน คนเรากำลังเสื่อมเสื่อมไวกว่าทุกคน สิ่งที่เราคุมได้คือว่า เราต้องพัฒนาจิตให้มาคุมกายแทนใช้ตัวนี้มาช่วย ในบทบาทแพทย์คนป่วยปวดมาทำอะไรไม่ได้ เราช่วยเรื่องกายให้หนึ่ง เพื่อให้เขามีโอกาสในการที่จะพัฒนาจิตใจให้เข้มแข็งขึ้น และในระยะสุดท้ายคนจำนวนหนึ่งเราจะ

เห็นว่าใครจะมีทุนดีจะไปอย่างสงบ ในทุกศาสตร์ไม่ว่าเป็นการแพทย์ทางเลือก มันไม่ใช่เป็นเป้าหมายในตัวมันเอง ไม่ใช่ว่าใช้อย่างนี้ใช้สมุนไพรมันจะให้คำตอบที่ดีที่สุด เพราะว่าใช้ระดับหนึ่งจะมีผู้ป่วยใหม่เกิดขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงตาย มันจะมีทุกอย่าง เกิดขึ้นเรื่อยๆ เราได้ใช้โอกาสนี้แล้วให้เขาพัฒนาตัวเอง ให้จิตคุมกายได้และจะเป็นคำตอบที่เขาจากไปได้

หลวงตา : ถูกต้องคุณหมอพูดถูก ใช้จิตคุมกาย กายและจิตเป็นสิ่งพึ่งพาอาศัยกัน แต่หัวใจคือจิต จิตตัวนี้คือเป็นตัวปรับความสมดุลของกายได้ แต่ว่าต้องให้ใจเราสมดุลก่อน พอใจเราสมดุล คือไม่เครียด ไม่ทุกข์ และค่อยๆ ไปปรับความสมดุลของกายมันจะสัมพันธ์กัน

นพ.ศิริโรจน์ : ตอนนี้มีคำถามว่าคนปกติกินยานี้ได้ไหม ผมตอบเลย ผมกินมาแล้ว ๕ หม้อ ถามว่าลำบากไหมก็ลำบากพอสมควรเพราะคนธรรมดาไม่ได้ป่วย แต่ว่าอยากลองกินดู กินไปมีผลข้างเคียงนิดหน่อย ทำให้เราถ่ายดีขึ้น คือถ่ายสบายเลยครับ เป็นตัวดูดซับอาหารเป็นพิษและก็ล้างพิษผมรู้สึกอย่างนั้นกินได้ ก่อนกินต้องตั้งจิตอธิษฐาน ตั้งสมาธิ แต่กินนานเท่าไร คือผมตอบไม่ได้ นะครับเราไม่รู้เราป่วยอะไร เราลองกินเฉยๆ ถ้าคนป่วยหลวงตาก็ตอบแล้วว่า เป็นมะเร็ง ขึ้นกับมะเร็งหนักเบาแค่ไหนบางคนอาจจะกิน ๗ หม้อ ๑๐-๒๐ หม้อก็มี แล้วแต่หลวงตาวินิจฉัยและติดตาม คำถามสุดท้ายก่อนที่หลวงตาจะสรุปเป็นคำถามที่เกี่ยวข้องทางจิตมีขั้นตอนอย่างไรบ้าง แนวทางรักษาลำดับอย่างไร

หลวงตา : คุณก็ต้องมาทำก่อนคุณถึงจะรู้ คุณไม่ทำตอบอย่างไร คุณก็ไม่รู้เหมือนคุณไม่กินข้าว คุณก็ถามกับข้าวแกงเขียวหวานเมื่อเช้าอร่อยหรือเปล่ายังไม่ทันกินแกงเขียวหวานเลย คุณต้องกินซะก่อน คุณจะได้รู้ว่ามันเพ็ด เบี้ยว เค็ม หวาน มัน อยากรินะ

นพ.ศิริโรจน์ : ครบก็ถ้ายังไม่พอใจ ฝากคำถามในเว็บไซต์ให้หลวงตาตอบอีกทีได้ ถึงเวลาหลวงตาต้องสรุปแล้ว

หลวงตา : ถ้าสิ่งที่พวกเราทุกคนมาพูดในวันนี้ ทั้ง ๓ ท่าน คือหลวงตา คุณหมอ แล้วก็พี่น้องชลประทาน คือ คุณชัชวาล คุณชัยนรินทร์ ทีมงาน คุณตั้ม ทีมเว็บไซต์ก็ตามหรือพี่น้องทุกคนมันเป็นประโยชน์ หลวงตาขออุทิศส่วนกุศลให้กับพระบรมครูแพทย์คือ พ่อหมอชิวโกมารภักจ์ สมเด็จพระบิดาที่เป็นพระบิดาทางการแพทย์ขอให้ท่านได้รับอานิสงส์ ที่ลูกหลานได้ทำในครั้งนี ขอให้ทุกสิ่งทุกอย่างมีสัมฤทธิ์ผลทั้งภายในจิตใจ และก็เกิดผลดีผลทั้งร่างกายและทุกสิ่งทุกอย่างแก่พวกเราทุกคน และแก่วงการแพทย์ทุก ๆ แพทย์ ทุก ๆ สาขา แล้วแก่พี่น้องชาวชลประทาน ให้มีความสุขสวัสดิ์เกิดเป็นศรี เกิดเป็นศักดิ์ เกิดเป็นมงคล ทั้งทางโลกทางธรรม สมความมุ่งมาดปรารถนา ถ้าหากว่าผู้ใดก็ตามที่ป่วยก็ปรึกษาหลวงตาได้ ปรึกษาคุณหมอทั้งสองคนได้ตลอดเวลา คุณหมอก็เปิดกว้างใจที่กว้างขวางอยู่แล้ว ไม่รังเกียจว่าคุณมาจากไหนก็แล้วแต่ ขอให้เหมือนเราเป็นเพื่อนกัน เพื่อนที่อยู่ในโลกร่วมกัน ที่จะต้องช่วยกันสร้างสรรค์สิ่งที่ดีงาม ให้เกิดเป็นความสงบร่มเย็นของประเทศชาติของพระพุทธศาสนาด้วย และสุดท้ายนี้ก็ขอความสุขความสวัสดิ์จึงมีแก่ท่านทั้งหลายทุกประการ เทอญ

คุณชัชวาล : สาธุๆ ขอให้พวกเราปรบมือให้กับวิทยากรทั้ง ๓ ท่านนะครับ ขอเรียนเชิญท่านประธานมอบของที่ระลึกเล็กๆ น้อยๆ จากพวกเราชาวชลประทาน

หลวงตา : ขอเชิญรับพระนะ ตั้งใจแผ่กุศลด้วย ตั้งใจเป็นสมาธิตรงนี้ ให้นึกถึงปัจจุบันสำคัญที่สุด อนาคตพรุ่งนี้อาจไม่มีสำหรับเราก็ได้ แค่มหาใจเข้าหาใจออก ปัจจุบันก็พอใจแล้ว

นักศึกษาจิตอาสามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร จากคณะครุศาสตร์ที่เข้ามาฝึกเป็นจิตอาสาที่วัดคำประมง

อโรคยศาล วัดคำประมง

หากกล่าวถึงวัดแห่งหนึ่ง หลายคนอาจจะคิดว่า “วัดคำประมง” เป็นวัดธรรมดาแห่งหนึ่งในพุทธศาสนา แต่หากใครได้เข้าไปสัมผัสกับสิ่งที่อยู่ภายในวัดแล้ว คงจะไม่สามารถปฏิเสธได้ว่า นั่นคือ สถานที่ที่น่าอยู่มาก

ดิฉันได้เคยเข้าร่วมโครงการ “จิตอาสา” ที่ทางมหาวิทยาลัยจัดขึ้นในขณะนั้นกำลังศึกษาอยู่ปี ๒ แม้ว่าวันนี้ดิฉันจะไม่ได้ไปร่วมโครงการนี้แล้ว เนื่องจากการเรียนและเวลาเรียนไม่ตรงกับเวลาไปวัด แต่ดิฉันไม่เคยลืมภาพบรรยากาศเก่าๆ ที่ตนเคยสัมผัสได้เลย

หลวงตาปพนพัชร เป็นเจ้าอาวาสวัดคำประมง ท่านดูแลทุกคนที่อยู่ในวัดทั้งผู้ป่วยที่เข้ารับการรักษาโรคมะเร็งระยะสุดท้าย และผู้ที่เข้าร่วมโครงการ “จิตอาสา” ดิฉันได้สัมผัสเห็นถึงความตั้งใจจริงของหลวงตาที่ดูแลให้ผู้ป่วยมีสุขภาพที่ดีขึ้น จากการฝึกสมาธิ ท่านสอนให้คนไข้อยู่กับความจริงที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้ คนไข้ทุกคนที่เข้ารับการรักษาที่อโรคยศาลแห่งนี้ ก็หวังว่าตนจะหายจากโรค แต่ได้หลวงตาที่คอยบอกเล่าถึงสาเหตุของโรคและวิธีการดูแลตนเองให้แก่คนไข้ แม้ว่าโรคมะเร็งจะไม่มีทางรักษาหาย แต่คำว่าสุขภาพจิตดี สุขภาพกายก็จะดีขึ้นตามลำดับ

นอกจากที่กล่าวมาทั้งหมดแล้ว ยังรวมไปถึงพี่ๆ ที่ทำหน้าที่อยู่ในอโรคยศาลอีกด้วย พี่ๆ ทุกคนดูแลน้องๆ ที่เข้าร่วมโครงการฯ นี้ด้วยความเต็มใจและอยากขอเชิญชวนเพื่อนๆ พี่ๆ และน้องๆ ในการเข้าร่วมโครงการนี้ด้วย

นางสาวจิราพร วงศ์เครือสร มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ความรู้สึกที่ได้ไปวัดคำประมง

ที่ผ่านมาได้ไปวัดคำประมงไปเป็นจิตอาสา ก็นับว่าเป็นโอกาสที่ดีอย่าง ยิ่งมีความรู้สึกประทับใจมาก ที่ได้ทำตนเป็นประโยชน์อยู่บ้าง ถึงจะไม่มากมาย แต่ก็ได้ภูมิใจนับว่าโชคดีที่ได้เรียนที่คณะครุศาสตร์ เพราะคณะฯ อื่นไม่มีโอกาสที่ดีแบบนี้ การที่เราได้ทำประโยชน์ช่วยเหลือคนอื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ ทั้งสิ้นนับว่ามีคุณอนันต์ทำทุกอย่างด้วยใจบริสุทธิ์ผู้ทำก็มีความสุข ผู้รับก็มีความสุข การไปเป็นจิตอาสาอาทิตย์ละ ๑ ครั้งเอง ถือว่าน้อยมากแต่ก็ประทับใจหลาย ๆ เรื่อง รู้สึกว่าเวลาเข้าวัดแล้วสงบ สดชื่น มีความสุขอย่างบอกไม่ถูก ถึงจะเป็นเวลาสั้น ๆ แต่ก็รู้สึกผูกพันกับวัดคำประมง บางวันได้ทำงานน้อย บางวันก็หนักอยู่แต่ไม่มาก

ต้องขอขอบพระคุณคณะอาจารย์ที่ได้จัดกิจกรรมดีๆ แบบนี้ขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์มากจริงๆ หลวงตาท่านก็ใจดี เวล่านักศึกษาไปทำกิจกรรมก็ต้อนรับอย่างอบอุ่น ไปถึงก็ให้สวดมนต์และทำจิตใจให้ผ่องใสแผ่เมตตา กับสิ่งที่เราได้ทำไปวันนี้ ได้ทั้งบุญได้กุศล ถึงเราจะมองไม่เห็นก็ตาม แต่เมื่อเราได้ทำไปแล้ว ก็รู้สึกว่ามันมีความสุขกับสิ่งที่ได้ทำไป ได้ฝึกในหลายๆ ด้าน ทั้งความสามัคคีของหมู่คณะ ซึ่งเราจะร่วมกันทำงานเป็นทีม ทีมที่เยอะที่สุดคือช่งยาให้กับผู้ป่วย เราก็ร่วมกันทำอย่างขยันขันแข็งแบบไม่รู้สึกเหนื่อยเลย คนที่เขาทุกข์ทรมานกับ

โรคร้ายเขายังทนอยู่ได้อย่างมีความสุข เาธรรมะมาจรรโลงใจให้หายจากโรคภัยไข้เจ็บ ด้วยสมุนไพรรักษาและยาแผนปัจจุบัน

ไม่มีใครอยากเป็นโรคแต่เมื่อเป็นแล้วก็ต้องรักษาและช่วยเหลือกันต่อไปเท่าที่จะทำได้ ก็เป็นกำลังใจ และเอาใจช่วยสำหรับผู้ป่วยที่อยู่โรยศาลทุกท่าน ก็ขอให้ทุกท่านจงหายจากทุกข์โศกที่ได้รับในขณะนี้ ให้จงหายไปในเร็ววัน หลวงตาท่านก็มีความเมตตากรุณาต่อญาติโยมที่มาพึ่งใบบุญท่าน บารมีท่านแผ่กว้างไกลทั่วทุกสารทิศ วัดคำประมง เป็นสถานที่สงบเงียบกว้างขวางพอสำหรับเป็นที่พักรักษาตัวของผู้ป่วย ซึ่งมารักษาอยู่ที่โรยศาลด้วยการนั่งสมาธิทำจิตใจให้สงบนิ่งไม่ฟุ้งซ่าน

ถ้ามีโอกาสอยากจะไปเป็นจิตอาสาอีก เพราะได้ช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แค่นี้ก็เกิดบุญ เกิดกุศล มีสุขใจ กับสิ่งที่ได้ทำแล้ว

เอกวิทย์ฯ ปี ๑ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ความรู้สึกที่มีต่อโรยศาล วัดคำประมง

จากที่ข้าพเจ้าได้เป็นนักศึกษาที่เข้าไปช่วยปฏิบัติงานที่วัด หรือเป็น “จิตอาสา” ในวันแรกที่ข้าพเจ้าได้เข้าไปในวัดคำประมง รู้สึกประทับใจกับบรรยากาศที่อยู่ภายในวัดซึ่งมีแต่ธรรมชาติที่ดี ถ้าหากนำผู้ป่วยมารักษาในบรรยากาศแบบนั้นก็คงจะทำให้อาการดีขึ้น

พวกเราที่เป็นจิตอาสาทุกครั้งที่เราเข้าไปก็จะมีภาระแบ่งหน้าที่กัน บางกลุ่มก็ทำกับข้าว ทำความสะอาด ต้มยา ซักผ้า ดูแลผู้ป่วย ปลูกผัก บางวันก็ทำงานจนเหนื่อยแต่ทุกคนก็ไปก็ด้วยความสมัครใจ จึงทำให้เห็นรอยยิ้มอยู่ตลอดเวลา การจัดให้มีนักศึกษาไปทำกิจกรรมอย่างนี้ถือว่าดีมาก เพราะจะทำให้จิตใจสงบและมีจิตใจที่เป็นกุศลยิ่งขึ้นทุกๆ คนก็ได้รับความรู้ติดตัวกลับมาในเรื่องของการดูแลรักษาโรคมาเรียม ในการเข้าไปเป็นจิตอาสาทุกครั้ง ก็มีอุปสรรคต่างๆ กันไปไม่ว่าจะเป็นเรื่องอาหาร เรื่องอุปกรณ์การทำงานไม่เพียงพอ

แต่ทุกคนก็อดทนและช่วยกันแก้ปัญหาเฉพาะหน้าให้สำเร็จได้ด้วยดี

การที่ข้าพเจ้าได้เป็นจิตอาสาในครั้งนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้มีความรู้เพิ่มขึ้นเป็นผู้ที่รู้จักอดทนและแก้ปัญหาได้ดีขึ้น สุดท้ายนี้ข้าพเจ้าอยากให้มีจิตอาสาที่วัดคำประมงทุกปี เพื่อที่รุ่นต่อๆ ไปจะได้มีประสบการณ์ที่ดี เหมือนที่ข้าพเจ้าได้สัมผัส

น.ส.เกษิณี เหล่าหลวง เอกวิทยาศาสตร์ ปี ๑
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ความรู้สึกที่มีต่อกิจกรรมจิตอาสา

วันนี้เป็นวันสุดท้ายแล้วที่เราจะได้ไปเข้าร่วมกิจกรรมจิตอาสา เพราะจะหมดโครงการแล้ว ซึ่งจะเริ่มใหม่อีกทีในปีการศึกษาหน้า ซึ่งน้องๆ ของเราก็คงจะเข้าร่วมโครงการเหมือนกับเรา วันนี้พวกเราทุกคนในห้องเรียนได้ไปร่วมกิจกรรมจิตอาสาด้วยกันทุกคนเป็นครั้งแรก เพราะที่ผ่านๆ มานั้น เราต้องแบ่งกลุ่มกันไป วันนี้พวกเราจะต้องช่วยเหลือผู้ป่วยให้ได้มากที่สุด ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ช่วยเหลือโดยตรงก็ตาม

เมื่อเราไปถึงวัดคำประมงแล้วเราจะต้องไปที่อโรคยศาลก่อน เพื่อจะไปกราบนมัสการพระอาจารย์และสวดมนต์ หลังจากนั้น เราก็จะแบ่งหน้าที่กันทำงานเพื่อนบางคนก็อยู่ที่อโรคยศาลเพื่อที่จะช่วยงานพระอาจารย์งานส่วนมากจะเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พิมพ์งาน เข้าเล่ม และจัดเอกสาร เพื่อนอีกส่วนก็จะไปทำความสะอาดที่ตึกผู้ป่วย ล้างห้องน้ำ ซักผ้า และจัดหนังสือที่ห้องสมุด (บ้านดิน) พวกเราชอบมากๆ เลย จากนั้นเราจะพักรับประทานอาหารเที่ยงด้วยกันรู้สึกอบอุ่นมากๆ และพอถึงช่วงบ่ายเราก็ช่วยกันเก็บไม้มาทำฟืน เราได้ผ่าฟืนด้วย (สนุกดี) หลังจากนั้นเราก็ไปทำความสะอาดที่วิหาร ซึ่งกว้างใหญ่มาก สวยด้วย และเราก็จะได้ไม้ดูพื้นที่ใหญ่มากๆ ซึ่งเราไม่เคยเห็นมาก่อน พวกเราจะช่วยกันดูอย่างสนุกสนาน

หลังทำความสะอาดเสร็จพวกเราก็จะไปรวมตัวกันที่อโรคยศาล เพื่อที่

จะสวดมนต์กราบนมัสการลาพระอาจารย์ บางวันพระอาจารย์มีขนมมาแจกด้วย พวกเราดีใจเหมือนตอนที่ยังเป็นเด็กๆ เลย นี่อาจจะเป็นส่วนหนึ่งในความประทับใจเล็กๆ น้อยๆ ของพวกเรา (ยังมีอีกมากกว่านี้) ที่ได้มาเข้าร่วมกิจกรรมโครงการจิตอาสาในครั้งนี้ ถึงเราจะไม่เก่งในเรื่องการดูแลผู้ป่วย แต่เราก็ได้ไปพูดคุยให้กำลังใจผู้ป่วยบ้างเป็นบางครั้ง พวกเราก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้ทำ ถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น แต่พวกเราก็มีความสุข สุขทั้งกาย สุขทั้งใจ

แม้ว่าสิ่งที่พวกเราได้กล่าวถึงไปทั้งหมดนี้จะผ่านมา ๑ ปีแล้วก็ตาม แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเราเคยทำ ก็ยังอยู่ในความทรงจำที่ดีๆ ของพวกเราตลอดไป

เอกวิทยาศาสตร์ ปี ๒
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ความรู้สึกต่อกิจกรรมที่อโรคยศาล วัดคำประมง

ในวันแรกที่ดิฉันไปทำกิจกรรมที่อโรคยศาล หรือ จิตอาสา คือ วันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๕๑ เอกวิทยาศาสตร์ หมู่ ๑ โดยใน ๑ สัปดาห์ เอกวิทยาศาสตร์ ไม่มีการเรียนในวันจันทร์ตลอดภาคการศึกษาที่ ๑ จึงได้มีโอกาสไปเป็นจิตอาสา ในครั้งนี้ ความรู้สึกที่ได้ไปเป็นจิตอาสาในวันแรก เมื่อเดินทางไปอโรคยศาล วัดคำประมง พอไปถึงก็มีการสวดมนต์ก่อน จากนั้นก็มีการแบ่งหน้าที่กันเอง เป็นกลุ่มๆ แบ่งกันไปปฏิบัติหน้าที่

วันนั้นเป็นกลุ่มแรกที่เป็นจิตอาสา การแบ่งหน้าที่กันทำงานก็ยังไม่พร้อมเท่าไร แบ่งกันทำความสะอาดที่ต่างๆ ทำอาหารกินเอง ทำให้มีความสามัคคีคืออดทนต่ออุปสรรครู้จักการทำงานกันเป็นกลุ่ม เพราะที่อโรคยศาล วัดคำประมง เป็นที่รักษาผู้ป่วยโรคมะเร็งจึงมีผู้ป่วยมะเร็งมารักษาตัวกันหลายคน การเป็นจิตอาสาเป็นการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับผู้ป่วย เช่น การทำความสะอาดด้วยกัน ทำอาหารรับประทานด้วยกัน มีการพูดคุยกับผู้ป่วยมะเร็งให้กำลังใจผู้ป่วย จิตอาสาทุกคนมีการผลัดเปลี่ยนหน้าที่กันไปในการทำงานจิตอาสา

การที่ดิฉันได้มีโอกาสเป็นจิตอาสาคนหนึ่งในครั้งนี้ นับเป็นประสบการณ์ที่คุ้มค่ามากในภาคเรียนที่ ๑ นี้ เพราะได้ทำให้ดิฉันเป็นคนที่อดทนมากขึ้น รู้จักการทำงานกันเป็นทีม เป็นประสบการณ์ที่ทำให้เรียนรู้ถึงอุปสรรคของการทำงานในวันข้างหน้า รู้จักความรู้สึกสามัคคีในหมู่คณะอีกด้วย

น.ส.กนกวรรณ เปรมปรี เอกวิทยาศาสตร์ หมู่ ๑
ชั้นปีที่ ๑ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

โครงการจิตอาสาของคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แต่ผู้ป่วยมะเร็งที่วัดคำประมง

หลักการและเหตุผล

ปัญหาที่ซับซ้อนของสังคม ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ การศึกษา สิ่งแวดล้อม ความเสื่อมทางวัฒนธรรม เป็นปัจจัยภายนอกที่มีผลกระทบต่อจิตใจของคน ทำให้คนมีปัญหาเรื่องเป้าหมายชีวิตเน้นด้านวัตถุมากเกินไป มีการใช้เวลาส่วนมากไปในทางที่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อร่างกายและจิตใจ เหลือเวลาน้อยมากในการประกอบคุณงามความดี ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายสำคัญของทุกศาสนา ความซับซ้อนของปัญหาทำให้เกิดการแตกแยกเป็นปัจเจกบุคคล ต่างคนต่างอยู่ ขาดการรวมตัวกันเป็นกลุ่มเพื่อทำความดีที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างต่อเนื่อง ยั่งยืน แต่ความมีน้ำใจของคนในสังคมไทยไม่เคยเหือดแห้ง จางหายไป และคนไทยก็มีความรู้ความสามารถไม่แพ้ชาวต่างประเทศในทุกๆ ด้าน อีกทั้งทรัพยากรในประเทศก็มีมากมายเป็นที่ได้เปรียบกว่าชาติอื่น เช่น เรามีพระมหากษัตริย์ที่เป็นผู้นำด้านจิตอาสาที่ยิ่งใหญ่ที่สุด มีผู้นำในการทำสาธารณ

ประโยชน์มากมายทุกพื้นที่ เงินงบประมาณแผ่นดินจากการจัดเก็บภาษีก็มีมาก เพียงแต่ยังขาดการประสานเรียงร้อยการทำงานให้มีพลังมากพอที่จะเกิดผลกระทบเป็นวงกว้างในสังคมไทย คนส่วนใหญ่อยากทำความดี แต่คนๆ หนึ่ง จะลงมือทำความดีเป็นเรื่องที่ยาก ถ้ามีปัญหาอุปสรรคมากก็เกิดความท้อใจเลิกทำความดีที่ทำได้ง่าย และทำความดีเป็นเรื่องที่สัมผัสได้เฉพาะตน ทำแทนกันไม่ได้ ดังนั้นถ้ามีการเปิดเวทีในการทำความดีที่ทำได้ง่ายก่อน และอาศัยความต่อเนื่องของการทำความดีจากหลายๆ คนเชื่อมเรียงร้อยกัน ก็จะเป็นกระแสของความดีที่ยิ่งใหญ่ขึ้น ก็จะดึงดูดให้คนอื่นมาร่วมกันทำความดีได้มากขึ้นไปอีก คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ตระหนักเห็นถึงความสำคัญดังกล่าว จึงได้จัดโครงการจิตอาสาขึ้นเพื่อให้บัณฑิตได้มีโอกาสศึกษางานเกี่ยวกับการดูแลผู้ป่วยแบบองค์รวม โดยผสมผสานทั้งการแพทย์แผนไทยและแผนปัจจุบัน และร่วมแสดงจิตอาสาต่อผู้ป่วยโดยตรง สามารถนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับมาพัฒนาการปฏิบัติงานในวิชาชีพได้ต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อต้องการให้นักศึกษาได้ฝึกการเป็นจิตอาสา คือ การช่วยเหลือโดยไม่หวังผลตอบแทน เป็นการยกระดับความเป็นมนุษย์และคุณค่าในตนเองมากขึ้น ได้ทำบุญกับเพื่อนมนุษย์
2. เพื่อศึกษาแนวทางการรักษาผู้ป่วยมะเร็งแบบผสมผสาน ระหว่างการแพทย์แผนไทยและแผนปัจจุบัน วิถีชีวิตและเหตุผลของผู้ป่วยที่เลือกมารับการรักษาที่วัดคำประมง ทั้งจากตัวผู้ป่วยเองอย่างใกล้ชิด และผู้เกี่ยวข้องเช่นญาติ ครอบครัวผู้ป่วย
3. เพื่อทำให้ได้มีโอกาสได้รับความรู้ผ่านประสบการณ์ตรง โดยเข้าร่วมกิจกรรม เช่น การนั่งสมาธิ การทำบุญ การฟังเพลงบำบัด การเล่นโยคะร่วมกับผู้ป่วยในวัด
4. เพื่อศึกษาแบบแผนการรักษาผู้ป่วยทั้งทางร่างกาย จิตใจ และจิตวิญญาณ ตามแนวคิด Holistic Approach

5. ได้ฝึกทักษะการพูดคุยกับผู้ป่วยและญาติ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการประกอบวิชาชีพพยาบาลในอนาคต
6. เข้าใจจิตใจและความทุกข์ของญาติและผู้ป่วยระยะสุดท้าย ซึ่งสมควรได้รับการดูแลเอาใจใส่โดยองค์รวม
๗. เพื่อสร้างเสริมทัศนคติในการเป็นพยาบาลที่ดีในอนาคต

สรุปผลการดำเนินงาน

จากการฝึกปฏิบัติงานวัดคำประมงเป็นเวลา ๒ คืน ๓ วัน นิสิตทุกคนได้ปฏิบัติตามกิจกรรมตามกำหนดการปฏิบัติงานประจำวัน โดยช่วงเช้าจะแบ่งนิสิตออกเป็น ๓ จุด คือ

๑. แผนกประกอบอาหาร
๒. การสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ป่วยมะเร็งตามความสนใจของนิสิตแต่ละคน
๓. แผนกทำแผลทุกชนิดและการพยาบาลเบื้องต้นให้กับผู้ป่วย

เวลาภาคบ่าย

ช่วยพระอาจารย์ประกอบการทำยา ได้แก่ การชั่งยา การผสมยา การต้มยา การเตรียมพื้น ร่วมกันสรุปผลการดำเนินงานของพระอาจารย์

ภาคกลางคืน

เวลา ๑๕.๐๐-๒๒.๐๐ น. อบรมสมาธิ-สวดมนต์ภาวนา

ตรวจรักษาผู้ป่วยที่ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ต้องได้รับการดูแล

เป็นพิเศษร่วมกับพระอาจารย์

กิจกรรมที่นอกเหนือจากการปฏิบัติงาน

การทำพิธีต้มยา

การออกกำลังกาย ชีงกงของนิสิตพยาบาล

ผลของการสร้างเสริมทัศนคติในการเป็นพยาบาลที่ดีในอนาคต

๑. ขอมรับคุณค่าของตนเองในฐานะบุคคลหนึ่งที่มีศักยภาพ มีความสามารถในการช่วยเหลือบุคคลอื่นที่เป็นเพื่อนมนุษย์ ร่วมชะตากรรมในโลกนี้ และเขาเหล่านั้นต่างแสวงหาความสุข พยายามช่วยตัวเองให้พ้นจากความทุกข์ เราจะช่วยเขาได้ระดับหนึ่ง

๒. ขอมรับในคุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของผู้มารับบริการทุกคนว่า เป็นบุคคลหนึ่งที่สมควรได้รับการดูแลอย่างมีศักดิ์ศรี และบริการที่มนุษย์สามารถรับรู้และสัมผัสได้ถึงคุณธรรม จริยธรรมที่มีต่อกัน

๓. ขอมรับว่าแม้จะไม่ใช่มุขฉาบยิ้มแย้ม แต่เป็นบุคคลที่ต้องอยู่ในสังคมร่วมกัน ขอมต้องมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ในฐานะเพื่อนมนุษย์ เพื่อนบ้าน สมาชิกในครอบครัวตามแต่ความรู้ความสามารถจะเอื้อได้ และหากว่าเราเป็นผู้มีความรู้ และความสามารถด้านการพยาบาลขอมให้บริการ ช่วยเหลือ ได้ดีกว่า และมากกว่า จึงน่าจะฉวยโอกาสกระทำความดีหรือให้สิ่งดี ๆ แก่เพื่อนมนุษย์ แบบกัลยาณมิตรและหากมีความเชื่อในพุทธศาสนา ที่มีหลักใน

การยึดปฏิบัติประการหนึ่งคือ “กฎแห่งกรรม” ที่เชื่อว่า การประกอบกรรม (การกระทำ) เช่นใดย่อมได้รับผลแห่งกรรมนั้น สิ่งนี้หากนำมาเป็นหลักการเพื่อบริการพยาบาลอย่างมีเหตุผล และมีเป้าหมายจะช่วยให้เกิดความสุขแก่ผู้ให้บริการทุกคนที่ฟ้าได้กำหนดแล้วว่า เราจะต้องเป็นพยาบาล พร้อมทั้งกำหนดคุณภาพแห่งความเป็นมนุษย์ที่มีหน้าที่แห่งการให้ (บริการพยาบาล) หากรับรู้ด้วยความเข้าใจ เต็มใจ ความสุขจากผลกรรมเบื้องต้น ย่อมเกิดแก่พยาบาลเป็นอันดับแรก

๔. ขอมรับว่าระบบบริการสุขภาพมีบุคลากรและผู้ที่เกี่ยวข้องหลายระดับต้องพบปะสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ มีทั้งที่พึงใจและไม่พึงใจ รابرรื่นและไม่รابرรื่น แต่เป้าหมายสำคัญของทุกคนคือบริการที่มีประสิทธิภาพ ผู้ให้บริการได้รับบริการครบถ้วน รวดเร็ว ถูกต้องและพึงพอใจเรา พยาบาลเป็นบุคคลหนึ่งที่อยู่ในทีมสุขภาพ ขอมมีหน้าที่ประสานสัมพันธ์ภาพทุกๆ ด้าน ทุกสถานการณ์ที่ตนเกี่ยวข้อง โดยนำความรู้ความสามารถด้านต่างๆ มาประยุกต์ใช้ มุ่งผลประโยชน์ดีที่สุดในที่สุดไปสู่ผู้มาใช้บริการเรา โดยไม่นำความรู้สึกส่วนตัวเข้ามา มีบทบาทจนทำให้บริการนั้นด้วยคุณภาพลงไป

๕. ได้เรียนรู้รูปแบบการดูแลผู้ป่วยมะเร็ง โดยใช้การดูแลแบบประคับประคอง ผสมผสานด้วยการแพทย์ทางเลือกหลายๆ รูปแบบ ควบคู่กับการใช้สมุนไพร เน้นที่กำลังใจ เป็นการรักษาแบบธรรมชาติ ช่วยบรรเทาความทุกข์ให้ผู้ป่วยอยู่กับมะเร็งอย่างมีสติ

๖. ได้เรียนรู้ที่มาของ “อโรคยศาล” จากการศึกษาที่หลวงตาปพนพัชรป่วยเป็นมะเร็งหลังโพรงจมูก ซึ่งรักษาทั้งแพทย์แผนปัจจุบันและการใช้สมุนไพร ควบคู่ไปกับการทำสมาธิบำบัดจนหายป่วย นอกจากนี้ยังได้เรียนรู้หลักการคิดของหลวงตา แม้ว่าวัดค่าประมงจะออกค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลให้ทั้งหมด แต่ทางวัดก็ยังสามารถดูแลผู้ป่วยทุกคนได้มาโดยตลอด จากน้ำใจที่หลังไหลมาทุกสารทิศ ไม่ว่าจะเป็กำลังกาย หรือกำลังทรัพย์ รัฐฯ ไม่ต้องเสียเงินปีละเป็นแสนล้านในการรักษาผู้ป่วยโรคมะเร็ง ช่วยประหยัดงบประมาณของประเทศชาติ

๗. ได้เรียนรู้เรื่อง “จิตอาสา” วัดคำประมงเป็นเสมือนสถานที่ที่เปิดโอกาสให้ทุกคนทำความดี เพื่อผู้อื่นอย่างจริงจัง ทุกคนสามารถร่วมกันทำความดีที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมอย่างต่อเนื่อง ยั่งยืน ทุกคนมีโอกาสแสดงน้ำใจต่อกัน เห็นอกเห็นใจกัน ลดความอิจฉา

ริษยา ช่วยเหลือบริการผู้อื่นโดยไม่คิดหวังสิ่งตอบแทน ช่วยยกระดับจิตใจของคนในสังคมให้สูงขึ้น นอกจากนี้ ความต่อเนื่องจากการทำความดีของคนหลายๆ คนที่เชื่อมเรียงร้อยกันเกิดเป็นกระแสของความดีที่ยิ่งใหญ่จะช่วยดึงดูดให้คนอื่นมาร่วมกันทำความดีได้มากขึ้นไปอีก เป็นการส่งเสริมให้คนในสังคมอยากทำความดีเพื่อสาธารณประโยชน์มากยิ่งขึ้น

ความคิดเห็นของนิสิตแพทย์

• จากประสบการณ์ที่ผมได้นั้น ทำให้ผมซึ่งเชื่อมั่นอย่างยิ่งในวิทยาศาสตร์ได้ว่า

“...ในการเป็นหมอที่ดี วิทยาศาสตร์เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ มันมีอะไรที่มากกว่านั้น

การเป็นหมอนั้นไม่ใช่เฉพาะการเป็นหมอที่ดูแลร่างกายของผู้ป่วยได้ดีเท่านั้น

แต่จะต้องเป็นหมอที่ดูแลจิตใจของคนไข้ได้อย่างดีอีกด้วย...”

นิสิตแพทย์จุฬาฯ ที่มาฝึกงานที่

อโรคยศาล วัดคำประมง

เรื่องเล่าดีๆ จากศูนย์ประกันสุขภาพที่ ๒

ดิฉันนาง พรทิพย์ ทองสง่า พยาบาลวิชาชีพ ๗ โรงพยาบาลหนองคาย มีเรื่องดีๆ อยากบอกต่อหรือเล่าสู่กันฟัง

ดิฉันได้มีโอกาสพบเห็นสิ่งดีๆ ในสังคม ที่มีการเสียสละ การให้โดยไม่หวังผลประโยชน์ ให้อภัยด้วยความเป็นมนุษย์ (Humanized Health Care) ดูแลผู้ป่วยแบบองค์รวม ทำได้ครบทุกขบวนการ โดยไม่มีงบประมาณมาสนับสนุน ผู้รับบริการไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทุกอย่างมาจากศรัทธา เสียสละและการบริจาค และดิฉันมีส่วนตรงนี้ คือ มีญาติเป็นผู้รับบริการ ดิฉันเองขอเป็นจิตอาสาช่วยดูแลผู้ป่วย ทำแผล ฉีดยา ให้กำลังใจ สิ่งตอบแทน “ไม่มี” แต่มีผลตอบแทน คือ ความสุขที่ได้ช่วยแบ่งเบา แบ่งปัน ความทุกข์ทางกายทางใจ จากผู้ป่วยมะเร็งระยะสุดท้าย เห็นเขายิ้มได้ หัวเราะเสียงดัง ดำเนินชีวิตอยู่ได้ ยอมรับกับโรคร้ายได้ ไม่ใช่หนึ่งวันรอความตายอย่างหวาดกลัว และสิ้นหวัง ดิฉันขอเสนอเรื่องเล่าที่ดี ในชื่อเรื่องว่า “*ทางเลือกของคนใกล้ตาย*”

ทางเลือกของคนใกล้ตาย

เห็นชื่อเรื่องแล้วชวนหดหู่ใจ มันดีตรงไหน น่าภาคภูมิใจตรงไหน ถึงเก็บเข้าไปไฟล์ “เรื่องเล่าดีๆ ในชีวิต” ดิฉันเคยรู้สึกท้อในใจมากๆ เวลาหมอบอกกับผู้ป่วยมะเร็งว่ารักษาไม่ได้แล้ว กลับไปกินยาตามอาการอยู่ที่บ้านก็แล้วกัน ไปไหนก็รักษาไม่ได้หรอก ระยะสุดท้ายแล้ว ก็ได้แต่ส่งสารแต่ไม่รู้จะช่วยอย่างไร นอกจากปลอบใจ

อยู่มาวันหนึ่งได้ทราบว่าหลานที่เราเคยเลี้ยงมาแต่เด็ก โตมาด้วยกัน เหมือนน้องคนเล็ก คอยช่วยเหลือเรา ดูแลเรามาตลอดเป็นมะเร็งรังไข่ ระยะที่ ๓ แพทย์กระจายไปที่ตับ และลำไส้ใหญ่ ความรู้สึกคงบรรยายได้ไม่หมด แต่ที่เด่นชัดในความคิดมาตลอดคือ “ไม่เกิน ๒ ปีสินะ” เริ่มกำหนดวันหมดอายุทันทีตามทฤษฎี ตามที่รู้มา...แล้วเจ้าของอายุจะรู้สึกขนาดไหน?...เพราะขนาดเราซึ่ง

ได้ยินได้เห็นมาบ่อยๆ ยังใจหายอย่างบอกไม่ถูก หลานก็ได้รับการรักษาโดยการผ่าตัดที่โรงพยาบาลศิริราช และเคมีบำบัดต่อที่โรงพยาบาลวิษระฯ ๑๗ dose เปลี่ยนยาเป็นตัวที่ ๓ (มีทั้งหมด ๒๒ ตัว) ผมร่วงหมดจนผมขึ้นอีกรอบ แต่ dose ๑๖ เล็บเริ่มดำ ผิวเป็นสีม่วง รอยเส้นเลือดสีดำ เนื้อเยื่ออักเสบกำมือไม่ได้ หายใจหอบเหนื่อย

หลานได้รักษาตามขั้นตอนจนถึงเคมีบำบัด dose ที่ ๑๖ คนถูกให้ทราบแล้วแหละ เรา รู้ ก็คงไม่ถึงครั้งที่เขารู้สึก ดิฉันเริ่มทนไม่ได้ เริ่มเสาะแสวงหาทางเลือกใหม่ ที่ไม่ใช่ยาเคมี นั่นคือ **สมุนไพร** หรืออะไรก็ได้ ไหนๆ จะตาย ก็ขอให้สบายก่อนตายสักหน่อยเถอะ คุยกับหลานหลานว่า “**เล็กให้เคมีดีไหม?**” เจ้าตัวเขาก็อึ้งๆ ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ เขาเองยังพอทนได้ แต่ดิฉันเองที่ทนไม่ได้ จนได้ยินมาว่ามีวัดแห่งหนึ่งที่จังหวัดสกลนคร รักษาผู้ป่วยมะเร็ง ชื่อวัดคำประมง ก็บอกกับหลาน ซึ่งเจ้าตัวเขาก็เคยดูใน Internet แต่ไม่ได้ใส่ใจ ยังบอกวิธีให้ดิฉันเข้า Internet ดูรายละเอียดอีกด้วย (เริ่มสับสน ไม่รู้ว่าใครกันแน่เป็นมะเร็ง) ได้ชวนเพื่อนและบังคับหลานไปวัด เมื่อต้นเดือนกันยายน ๒๕๕๑ ครั้งแรกไปดูตลาดแลกก่อน หลวงตาให้กลับไปเอาผล

x-ray Lab ที่บ่งชี้ว่าเป็นมะเร็ง และเตรียมตัวให้พร้อมทั้งผู้ดูแลที่จะมาดูแลขณะอยู่วัด ซึ่งก็ไม่ผิดหวัง เราได้เห็นการให้ด้วยหัวใจ การให้ที่ไม่หวังผลประโยชน์ ให้ที่พัก ให้การรักษา ให้อาหาร ให้เครื่องนุ่งห่ม ให้แม้กระทั่งการรถกลับบ้าน ให้การดูแลทั้งทางกายและจิตวิญญาณ ตายยังเผาให้ฟรี การทำให้คนที่กลัวความตายกล้าที่จะเผชิญความตายอย่างมีความสุข ที่ที่ซึ่งทำให้ประจักษ์ว่า “**ใจนำกาย**” คืออย่างไร? การผสมผสานศาสตร์แผนใหม่กับสมุนไพร และธรรมชาติบำบัด คือ แบบนี้เอง ตัดสินใจไม่ผิดที่ได้ไป..และที่นี้ใช่เลย.....

หลังจากส่งหลานไว้ที่วัดคำประมงได้ ๒ สัปดาห์ ดิฉันได้ชวนเพื่อนและหลานอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นพยาบาลทหารไปจิตอาสา (ติดตามประเมินผลด้วย) ไปวันแรกก็ได้พบกับทีมพยาบาลชุมชน จาก รพ.ขอนแก่น และกลุ่มจิตอาสาฆาตงาน ช่วงเช้า ก็ร่วมทำกิจกรรมออกกำลังกายโดยหลวงตาปพนพัชร (เจ้าอาวาส) ผู้ก่อตั้งโรคมะเร็ง จะเป็นผู้พาปฏิบัติ (เดินนกกกระเรียน) ดนตรีบำบัด ร้องเพลง สวดมนต์ นั่งสมาธิ ๕ นาที และให้ตักบาตร กรวดน้ำ รับพร (๐๗.๐๐-๐๘.๐๐ น.) แล้วผู้ป่วยและญาติก็ไปรับยาที่ตึกโรคมะเร็ง บางคนก็บอกอาการกับหลวงตา เพื่อปรับยา หรือ เพิ่มยา (ยาสมุนไพร) ช่วงกลางวันก็พักผ่อนตามเรือนพัก ญาติๆ ก็ทำอาหารสุขภาพกินข้าวกล้อง ผักผลไม้ งดเนื้อสัตว์ บางรายก็ล้างพิษ Detox กาแฟ

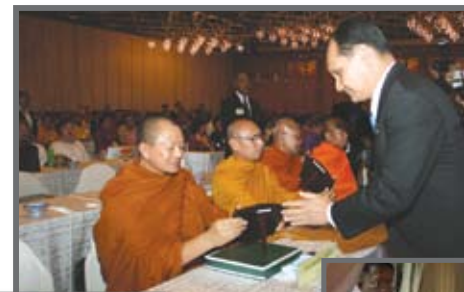
การพบปะพูดคุยกัน อยู่ในกลุ่มห้วอกเดียวกัน ไม่มีใครโซคร้ายกว่าใครเพราะเป็นมะเร็งเหมือนกันหมด ภายใต้นบรรยากาศร่มรื่น ถึงตอนเย็น ๑๘.๐๐ น. สวดมนต์ ร้องเพลง ฟังหลวงตาเทศน์ รับการตรวจรักษาและแจกยาครอบเหี้ยน ผู้ป่วยจะมีกิจกรรมตามสภาพร่างกายที่ทำได้ไม่ได้บังคับแล้วแต่ความพร้อม ไปร่วมไม่ได้ก็มีเสียงตามสายมาถึงเรือนพัก เปิดดนตรีบำบัด เทศนาหรือเสียงสวดมนต์ให้ฟังตลอด ผู้ป่วยและญาติจะได้ไม่หมกมุ่นอยู่แต่กับความทุกข์ ความเจ็บป่วย เวลาจะหมดไปอย่างรวดเร็วจากการพูดคุยกับผู้ป่วยหลายๆ คนที่แพทย์บอกว่ามีชีวิตอีก ๒ เดือน ตอนมาเดินไม่ได้ กินไม่ได้ แต่ไม่อยากตาย

คงจะด้วยเวลาแต่ละวันผ่านไปอย่างรวดเร็ว ขณะที่คุยก็เข้าเดือนที่ ๖ แล้วไปไหนมาไหนได้ ไปเที่ยวโลดได้ กินได้ปกติ สีหน้าสดชื่น ถักเสื่อได้เป็นตัวก็ไม่ได้หายนะแต่ยังไม่ตาย และไม่ทรมาณมีความสุข ไม่อยากกลับบ้าน

สำหรับหลานดิฉัน ก็เข้าเดือนที่ ๓ จากที่ไอหอบ ปวดท้อง เดินไกลๆ ไม่ได้ นั่งรถนานๆ ไม่ได้ ขณะนี้ปั่นจักรยานรอบวัด ดีแบดมินตันได้ กินได้นอนได้ แยกฟันคุดมาได้ นั่งรถบัสจาก จ.สกลนคร มาถึง จ.หนองคาย ได้เอง สดชื่นดี มีความสุข หลานดิฉันบอกว่า มันคนละเรื่องกับตอนให้เคมีบำบัด หลานได้โทรไปหาเพื่อนร่วมรุ่นเคมีบำบัดเห็นว่า หายไปจากโลกแล้ว ๒-๓ ราย ขอแถมเรื่องยาต้มรักษามะเร็งของหลวงตา ผู้ป่วยทุกคนต้องได้ร่วมเข้าพิธีต้มยา และต้มยาตามขั้นตอน หม้อต้มยาต้องเป็นหม้อดินสั่งจากปากเกร็ดใช้ไม้ฟันต้มยา วันต้มยาต้องดูฤกษ์ยาม ตั้งโต๊ะบูชา มีบายศรี อัญเชิญเทพ สวดมนต์ ชุดใหญ่ ประมาณ ๒ ชั่วโมง ยาแต่ละหม้อใช้เวลาต้มประมาณ ๒ ชั่วโมง ก่อนกินยาต้องสวดมนต์บทสักรักตัวฯ ทุกครั้ง จะด้วยประการใดก็แล้วแต่ ตรงนี้คือ การรักษาศีลวิญญูญาณ จะเห็นว่าร่างกายแทบจะหมดสภาพ แต่ด้วยกำลังใจที่เข้มแข็งจากการได้รับการเยียวยา จากศรัทธาที่มี ทำให้ผู้ป่วยสามารถดำเนินชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข และยิ้มได้แม้จะรู้ว่า อยู่ได้อีกไม่นาน

หลวงตาเปรียบเทียบให้ฟังว่า ใจนำกาย ให้ดูพวกนี้เป็นตัวอย่าง มะเร็งทำร้ายได้แค่ร่างกาย แต่ทำร้ายจิตวิญญูญาณไม่ได้ ถ้าเราสักดมันได้อย่างถูกวิธี จิตสงบ มะเร็งก็สงบ มะเร็งคือเพื่อนแท้ เพราะเราตายมันก็ตายพร้อมกับเรา แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าจิตใจอ่อนแอ ขจัดปัญหาไม่ได้ร่างกายสมบูรณ์เต็มร้อยก็อยู่ในโลกนี้ไม่ได้ เช่น พวกฆ่าตัวตาย เป็นต้น สำหรับการดูแลทางกายก็มี ทีมแพทย์จาก รพ.รักษาสกล รพ.อาจารย์ฟื้น รพ.เต่างอย สลับสับเปลี่ยนกันมาตรวจร่างกาย ตรวจเลือดทุกสัปดาห์ ดิฉันไปจิตอาสา ๔ ครั้งได้ พบกับ นิสิตปริญญาโท/เอก คณะพยาบาลศาสตร์ จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น และ จุฬาลงกรณ์ฯ มาศึกษาดูงาน และทำกรณีศึกษาการดูแลผู้ป่วยแบบองค์รวม ได้พบกับแพทย์ผ่าตัดจากสถาบันมะเร็ง ได้พบกับ ดร.เจ กาน (พระภิกษุณัฐปุ่น

แต่เป็นชาวอังกฤษ) สอนคณะพยาบาลศาสตร์ที่มหาวิทยาลัยฟูกูโอกะ ที่เลือกมากินยามะเร็งของที่นี่ ได้ร่วมทำพิธีโกมาของญี่ปุ่น และอีกหลายๆ อย่างถ้าจะเล่าลงจะยาวเกินไป

ขอสรุปจากประสบการณ์ที่ไปเป็นจิตอาสาว่า ที่นี่คือสวรรค์ของผู้ป่วยโรคมะเร็งระยะสุดท้าย เพราะเขาได้รับการดูแลด้วยหัวใจของความเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง สิ่งที่ดิฉันได้รับจากที่นี่อาจจะมากกว่าที่ดิฉันให้ ดิฉันเองก็ได้รับความเข้มแข็ง กำลังใจ ที่สะท้อนมาจากผู้ป่วย เราเคยคิดว่าเราแย่เราโชคร้ายกว่าใครในโลก พอมาเจอผู้ป่วยเหล่านี้ปัญหาของเราซิดซายไปเลย ที่สำคัญทฤษฎีที่เรียนมาเกี่ยวกับ Holistic Health Care และ Humanized Health Care ก็มาซาบซึ้งที่ตัวเอง เมื่อก่อนเหมือนเป็นเรื่องยากและเรื่องใหญ่หรือแยกต่างหาก แต่ตอนนี้สามารถนำมาใช้ในงานประจำ ในชีวิตประจำวันได้อย่างง่ายๆ เพียงแต่ใส่หัวใจลงไปในทุกเรื่องที่ทำให้คิดว่าสิ่งที่กำลังทำทุกสิ่งกำลังทำกับทุกคนให้ถือเป็นเรื่องของเรา เป็นญาติของเรา เป็นส่วนได้ส่วนเสียของเรา แล้วผลที่ได้จะมีคุณค่ามหาศาล

บทความจากหนังสือพิมพ์

(นสพ.กรุงเทพธุรกิจ อาทิตย์ที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๕๑)

อยู่กับมะเร็ง ที่โรคมะเร็ง วัดคำประมง สกลนคร

โดย...ชัยณรงค์ กิตตินารณอินทราณี

ถ้าคุณป่วยเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย แล้วมีคนบอกว่า “หายหรือตายไม่สำคัญขอให้ชีวิตมีความสุข” แค่นี้คุณก็รู้สึกอบอุ่นใจ อโรคมะเร็งในจังหวัดสกลนคร คือ อีกทางเลือกแบบองค์รวมในการรักษาโรคร้าย ตามแนวคิดของพระอาจารย์ประพนธ์ จิรัชฌโม บางครั้งบางครั้งสิ่งที่คนเราไม่ได้คาดคิดอย่างโรคมะเร็งใช้เจ็บก็มาสะกิดเรียกแบบไม่ได้ตั้งใจ อย่างใครต่อใครหลายคนที่ถูก “โรคมะเร็ง” คร่าชีวิตไปอย่างปัจจุบันทันด่วน เป็นที่รู้กันดีว่า สังคมไทยมีอัตราเสี่ยงเกี่ยวกับโรคมะเร็งเพิ่มเติมขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยสถิติล่าสุดจากกระทรวงสาธารณสุขระบุชัดเจนว่า คนไทยเสียชีวิตจากโรคมะเร็งปีละกว่า ๕ หมื่นราย ในขณะที่ข้อมูลขององค์การอนามัยโลก (WHO) พบว่า ในปัจจุบันนี้ อัตราการเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งในภูมิภาคเอเชียอยู่ที่ประมาณ ๔ ล้านคนต่อปี และคาดว่าอาจเพิ่มขึ้นไปเป็น ๖.๔ ล้านคนภายในปี ๒๐๓๐ ซึ่งในทางการแพทย์ต่างได้พยายามหาทาง ที่จะยับยั้งมันดักภัยร้ายแรงนี้ทุกวิถีทาง แต่ก็ทำได้เพียงทุเลาอาการเพื่อประวิงเวลาเท่านั้น

“การแพทย์ทางเลือก” จึงกลายมาเป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับการรักษา ถึงแม้ว่าภาพลักษณ์ของ “ยาหม้อ” ออกจะดูติดลบในหมู่แพทย์ยุคใหม่ แต่ที่วัดคำประมงใน อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร ไม่ได้คิดแบบนั้น

“ทางเลือก ทางรอด” ครั้งหนึ่ง พระอาจารย์ประพนธ์ จิรัชฌโม เจ้าอาวาสวัดคำประมง เคยอาพาธด้วยโรคมะเร็งในโพรงจมูก (NASOPHARYNX) ท่านลองหาวิธีการรักษามาแทบทุกประเภท แต่ก็ไม่ได้ผล

จนกระทั่งวันหนึ่งได้ลุกขึ้นมาใช้ “จิต” และ “สมุนไพรมะเร็ง” เป็นเครื่องบรรเทา “อาตมา ทรีตเมนต์ (Treatment) ยามาทุกขนานแล้ว แต่เลือดก็ยังไหลไม่หยุด ตอนนั้นทำอะไรไม่ได้เลย ปวดอยู่ตลอดเวลา จนเช้ามีดวันหนึ่ง เราก็ดูลุกขึ้นมาใช้สมาธิช่วย นั่งสมาธิตั้งแต่ตี ๓ ถึง ๖ โมงเช้า แล้วก็ดื่มสมุนไพรมะเร็ง บรรเทาอาการก็พบว่ามันได้ผล เรากินข้าวได้ หายใจสะดวกขึ้น มีเรี่ยวแรง จากนั้น ก็เลยศึกษาตำรับยาต่างๆ เรื่อยมา” ทดลองกันคว้าด้วยตนเองจนอาการดีขึ้นเป็นลำดับ

ญาติโยมทราบข่าวจึงพากันมาพึ่งสุตρυยา พึ่งการบำบัดทางจิตกันมากมาย จนเกิดการตั้ง อโรคมะเร็ง เพื่อใช้เป็นที่พึ่งพิงของผู้ป่วยเรื้อมา คำว่า อโรคมะเร็ง มีความเป็นมาจากอารยธรรมของขอม โดยมีปรากฏหลักฐานตามบันทึกว่า ในยุคสมัยของพระเจ้าชัยวรมันที่ ๗ นั้น มีการเกณฑ์ผู้คนมากมาย ในการสร้างปราสาทวิหาร การก่อสร้างก็ใช้ระยะเวลาในการก่อสร้างยาวนานหลายสิบปี ผู้คนมากมายต่างก็ล้มป่วยด้วยโรคต่างๆ นานาชนิด จึงเกิดความเชื่ออย่างหนึ่งว่า ถ้ามีการก่อสร้างปราสาทต่างๆ ให้จัดทำสถานที่อภิบาลบำบัดรักษาผู้ป่วยก่อน ซึ่งสถานที่นี้เรียกกันว่า อโรคมะเร็ง เพื่อให้ผู้คนหายจากอาการเจ็บป่วยและมีเรี่ยวแรงในการสร้างปราสาท สร้างวิหาร ให้สำเร็จต่อไป “อโรคมะเร็ง จึงเป็นสถานที่ทำการบำบัดรักษาผู้ป่วยโรคมะเร็งแบบองค์รวม คือ ผสมผสานระหว่างการแพทย์แผนไทย (สมุนไพรมะเร็ง), การแพทย์แผนปัจจุบัน, การแพทย์แผนจีน (การฝังเข็ม), สมาธิบำบัด, ดนตรีบำบัด, ธรรมะบำบัด, มนตราบำบัด และอาหารเพื่อสุขภาพ” พระประพนธ์ อธิบายลักษณะการดูแลของอโรคมะเร็งนั้น ไม่ได้อยู่ที่จะรักษาโรคให้หาย หรือทุเลาเบาบางลงไป แต่เพียงอย่างเดียว หากแต่อยู่ที่สามารถตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติของผู้ป่วย ที่ต้องการความเข้าใจชีวิตและมีความสุขในช่วงที่เจ็บป่วย ถ้าหากต้องเสียชีวิตก็ขอให้ไปอย่างสุขสงบ โดยอาศัยบุคลากรที่มี “จิตอาสา” มาเป็นผู้ดูแล

โดยส่วนใหญ่ผู้ป่วยที่มาที่นี่ มักจะเป็นผู้ป่วยที่เข้าขั้น “โคมา” แล้ว

ทั้งนั้น การมาอยู่ตรงนี้มีแต่กำลังใจ ไม่เหมือนกับที่โรงพยาบาล ตรงนั้นมันจะเป็นธรรมชาติ ใครจะยื่นมา เข้ามา ก็ได้ เพราะเรารู้ว่าเขามาหาเรานั้นหนักแล้ว เราจะทำอะไรให้ความหนักของเขาเป็นความเบา ทั้งกายและใจ เขาทั้งจิตและวิญญาณ ผสมผสานกันไปไม่ใช่ว่าคุณต้องหายอย่างเดี๋ยวนะ แต่เราบอกต่อๆ ว่า “เราต้องเตรียมตัวตายทุกคน อย่างน้อยนั่งสมาธิตรงนี้ ชรณะก็จะบอกว่า มา...เรามาเตรียมตัวตายกัน ๕ นาที จากนั้นไปว่าเราจะอยู่ในโลกนี้เป็นครั้งสุดท้ายแล้ว เขาก็จะรู้และเข้าใจว่า การเตรียมตัวตาย และการเตรียมพร้อมนั้นเป็นสิ่งที่ดี พอเข้าใจซึมซับแล้วต่อมาอาทิตย์ สองอาทิตย์ หน้าตาที่ไม่เคยยิ้มก็จะยิ้ม มีความสุข แล้วพอมีความสุข ขณะที่เราเทศา เราก็จะให้ยาตามกระบวนการที่คนต่างๆ ไม่ใช่ว่าจะมีหม้อเดี๋ยวนะ ยามีตั้งหลายตัว ซึ่งจะต้องจัดสรรให้แต่ละคนแตกต่างกันไป ต้องค่อยๆ ให้ความไป”

นพ.ศิริโรจน์ กิตติสารพงษ์ แพทย์ประจำโรงพยาบาลรักษัสกล หนึ่งในแพทย์อาสาที่มาช่วยงานวัดนี้ อย่างต่อเนื่องเป็นเวลา ๒ ปีกว่า กล่าวเสริมว่า “ผู้ป่วยมะเร็งเรารู้ว่าส่วนใหญ่ได้รับการดูแลที่ไม่ได้ดีมาก ผลไม่ค่อยน่าพอใจทางเลือกในการรักษามีน้อยเกินไป” เพราะแพทย์ในปัจจุบันมีทางเลือกแค่การผ่าตัด ฉายแสงให้คีโม ในการรักษาโดยแพทย์ทางเลือก ก็ยังไม่มีที่ไหนรักษาคนไข้แบบองค์รวม เข้าไปอยู่ในโรงพยาบาล ก็คือให้ยา ฉายแสง ให้คีโม ไม่มีใครเชื่อมโยงทางด้านจิตวิญญาณของผู้ป่วย โดยเฉพาะผู้ป่วยหนัก มักจะมีปัญหาของจิตด้วย การรักษาที่เป็นเรื่องของธรรมชาติบำบัด วิธีการทุกอย่างคือ เซลล์มะเร็งโดยทฤษฎีไม่มีใครรู้ว่าเกิดขึ้นยังไง แต่จริงๆ ทุกอย่างมีเหตุปัจจัยแน่นอน เพียงแต่ว่าการเกิดในแต่ละคนไม่เหมือนกัน คนจะหายป่วยคือคนที่สามารถดูแลตัวเองได้ ไม่ใช่ให้ยาจนหาย

เพราะมะเร็งมันเกิดขึ้นด้วยพฤติกรรมส่วนตัวของผู้ป่วยเป็นผู้กระทำ เพราะฉะนั้นถ้าอยากหายป่วยต้องหาวิธีการดูแลตัวเอง แต่ในขณะที่กำลังป่วยเป็นช่วงที่เขาต้องมาศึกษาวิธีการที่จะทำให้หายป่วย หลายคนหายป่วยต่างกัน คุณหมอตำราอยู่ที่ เป็นมะเร็งปอดระยะที่ ๔ อีก ๓ เดือนจะตาย เขาก็หาย

ป่วยเพราะรับประทานอาหารบำบัด คือไม่มีเนื้อสัตว์ ไม่มีไขมัน ก็หายได้ บางคนก็หายจากการนั่งสมาธิ บางคนหายจากการที่เขาได้ปล่อยตัวปล่อยใจให้สบาย แล้วออกเดินทาง บางคนก็ผสมผสานกันทั้งผ่าและวิธีธรรมชาติบำบัดด้วย

“ทำจิตให้หนึ่ง เปลี่ยนเซลล์ร้าย ให้กลายเป็นดี”

กิจกรรมแรกๆ ที่ผู้ป่วยทุกคนจะต้องปฏิบัติกันเป็นประจำหลังตื่นนอนคือ การนั่งสมาธิ ก่อนจะลุกขึ้นไปทำกิจกรรมส่วนตัวต่างๆ ซึ่งหลักในการรักษาก็กับทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทางการแพทย์ นพ.ศิริโรจน์ เล่าว่า คนที่สามารถทำจิตตัวเองให้หนึ่งได้ จะทำให้ระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายดีขึ้น ทำให้สามารถเปลี่ยนแปลงเซลล์ที่ร้ายให้กลายเป็นดีได้ “การรักษาที่นี้จึงไม่ใช่การฆ่ามะเร็ง แต่เปลี่ยนจากร้ายให้กลายเป็นดีด้วยตัวของเขาเอง เซลล์ที่เราเห็นเป็นก้อนใหญ่ๆ นั้นเป็นสิ่งที่เราสร้างขึ้นมาจากพฤติกรรมที่ผิดก็ไปเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ แนวการเปลี่ยนพฤติกรรมใหม่ บางคนเริ่มด้วยศรัทธาอยากหายก็มาหา เพราะคิดว่าที่นี้น่าจะมียาดี เขาไม่เคยชินกับระบบที่ทำให้ตัวเองมีความเข้มแข็งขึ้น แล้วก็ค่อยๆ หายไป เครื่องมือที่ใช้จึงเป็นเพียงความศรัทธาสมาธิ และสมุนไพรมะเร็งเป็นสิ่งที่หนุนเสริมกัน เราไม่ต้องสนใจว่ากินยาหม้อแล้วจะหาย เรื่องการกำหนดลมหายใจ การใช้ออกซิเจน การใช้อุณหภูมิในการอบไอน้ำ ในทางการวิจัยอาการป่วยจะดีขึ้น หรือเซลล์มะเร็งมีการแบ่งตัวน้อยลง เมื่อเรามีออกซิเจนมากขึ้น หรืออุณหภูมิสูงขึ้น หรือรับประทานอาหารที่เป็นค่ามีจิตใจที่สงบ ก็คือเอาทุกวิธีการของแพทย์ทางเลือกมารวมกัน ที่มีสมาธิบำบัด สมุนไพรบำบัด ดนตรีบำบัด วารีบำบัด อบไอน้ำ หรือการฝึกลมหายใจแบบซิงก โดยได้รับความร่วมมือจากสมาคมซิงกแห่งประเทศไทย ส่งคนมาอบรมให้ ทุกคนที่มาอยู่จะได้รับการดูแลแบบองค์รวม ทำให้สภาพจิตใจดีขึ้นได้รับการปรับอาหารตามธาตุของร่างกาย เพื่อจะหายได้ด้วยตัวเอง เพราะตรงนั้นเขาต้องกลับไปอยู่บ้าน ไปใส่บาตรต่อ มันก็จะต่อไปยังคนอื่นได้ ก็สามารถดูแลลูกหลาน

สอนเพื่อนบ้านให้ดูแลสุขภาพตัวเอง” นพ.ศิริโรจน์ กล่าว

ตลอดระยะเวลา ๓ ปีที่ผ่านมา อโรคยศาลมีผู้เข้ารับการรักษากว่า ๖๐๐ คน ส่วนใหญ่เป็นผู้ป่วยระยะสุดท้าย โดยผลลัพธ์ที่ออกมาพบว่ามีผู้ป่วยที่สามารถรับประชนยาตามได้ตามที่กำหนด มีโอกาสมีชีวิตอยู่รอดได้มากขึ้น กว่าร้อยละ ๓๐-๔๐ ส่วนการประเมินผลเชิงลึก อยู่ในระหว่างการเก็บข้อมูล โดยการประเมินผลจากสถิติการจ่ายยา เพื่อการรักษาที่มีจำนวนมากขึ้น ตามสัดส่วนของผู้ป่วยที่รอดชีวิต และหลังจากที่ผู้ป่วยได้เข้ามารับการรักษาบำบัดในห้วงระยะเวลาหนึ่งแล้ว ก็จะติดตามผล “ปริมาณการตายเราต้องยอมรับว่า อยู่เกณฑ์ที่สูง เพราะคนไข้ที่เข้ามาในนั้นอาการอยู่ในระยะสุดท้ายแทบทั้งสิ้น อีกทั้งเราเพิ่งเริ่มโครงการนี้มาได้ ๓ ปี ซึ่งสถิติในการรักษาก็กำลังอยู่ระหว่างศึกษาวิจัย”

ปรับธาตุให้สมดุล

“ถ้าตายผมก็จะได้ตายกับผ้าเหลืองหลวงพ่อนั้นแหละครับ” คำพูดเปิดอกจาก ลำราย โพธิ์ศรี ที่ชอบสังฆารวัย ๕๗ ปี จากเกาะสมุยมารักษาที่นี่

เขาตรวจพบมะเร็งที่หลอดเลือดเมื่อหลายปีก่อน เข้ารับการรักษาในรูปแบบต่างๆ ไม่เป็นผล กลับยิ่งทำให้เชื้อร้ายลุกลามแพร่กระจาย จนตัวเองรู้สึกที่กำลังจะตายทั้งเป็น

“หน้าตาดูไม่ได้เลยครับ บวมมาก หัวจะจุก เป็นแผลพุพอง หน้าซีกซ้ายก็บวม” ขณะนอนรอความตายอยู่ในบ้านที่เกาะสมุย เขาได้รู้เรื่องราวของ อโรคยศาล ผ่านรายการทีวีรายการหนึ่ง จึงตัดสินใจว่าจะยึดเอาที่นี่เป็นที่สุดท้ายของชีวิต เวลากว่า ๑๐๐ วันในการรักษาแบบสมาธิบำบัด เขาพบว่าอาการตัวเองเริ่มดีขึ้นดีคืน แผลพุพองต่างๆ เริ่มแห้งและตกสะเก็ด อาการบวมค่อยๆ ลดลง ร่างกายรู้สึกกระฉับกระเฉงขึ้น จุดประกายความหวัง ในการมีชีวิตอยู่ต่อไปของเขาขึ้นมาใหม่ ปัจจุบัน อโรคยศาล วัดคำประมง เป็นเสมือนโรงเรียน ที่ให้ความรู้แก่เหล่าบุคคลทั่วไป เป็นแหล่งศึกษาและวิจัยเพื่อพัฒนาการแพทย์แผนไทย และการแพทย์ทางเลือก ได้มีคณะบุคคลต่างๆ นักเรียน นักศึกษา แพทย์ พยาบาล เจ้าหน้าที่สาธารณสุข จากทั้งในจังหวัดสกลนคร และจังหวัดใกล้เคียง ขอเข้าเยี่ยมชมอยู่อย่างต่อเนื่อง ซึ่งต่อไปในอนาคต พระอาจารย์ปพนพัชร คิดว่าจะพัฒนาเป็นศูนย์วิจัย เกี่ยวกับการแพทย์ทางเลือกครบวงจร เพื่อประสิทธิภาพในการรักษาโรคมะเร็งที่ได้ผลมากขึ้น แต่ถึงอย่างนั้นด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ ก็ยากในการทำให้เชื่อ

“มันเป็นเรื่องที่ค่อนข้างสวนกระแส และได้รับการต่อต้านค่อนข้างรุนแรง ขณะที่แพทย์กระแสหลักไม่สามารถให้คำตอบอะไรแก่คนไข้ได้” นพ.ศิริโรจน์ ออกความเห็นที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะคนไปคิดว่าสมุนไพรมีพิษเป็นยา ออกฤทธิ์ ทั่งๆ ที่สมุนไพรมันจะถูกใช้เพื่อเป็นตัวปรับธาตุให้สมดุล ในขณะที่พระปพนพัชรมองว่า เรื่องหายหรือตายไม่สำคัญเท่ากับความสุขที่ตัวผู้ป่วยได้รับ “ตลอดระยะเวลา ๓ ปีเราทำงานร่วมกับกระทรวง สำนักประกันสุขภาพแห่งชาติ หรือ สปสช. หน่วยงานการแพทย์แผนไทยและแผนปัจจุบันมากมาย มันทำงานร่วมกันแบบมีความสุขมาได้ขนาดนี้ เราถือว่ามันรวดเร็วมาก ถึงตอนนี้คงไม่ต้องคิดถึงหายหรือตายแล้ว แต่เราต้องมองถึงจิตวิญญาณว่า เขาต้องอยู่อย่างมีความสุข เราไม่ได้รับการประเมินแต่เรารักษาจิตใจเขา ตรงนี้สำคัญกว่า เราต้องทำจิตของเขาอยู่กับมะเร็งได้ ขณะเดียวกันเขาจากเราไป เขาก็สามารถยิ้มได้อย่างมีความสุข”

นสพ.เดลินิวส์ฉบับวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ มะเร็งระยะสุดท้าย-อโรคยศาล รongรับฟรี

มะเร็งระยะสุดท้าย ฟังดูแล้วน่ากลัวเพราะคนส่วนใหญ่มีความเข้าใจว่าชีวิตจะอยู่ได้ไม่ยืนยาว แต่ในปัจจุบันนี้ได้พัฒนาเรื่องการเยียวยารักษาขึ้นมา มีทางเลือกของการรักษาขึ้นมาอีกหลายแบบ นำเทคโนโลยีต่างๆ เข้ามาช่วย ทำให้เหตุการณ์ต่างๆ ที่เคยคิดว่าได้เปลี่ยนแปลงไปมาก ที่ว่าจะไม่ยืนยาวก็อาจยืนยาวต่อไปอีก และคุณภาพชีวิตก็ดีขึ้นกว่าเดิมด้วย

ก่อนอื่นอยากให้ผู้อ่านได้เข้าใจหลักความจริงเป็นพื้นฐานของมนุษย์ไว้ก่อนว่า เมื่อเกิดมาแล้วทางธรรมชาติบอกว่ามีสมบัติติดตัวมา ๒ อย่าง ด้วยกันคือ **ทุกข์สมบัติ** และ**มรณะสมบัติ** หลีกเลี่ยงไม่ได้จะต้องเกิดทุกข์แน่ มากน้อยแล้วแต่ใครจะหาวิธีผ่อนปรนกันเอง ส่วนเรื่องความตายก็เช่นเดียวกัน ต้องประสบแน่ อยู่ที่ใครจะบำรุงรักษาตัวดูแลสุขภาพกัน และเมื่อยามเจ็บป่วยแล้วเช่นเดียวกันที่จะต้องหาหนทางเยียวยารักษาให้อยู่ได้ยาวนานที่สุด โรคที่อันตราย มีหลายโรคที่รุนแรงหากไม่รู้จักป้องกันและดูแลให้ดี โรคหัวใจ โรคติดเชื้อ ความดันโลหิตสูง โรคไต อุบัติเหตุ ฯลฯ หากไม่รีบไปหาแพทย์ไม่เอาใจใส่สุขภาพของตัวเอง มีอันตรายถึงชีวิตได้ทั้งสิ้น และไม่มีเวลาบอกล่วงหน้าด้วย อุบัติเหตุต่างๆ คุยกันอยู่ดีๆ อยู่ๆ ก็เสียชีวิตไปได้ บางครั้งจากเราไปเร็วกว่าโรคมะเร็งเสียอีก โรคมะเร็งเป็นแล้วเชื่อว่าตายทันทีบางรายก็ตาย บางรายพบแต่แรกๆ รักษาเสียก็ไม่ตาย มิใช่ต้องสูญสิ้นไปเสียทุกอย่าง บางท่านที่เป็นมะเร็งกลับบอกว่า เมื่อรู้ตัวว่าเป็นมะเร็งคนทั่วไปก็จะคิดว่าอายุจะไม่ยืนยาว เมื่อรู้ตัวเช่นนี้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงชีวิต เกิดเป็นพลังในชีวิตขึ้นมาอะไรที่ค้างค้ำอยากจะทำก็ลงมือทำเสียและได้ทำงานสำเร็จสมใจ มะเร็งเป็นเงื่อนไขใหม่ในชีวิต ได้เปลี่ยนวิกฤติให้เป็นโอกาส ผู้ที่ศึกษาธรรมชาติอาจจะคิดเลยไปว่าชีวิตเราอยู่ร่วมกันได้ เราตายมะเร็งก็ตาย บางทีมะเร็งตายเราอาจไม่ตายก็ได้

และบางคนก็บอกว่าโชคดีที่เป็นมะเร็งที่เตือนให้เรารู้วันเวลา โรคอื่นไม่ได้บอกเราเลย ระยะของโรคมะเร็งคร่าวๆ จะแบ่งเป็น ๔ ระยะ ระยะแรก จะเริ่มเป็นจุดเริ่มต้นของอวัยวะนั้นๆ พบแต่ระยะแรกนี้โอกาสหายขาดได้มาก ระยะที่ ๒ จะลุกลามอวัยวะนั้นๆ มากขึ้น ระยะที่ ๓ ลุกลามออกมายังต่อมน้ำเหลืองบริเวณใกล้เคียง และระยะสุดท้ายจะแผ่กระจายไปยังอวัยวะอื่น แห่งเดียวหรือหลายแห่งตามร่างกาย ที่มาคุยเรื่องมะเร็งระยะสุดท้ายวันนี้ เนื่องด้วยได้ไปที่ **อโรคยศาล วัดคำประมง อ.พรหมานิคม จ.สกลนคร** มาเป็นสถานที่กว้างใหญ่ราว ๓๐๐ ไร่ จัดเป็นสถานพยาบาล มีเตียงคนไข้ราว ๖๐ เตียง รักษาโรคมะเร็งทุกชนิด ทั้งระยะแรกและระยะสุดท้าย ตั้งมา ๓ ปีรับคนไข้ทั้งหมดมาราว ๖๕๐ คน มีทั้งแพทย์แผนปัจจุบันและหลวงตาภิบาลแพทย์ทางเลือกเป็นสมุนไพรร่วมกัน

นพ.ศิริโรจน์ กิตติสารพงษ์ จะช่วยตรวจเริ่มแรกว่าเป็นมะเร็งอะไร ผลขึ้นเนื้อเป็นอย่างไร ระยะไหนแล้ว รักษาทางรังสีหรือเคมีบำบัดมามากน้อยเพียงไร จะให้การรักษาทางแผนปัจจุบันเริ่มแรก ทั้งเจาะเลือดให้น้ำเกลือ พออยู่ตัวดีแล้ว พระปณพัสร์ จิระธัมโม ชาวบ้านเรียกหลวงตา จะให้การรักษาต่อ ท่านเข้าใจความรู้สึกต่อคนไข้ดีเพราะอดีตเป็นมะเร็งมาก่อน ผ่านการรักษาเคมีบำบัดและรังสีมาแล้ว และขอหยุดการรักษาทางแผนปัจจุบัน มารับการรักษาทางเลือกด้วยสมุนไพรมานสามารถรวบรวมยาต่างๆ ไว้รักษามาก หลักการรักษาใช้สมาธิ ธรรมะ จิตบำบัด และสมุนไพรมเป็นหลัก โดยถือหลักว่าเป็นมะเร็งต้องยิ้มได้ ให้มะเร็งเป็นเพื่อนซีเรา เราอยู่ร่วมกันได้ เราตายมะเร็งก็ตาย บางทีมะเร็งตายก่อนแต่เรายังไม่ตาย เท่าที่ได้เดินดูรอบอโรคยศาล เตียงคนไข้เรียบร้อยสะอาด คนไข้ราว ๒๕ คน ส่วนใหญ่จะช่วยตัวเองได้ ถ้าไม่ได้จะมีญาติมาเฝ้า ถามดูบอกว่าเป็นมะเร็งต่างๆ กัน ตับ ปอด ตับอ่อน เต้านม ฯลฯ ผ่านโรงพยาบาลต่างๆ มาแล้ว รักษาทางเคมีและรังสีไม่จบชุด บอกว่าทรมาณเกินไป อาเจียน เลยขอมาทงนี้ ตื่นเช้าจะไหว้พระสวดมนต์ ทำสมาธิ ใส่บาตรทุกเช้า ออกกำลังกายทุกวัน ทำจิตใจให้ผ่อนคลายกังวล

ไปปรับการรักษาจากหลวงตาทุกวัน พร้อมกินยาสมุนไพร อาหาร ๓ มื้อ ส่วนใหญ่เป็นปลาผักผลไม้ เชื่อว่า ถ้าจิตผ่องใสสบายใจ ความต้านทานของร่างกายจะเพิ่มขึ้นจะช่วยยืดให้อายุยืนยาวออกไป

คุณหน้าตาคนไข้แต่ละคนแจ่มใสดี พร้อมจะต่อสู้ด้วยความหวังที่จะหายจากโรค สดชื่นความเครียดกังวลออกหมด สิ่งแวดล้อม หลวงตา พระอินทร์ คนรอบข้างให้ความช่วยเหลือและกำลังใจมาก ให้คิดและมองโลกทางบวกเสมอ ให้คิดว่าเราโชคดีที่เป็นมะเร็งจะได้เตรียมตัวเตรียมใจ หากไม่หายจะได้ตายอย่างสงบ อยู่กับเพื่อนผู้ป่วยและญาติรอบข้างด้วยรอยยิ้มสงบและความสุข อโรคยศาล เป็นสถานบำบัดมะเร็งทุกชนิดทุกระยะ วัดคำประมง ต.สว่าง อ.พรรณานิคม จ.สกลนคร มีทั้งแพทย์แผนปัจจุบันและหลวงตาช่วยทางสมาธิ-ธรรมะ-สมุนไพรบำบัด โดยเชื่อว่าถ้าจิตผ่องใส ไม่กังวลคิดในทางบวกไว้ จะช่วยให้อายุยืนยาวเกิดความต้านทานยืดชีวิตให้อายุยืนยาวต่อไปอีกได้ ข้อมูลเพิ่มเติม ๐ ๘๒๗๗ ๘๒๗๖ (แฟกซ์และโทรศัพท์), ๐๘ ๑๑๑๑ ๗๑๐๗ นายแพทย์ สุวิทย์ เกียรติเสวี

ทุกความสำเร็จในแต่ละชิ้นงานจะก่อเกิดไม่ได้หากไร้ซึ่งน้ำใจของผู้ร่วมงาน กว่าจะเป็นหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา มิได้เกิดจากบรรณาธิการ (สัจจรจัด) คนนี้เพียงลำพัง ความสำเร็จที่ได้รับมานี้ล้วนได้รับความเมตตาจากผู้ให้ข้อมูล ผู้ประสานงาน โดยเฉพาะผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่านซึ่งต่างมีภาระล้นมือ ทั้งครูบาอาจารย์ แพทย์ พยาบาล กัลยาณมิตรผู้หลักผู้ใหญ่ของหลวงตา ที่ยังความกรุณาสละเวลามาให้สัมภาษณ์ข้อมูล ด้วยมุกตลกขบขันมีต่อหลวงตา ปพนพัชร ยังผลถึงน้ำใจยิ่งใหญ่ของจิตอาสาทุกท่าน รวมทั้งมิตรสหายที่จะขาดเสียไม่ได้ อย่าง พี่ศุภชัย น้องพร พี่ๆ เพื่อนๆ ชาวชลประทานที่ไม่อาจเอ่ยนามได้หมด คุณคมสัน หมอเอก คุณแป้ว คุณคู่ย์ คุณแอม น้องกุ้ง คุณพัฒน์ น้องอู๋ คุณใหญ่ คุณเก๋ ที่ได้ช่วยเป็นธุระในภาระครั้งนี้

นอกจากนั้น ยังได้รับอาหารใจจากแม่พันแสนหมื่น และปฏิบัติอันตั้งมั่นแสนดีงามของพี่เต๋ย ที่รักและเคารพ เป็นผู้จัดรูปเล่มจนเป็นหนังสือที่อยู่ในมือท่านขณะนี้ สิ่งต่างๆ ทั้งหลายทั้งปวงนี้ยังความปลื้มปิติในน้ำใจ ความร่วมแรงแข็งขัน ที่หาได้ยากยิ่ง ขอตั้งจิตอนุโมทนาบุญกับการทำงานอันเสียสละให้เป็นบุญเป็นกุศลก่อให้เกิดมหาสติ มหาปัญญา มีสุขภาพกายใจที่แข็งแรง ปราศจากโรคภัย เพื่อสร้างสรรค์งานกุศลในโอกาสต่อๆ ไปกายภาคนานี้ ครอบลวงสู่นิพพานในอนาคตกาล...

หากนิพพาน คือ ปฏิบัติ ดังพุทธพจน์สรุปสุดท้ายไว้ ท่านทั้งหลายได้ก้าวล่วงมาสู่หนทางอันสงบสันติสุขแล้ว ขอให้ตั้งมั่นอย่าทอดทิ้งเพียรพิสูจน์ต่อไป ท้ายสุดนี้หากมีข้อผิดพลาดประการใดในหนังสือเล่มนี้ ขอน้อมรับไว้เป็นความผิดพลาดของบรรณาธิการ และต้องกราบขออภัยมายังผู้อ่านทุกๆ ท่าน

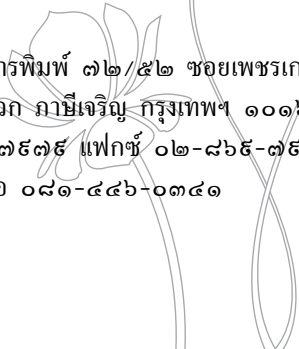
ด้วยจิตคารวะ
มณี วรรณเจริญกิจ

“ผู้ที่ไม่ละทิ้งความเพียร ย่อมถึงซึ่งนิพพาน...
การปฏิบัติธรรมไม่สามารถทำแทนกันได้
ผู้ปฏิบัติเท่านั้นจึงสัมผัสได้ถึงความสุขอันแท้จริง...
อัสตาทิ อัสตโน นาโถ”

พิมพ์ที่ : ธีรานุสรณ์การพิมพ์ ๓๒/๕๒ ซอยเพชรเกษม ๔๘
แยก ๔๕ บางแวก ภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ๑๐๑๖๐
โทร. ๐๒-๘๖๕-๗๕๗๕ แฟกซ์ ๐๒-๘๖๕-๗๕๗๘
มือถือ ๐๘๑-๔๔๖-๐๓๔๑

วัดคำประมง

เลขที่ ๕๕ หมู่ ๔ บ้านคำประมง

ตำบลสว่าง อำเภอสรรคบุรี

จังหวัดสุพรรณบุรี ๔๗๑๓๐

Website : www.khampramong.com

E-mail : ppp@khampramong.com

